

cd

c/3

v-4

**VELKÝ
PODVOD**

PŘEDMLUVA

Přeložil ing. Miroslav Brož

Oficiální dokumenty citované v této knize jsou k dispozici na internetových adresách uvedených v poznámkách. Pokud by už byly z uvedených amerických webových stránek staženy, jsou rovněž uloženy na adrese:
<http://www.efroyable-imposture.net>
kde si je může čtenář prohlédnout

© Editions Carnot, 2002 Published by
arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est”

Translation © Miroslav Brož, 2002

Cover photo © CTK, photographe Tom Horan

ISBN 80-7246-137-0

Události, k nimž došlo dne 11. září roku 2001, přímo sledovaly desítky milionů lidí na svých televizních obrazovkách. Ohromení vyvolané rozsahem útoku a zděšení pramenící z nepochopitelnosti příčin tak brutálního násilí šokovala všechny televizní diváky včetně komentátorů. Skutečnost, že v té chvíli chyběly informace o postoji amerických vládních míst, jakož i drastičnost vysílaných záběrů přiměly televizní společnosti k neustále opakovanému uvádění záznamů nárazů letadel do dvojice mrakodrapů Světového obchodního centra a jejich zřícení. V důsledku nátlaku vyděšených přímých účastníků se informování veřejnosti omezilo na líčení v té chvíli známých skutečností, a neumožňovalo jakékoli celkové chápání toho, co se právě stalo.

Během tří dnů po útoku dostal tisk od oficiálních osobností a institucí řadu doplňujících informací o do té doby neznámých okolnostech a faktech týkajících se oněch tragických událostí. Tyto informace však byly přehlušeny neustávající záplavou zpráv o obětech útoků a průběhu záchranných prací. Další informace se sporadicky objevovaly během následujících měsíců, aniž by - jak tomu často bývá - byly zasazeny do celkového kontextu.

Onoho 11. září přišlo o život několik tisíc osob a jako pomsta za ně byla zahájena válka v Afghánistánu. Přesto

však tyto události zůstávají zahaleny tajemstvím. Jejich vzájemná spojitost a vztah jsou plné podivných okolností, nejistot a rozporů. Přes tísnivý pocit, který vyvolávají, se veřejné mínění spokojuje s oficiální verzí výkladu a vychází z předpokladu, že zájmy bezpečnosti státu nedovolují příslušným činitelům a institucím USA říci všechno. Tato oficiální verze však neobstojí v kritické analýze a my vám dokážeme, že jde o pouhou důmyslnou montáž. Fakta, která jsme shromáždili, umožňují v některých případech zjistit pravdu. V jiných případech zůstaly naše dotazy do současné doby bez odpovědi, což ovšem není důvod, abychom věřili lžím oficiálních osobností a institucí. Ať je tomu jakkoli, komplex dokumentů a informací, který se nám podařilo shromáždit, umožňuje již teď odmítnout legitimnost americké odvety v Afghánistánu a „války proti Ose Zla“.

Žádáme vás, vážení čtenáři, abyste nechápali tuto naši práci jako definitivní pravdu, naopak vás vyzýváme k zaujetí skeptického postoje. Důvěřujte jen svému vlastnímu smyslu pro kritičnost. Abychom vám umožnili ověřit si naše závěry a vytvořit si vlastní názor, doplnili jsme text velkým množstvím poznámek, ve kterých uvádíme hlavní zdroje, jež jsme v práci použili. V současné době, kdy Spojené státy americké jednoznačně oddělují Dobro od Zla, se snažíme připomenout, že svoboda neznamená uvěřit neoprávněně zjednodušené vizi světa, nýbrž pochopit existující možnosti a hledat jiná, citlivě odstupňovaná řešení.

ČÁST PRVNÍ

KRVAVÁ INSCENACE

KAPITOLA I

ZÁHADA ÚTOKU NA PENTAGON

Vzpomínáte si na útok na budovu Pentagonu? To, co se tam 11. září 2001 dělo, bylo tak závažné a natolik nenadálé, že v dané chvíli nebylo možné postihnout rozpory v oficiální verzi výkladu oné události. Krátce před desátou hodinou dopolední washingtonského času vydalo ministerstvo obrany USA stručnou zprávu: „Ministerstvo obrany pokračuje v odstraňování následků napadení, k němuž došlo dnes ráno v 9 hodin 38 minut. V dané chvíli nejsou k dispozici žádné údaje o počtu obětí. Příslušníci personálu, kteří utrpěli zranění, byli dopraveni do několika blízkých nemocnic. Ministr obrany pan Donald S. Rumsfeld vyslovil soustrast rodinám, jejichž příslušníci byli při tomto hanebném útoku usmrceni a zraněni. Řízení akcí zabezpečuje ministr ze svého střediska velení v Pentagonu. Všechnen personál byl z budovy evakuován, zatímco zásahové jednotky ministerstva obrany a ze sousedních míst bojují s ohněm a zajišťují zdravotnickou pomoc. Ačkoli podle prvních odhadů jsou způsobené škody značné, Pentagon by měl být opět otevřen zítra ráno. Náhradní pracoviště za místnosti v postižených částech budovy jsou zajišťována.“

¹ Toto komuniké bylo získáno z internetového serveru ministerstva obrany. Je k dispozici v archivu Yaleovy univerzity. http://www.yale.edu/lawweb/avalon/sept_11/dod_brief03.htm

První zprávu o útoku přinesla agentura Reuters, která sdělila, že Pentagon byl zasažen vrtulníkem, jenž explodoval. Tuto informaci telefonicky potvrdil tiskové agentuře Associated Press' poradce Demokratické strany Paul Begala.

Několik minut poté opravuje tuto informaci ministerstvo obrany v tom smyslu, že šlo o letoun. Další svědectví vyvracejí první informaci a potvrzují zprávu úředních míst. Fred Hey, asistent senátora Boba Neye prohlásil, že když jel po dálnici vedoucí vedle Pentagonu, viděl padat dopravní letoun Boeing.² Senátor Mark Kirk po snídani s ministrem obrany právě vyjížděl z parkoviště Pentagonu, když se tam zřítil velký letoun.³ Sám ministr obrany Donald Rumsfeld vyběhl ze své pracovny a utíkal do zasažené části budovy pomáhat obětem. Na místě zasáhli hasiči z Arlingto-nu. K nim se připojily čtyři skupiny záchranářů FEMA (Federální agentura pro zásahy při katastrofách) a hasiči z Reaganova letiště. Asi v 10 hodin a 10 minut se postižené křídlo Pentagonu zřítilo. Novinářům nebyl povolen přístup na místo tragédie, aby nepřekáželi při záchranných pracích, a museli se spokojit s filmováním prvních zahalených obětí, které byly dopravovány do improvizované polní nemocnice. Agentuře Associated Press se však podařilo získat snímky příjezdu hasičů, pořízené jistým občanem z budovy stojící na břehu řeky.

¹ *Part of Pentagon Collapse after Terrorists Crash Plane into Building* (Část Pentagonu se zřítila poté, co teroristé narazili s letadlem do budovy), depeše agentury Associated Press, 11. září 2001.

² *The Day the World Changed*, stať v *Christian Science Monitor*, 17. září 2001. <http://www.csmonitor.com>

³ Rick Pearson: *Inside the Pentagon Minutes before Raid*, *Chicago Tribune*, 12. září 2001. <http://www.chicagotribune.com>

Foto SIPA - Associated Press - Tom Horan

V panujícím zmatku trvalo několik hodin, než předseda Sboru náčelníků štábů ozbrojených sil, generál Richard Myers oznámil, že „sebevražedným letounem“ byl Boeing 757-200 linky 77 letecké společnosti American Airlines, který měl letět z Dullesu do Los Angeles a který zmizel z obrazovek radiolokátorů leteckých dispečerů v 8 hodin 55 minut. Všeobecnou nervozitu dále vystupňovaly tiskové agentury tím, že začaly hovořit o téměř osmi stech mrtvých. Šlo o nesmyslně vysoký počet, který se však ministr obrany Donald Rumsfeld nesnažil příštího dne ve svém prohlášení pro tisk vyvracet, přestože tehdy již byl skutečný počet obětí přesně znám.'

Po útoku na Světové obchodní centrum představovalo toto zjištění pro každého nový šok. Znamenalo to, že nej-mocnější ozbrojené síly na světě nedokázaly ochránit své

¹ *DOD News Briefing* (Zpráva ministerstva obrany pro tisk), 12. září 2001, 15 hodin 25 minut.

vlastní sídlo a utrpěly těžké ztráty a že Spojené státy, považované za nepřemožitelné, jsou zranitelné dokonce na vlastním území.

Na první pohled jde o nesporná fakta. Jakmile se však pustíme do hlubšího zkoumání podrobností, zjistíme, že oficiální verze vysvětlení celého případu jsou svým způsobem rozpačité, do značné míry rozporné, protichůdné.

Pracovníci služby řízení leteckého provozu FAA (Federal Aviation Administration) sdělili reportérům listu *Christian Science Monitor*, že přibližně v 8 hodin 55 minut klesl dotyčný Boeing do výšky 8 840 metrů a nereagoval na výzvy'. Protože se odmlčel i jeho automatický identifikační systém, soudilo se na poruchu elektrické sítě letadla. Pak pilot, který stále neodpovídal, zapnul svou radiostanici, načež bylo v krátkých intervalech slyšet něčí hlas se silným arabským přízvukem. Neznámý muž pilotovi vyhrožoval. Potom letadlo provedlo otáčku o 180 stupňů a nabralo kurz na Washington, načež se leteckým dispečerům ztratilo.

Podle platných předpisů ohlásili zmínění pracovníci řízení leteckého provozu změnu kurzu sledovaného letounu na velitelství FAA. Tam však v té době většina amerických odpovědných funkcionářů tohoto orgánu nebyla přítomná - téměř všichni odletěli do Kanady na jakousi odbornou konferenci. Ve zmatku, jenž v onen den zavládl, se zaměstnanci právě vykonávající ve štábu FAA službu domnívali, že jde o další potvrzení zprávy týkající se *druhé-*

¹ *Speciál Edition, Christian Science Monitor*, 17. září 2001.
<http://www.csmonitor.com/pdf/csm20010917.pdf>

ho letounu, který zamířil nad New York. Až po půlhodině si uvědomili, že se toto sdělení týkalo *třetího* letadla, jež změnilo kurz - a teprve poté informovali příslušné vojenské instituce. Vinou tohoto nedopatření bylo ztraceno dvacet pět drahocenných minut.

Když 13. září 2001 vypovídal nový předseda Sboru náčelníků štábů generál Richard Myers¹ před senátním výborem pro ozbrojené síly, nebyl s to sdělit, co konkrétně bylo proti zmíněnému letounu podniknuto.

Na základě velmi vzrušené diskuse s nejvyšším vojenským funkcionářem dospěli senátoři k závěru, že k žádnému pokusu o zásah proti třetímu podezřelému Boeingu nedošlo. (Velice důležitý protokol o výpovědi generála Richarda Myerse před senátním výborem pro ozbrojené síly je v příloze.) Je však možné uvěřit, že by ozbrojené síly USA zůstaly při nepřátelských útocích na New York a Washington pasivní?

Ve snaze čelit katastrofálním důsledkům zmíněné výpovědi generála Myerse v senátním výboru vydal štáb NORAD (North American Aerospace Defense Command - Velitelství protivzdušné obrany Severní Ameriky) dne 14. září speciální komuniké². V něm se uvádí, že o změně kurzu Boeingu byl NORAD informován teprve v 9 hodin 24 minut, načež okamžitě nařídil, aby proti podezřelému letadlu zasáhla dvojice stíhaček F-16 z letecké základny

¹ Viz http://Avww.senate.gov/~armed_services

² Viz <http://www.peterson.af.mil/norad/presrelNORADTimelines.htm>
Bradley Graham: *Military Alerted before Attacks*, *The Washington Post*, 15. září 2001.
<http://www.washingtonpost.com>, a Andrew Gumbel: *US Jets Were Just Eight Minutes Away from Shooting Down Hijacked Plane*, *The Independent*, 20. září 2001. <http://news.independent.co.uk>

Langley ve Virginii. Protože velení letectva nevědělo, kde se Boeing právě nachází, domnívalo se, že jde o další útok na New York, a proto prý vyslalo stíhače na sever. Trať Boeingu údajně zkřížil dopravní letoun, který vzlétl z prezidentského letiště Saint-Andrew a identifikoval ho. Bylo však už příliš pozdě.

Není jisté, zda je verze NORAD poctivější než ta, se kterou vyrukoval před senátním výborem generál Myers. Dá se snad věřit tvrzení, že radiolokační systém ozbrojených sil USA nedokáže zjistit polohu Boeingu ve vzdušném prostoru na vzdálenost pouhých několika desítek kilometrů? A že velký dopravní letoun je schopen uniknout výkonným stíhačkám F-16, které byly proti němu vyslány?

Připustíme-li, že Boeing překonal tuto překážku, měl být sestřelen tehdy, když se přibližoval k Pentagonu. Bezpečnostní systém, který chrání ministerstvo obrany, je samozřejmě předmětem vojenského tajemství, stejně jako ochrana a obrana prakticky sousedícího Bílého domu. Nadto prý byl tento systém úplně přehodnocen a reorganizován po řadě incidentů v roce 1994, zejména poté, kdy na trávníku v zahradě Bílého domu přistál lehký letoun Česna 150L.¹ Také se uvádí, že celý tento ochranný systém je řízen z prezidentského letiště Saint-Andrew, na němž jsou trvale rozmístěny dva útvary bojových letounů, konkrétně 113. letecké křídlo vojenského letectva a 321. stíhací útočné křídlo letectva vojenského námořnictva.² Tyto útvary jsou vybaveny letouny F-16 a F/A-18 a nikdy by neměly dopustit přiblížení jakéhokoli Boeingu.

¹ *Public Report of the White House Security Review*, 10. května 1995.
<http://www.fas.org/irp/agency/ustreas/usss/tlpubrpt.html>

² Oficiální internetová adresa letecké základny Saint-Andrews:
<http://www.dcmilitary.com/baseguides/airforce/andrews>

Mluvčí Pentagonu podplukovník Vic Warzinski však k tomu řekl: „Nevěděli jsme, že ten letoun letí na nás -a pochybuji, že před úterkem [11. září] mohl někdo něco takového předvídat.“¹

Tak se stalo, že poté co zmizel pronásledovatelům a hladce pronikl nejdokonalejší protivzdušnou obranou, skončil Boeing svůj let nárazem do budovy Pentagonu.

Boeing 757-200 je dopravní letoun schopný přepravovat 239 cestujících. Jeho délka činí 47,32 metru a rozpětí křídla 38,05 metru. S plnou zátěží váží 115 tun a dosahuje cestovní rychlosti 900 km/h.²

Pentagon je největší administrativní budova na světě³. Denně v něm pracuje 23 000 lidí. Jméno má podle originálního architektonického uspořádání - tvoří jej pět soustředných pětiúhelníků. Byl postaven nedaleko Bílého domu, ale na protilehlém břehu Potomaku. Neleží tedy ve Washingtonu, nýbrž v Arlingtonu na území sousedního státu Virginie.

Aby způsobil co největší škody, musel by Boeing naletět střemhlav na střechu Pentagonu. Protože povrch budovy zaujímá plochu 29 akrů (tj. 117 360 m²), bylo by to docela snadné. Teroristé se však naopak rozhodli napadnout Pentagon z boku, ačkoli boční stěny dosahují výšky pouhých 24 metrů. Letadlo náhle začalo klesat, jako by se chystalo přistát. Ačkoli zůstávalo v horizontální poloze, klesalo do přízemní výšky téměř vertikálně, aniž poškodilo - třeba jen vzdušnou vlnou a plyny svých reaktivních motorů - stojany pouličního osvětlení na dálnici, která vede podél pentagonského parkoviště.

² Podle informací sdělených konstruktérem.
<http://www.boeing.com/commercial/757-200/product.html>

³ Virtuální návštěva Pentagonu na
<http://www.defenselink.mil/pubs/pentagon>

Když letoun Boeing klesá, vysunuje se mu automaticky podvozek. Ačkoli je potom vysoký třináct metrů, což odpovídá výšce domu o třech podlažích, tento Boeing prorazil stěnu Pentagonu pouze na úrovni přízemí a prvního patra. Z toho vyplývá, že podvozek letounu se nutně musel odtrhnout předtím, než Boeing narazil do spodních podlaží Pentagonu. A to všechno dokázal (viz snímek na obálce knihy), aniž poškodil skvělý trávník před budovou, zeď, nebo parkoviště či heliodrom. V oněch místech je totiž plocha pro přistání malých vrtulníků.

Navzdory své hmotnosti (kolem 100 t) a rychlosti (mezi 400 a 700 km/h), letadlo pobořilo pouze stěnu prvního pětiúhelníku budovy. Je to zřetelně vidět na následujícím snímku.

Foto DoD, Tech. Sgt. Cedric H. Rudisill
www.defenselink.mil/photos/Sep2001/0W914-F-8006R-002.html

Otřes vyvolaný nárazem Boeingu pocítili lidé v celém Pentagonu. Palivo, které je uloženo v křídlech letadla, se vznítilo a požár se rozšířil po budově. V ní zahynulo sto dvacet pět osob, k nimž je třeba přičíst čtyřiašedesát cestujících a členů posádky, kteří byli v letadle.

Šťastnou náhodou (?) letoun narazil do té části budovy Pentagonu, která se zrovna opravovala. Právě se tam do-

koncovalo vybavení a zařízení nového střediska velení vojenského námořnictva.¹ Řada kanceláří nebyla obsazena a v některých pracovali pouze civilní zaměstnanci, kteří se zabývali montáží přístrojů a zařízení. Tím se vysvětluje skutečnost, že oběťmi se stali převážně civilisté a že v řadách postižených vojáků nebyl ani jeden generál. Půl hodiny po útoku se horní podlaží zřítily.

Foto: U.S. Marine Corps, Cpl. Jason Ingersoll
jccc.afis.osd.mil/images/sres.pl?Lbox_cap=356243&dir=Photo&vn=&ttl=010911-M-41221-02l&Kf=defenselink.com

Tyto první dílčí části oficiální verze jsou málo pravděpodobné, a její zbývající části zcela nemožné.

Když vložíme siluetu Boeingu do družicového snímku, vidíme, že do budovy vnikla pouze před letounu. Trup a křídla zůstaly venku.

Letoun se rázem zastavil, aniž jeho křídla narazila do stěny. Není vidět žádnou stopu po nárazu, kromě přídě Boeingu. Na snímcích bychom však měli spatřit někde venku - fakticky na trávníku - křídla a trup.

¹ Bili Gertz: *Inside the Ring*, Washington Times, 21. září 2001.
<http://www.washtimes.com>

Foto: Jim Garamone, American Forces Press Service
www.defenselink.mil/news/Sep2001/n09112001_200109114.html

Jestliže je před' tohoto letadla vyrobena ze slitiny, která se může rychle roztavit, a jestli křídla obsahující palivo mohou shořet, pak jeho trup je z materiálu podobného tomu, z jakého se vyrábějí karoserie osobních a nákladních automobilů. V případě požáru by z trupu určitě zůstaly ohořelé trosky. Podíváte-li se na snímek na obálce, nepochybně zjistíte, že tam žádné zbytky letadla nejsou. Snímek byl přece pořízen v prvních minutách: již přijely auto-

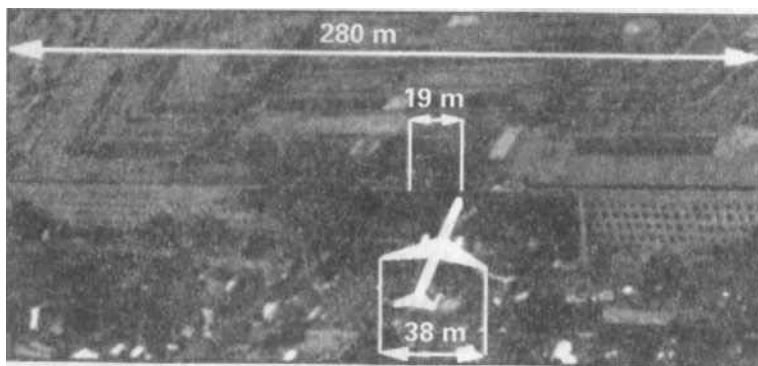

Foto: DoD, Tech. Sgt. Cedric H. Rudisill
www.defenselink.mil/photos/Sep2001/010914-F-8006R-006.html

mobily hasičů, ale ti ještě nezasáhli a horní podlaží budovy se dosud nezřítla.

Na tiskové konferenci konané 12. září¹ vysvětlil velitel arlingtonských hasičů Ed Plaugher, že jeho lidé měli za úkol bojovat proti rozšíření požáru v Pentagonu, ale že nebyli připuštěni na místo nárazu letadla. V přímém kontaktu s letounem prý zasahovaly pouze speciální skupiny (Urban Search and Rescue) Federální agentury pro zásahy při katastrofách (FEMA).

Na zmíněné tiskové konferenci proběhl následující dialog:

Novinář: „Co zbylo z letounu?“

Velitel hasičů Plaugher: „Zprv, pokud jde o letoun: při boji s požárem, o němž jsem hovořil, jsme viděli několik úlomků, ale nebyly to žádné větší kusy. Jinými slovy - nejsou žádné části trupu ani nic podobného.“ [...]

Novinář: „Poslyšte, veliteli, drobné kousky z letounu jsou rozmetány všude - až na dálnici. Jde vesměs o maličké úlomky. Domníváte se, že letadlo vybuchlo, že v okamžiku nárazu doslova explodovalo v důsledku výbuchu paliva nebo...“

Plaugher: „Víte, k tomu bych se raději nevyjadřoval. Máme četné očitě svědky, kteří jsou schopni vás o tom, co se dělo s letounem během jeho přiblížování, informovat lépe. To prostě nevím. Já to nevím.“ [...]

Novinář: „Kde je palivo z letounu...?“

Plaugher: „Objevili jsme cosi, co považujeme za kaluž, právě tam, kde je to, o čem se domníváme, že byla před' letounu.“ [sic].

¹ Jde o tiskovou konferenci, kterou řídí zástupce ministra obrany Victoria Clarke, Pentagon, 12. září 2001.

<http://www.defenselink.mil/news/Sep2001/t09122001j0912asd.html>

Tak tedy - ačkoli vysocí hodnostáři, zákonodárci a vojáci tvrdí, že viděli pád letadla - nikdo nespátřil sebemenší kousek letounu, dokonce ani jeho podvozek: existují *pouze* neidentifikovatelné drobné úlomky kovu. Boeing nezachytily, byť na jediný okamžik, ani průmyslové televizní kamery, které slouží k nepřetržitému sledování pentagonské-ho parkoviště ze všech možných směrů a úhlů.

Nyní si zopakujme oficiální verzi: Boeing, který změnil původní směr letu, prý unikl stíhačkám F-16, jež byly proti němu vyslány, zdolal systém protivzdušné obrany Washingtonu a vertikálně klesl na parkoviště Pentagonu, přičemž stále zůstával v horizontální poloze. Pak prorazil stěnu přízemí, ale do budovy pronikl pouze příď a zastavil se v okamžiku, než do zdi narazil křídly. Trup se ihned rozpadl. Palivo, které měl v nádržích v křídlech, hořelo jen tak dlouho, než stačilo způsobit požár v budově, načež se proměnilo v kaluž, která se přelila k místu, kde údajně byla příď letounu.

Navzdory povinné účtě k vysoce kvalifikovaným „očitým svědkům“, významným funkcionářům a členům zákonodárných institucí, takovéhle tlachy se nedají spolknout. Vysoké postavení těchto svědků naprosto nezvyšuje věrohodnost jejich výpovědí, ale naopak jen zvýrazňuje závažnost prostředků použitých ozbrojenými silami Spojených států k zamaskování skutečnosti.

Je třeba dodat, že celá tato potřeštěná smyšlenka byla vybájena postupně, přičemž jedna lež si vynucovala další. Pokud se podíváte na první komuniké Pentagonu, citované na začátku této kapitoly, zjistíte, že se v něm nemluví o žádném Boeingu. Teorie o „sebevražedném letounu“ se objevila až o půl hodiny později. Právě tak ve výpovědi náčelníka štábu ozbrojených sil v senátním výboru nepadlo ani slovo o stíhačkách, které se údajně pokoušely napadnout záhadné letadlo. S výmyslem o bloudění letounů F-16 přišlo velitelství NORAD až o dva dny později.

Oficiální verze je jen propaganda. Skutečností zůstává, že v Pentagonu přišlo o život 125 osob a že letoun s 64 cestujícími zmizel. Co bylo příčinou exploze, která zasáhla Pentagon? Co se stalo s letadlem linky 77 společnosti American Airlines? Jsou jeho cestující mrtví? Jestliže ano, kdo je zabil a proč? Jestli tomu tak není, kde jsou? Alespoň na tyto otázky musí americká vláda odpovědět.

Položme si otázku, jaký je účel oficiální verze, co má zamaskovat. Den po útoku generál Wesley Clark, někdejší vrchní velitel ozbrojených sil NATO za války v Kosovu, prohlásil na dotaz CNN: „Po jistou dobu nám bylo známo, že určité skupiny plánují [útok na Pentagon], ale zřejmě jsme o tom nevěděli dost [abychom něco podnikli].“¹

Toto záhadné tvrzení se vůbec nezmiňuje o nějakém cizím útočnickovi, nýbrž o hrozbách militantních extrémně pravicových skupin vůči Pentagonu. To dává možnost nahlédnout do tajných střetů, jimiž je zmítána vládnoucí třída Spojených států.

Dne 15. září položila tisková agentura CNN několik otázek egyptskému prezidentovi Husnímu Mubarakovi.² Ten v té době ještě nevěděl, co již bylo známo nám. Nevěděl, čeho jsme se dopátrali zevrubnou analýzou útoku. Naproti tomu měl k dispozici tajné zpravodajské informace o přípravě útoku, které předal několik týdnů předtím americké vládě.

¹ *Nation's Capital Under State of Emergency*, CNN, 12. září 2001, <http://www.cnn.com> (Původní znění článku viz <http://www.cnn.com/2001/US/09/11/dc.terrorism/index.html>)

² Úplný text je na serveru úřadu prezidenta Egyptské republiky. http://www.presidency.gov.eg/html/14-Sept2001__pressj2.html

Prezident Husní Mubarak: [...] „Žádná zpravodajská služba na světě nedokázala říci, že hodlají použít komerční letecké linky a s letouny obsazenými cestujícími záměrně narazit do mrakodrapů a do Pentagonu. Ti, kdo to spáchali, museli například dlouhý čas létat nad touto oblastí. Pentagon není příliš vysoký. Aby pilot takto narazil rovnou do Pentagonu, musel mnohokrát přelétávat nad tímto prostorem, aby se seznámil s překážkami, s nimiž se setká při letu s velkým civilním dopravním letounem v přízemní výšce, než s ním narazí do budovy Pentagonu v přesně určeném místě. To musel někdo velice důkladně prozkoumat a dlouho nad tím prostorem přelétávat."

CNN: „Domníváte se, že mohlo jít o interní akci? Smím se vás zeptat, kdo za ní stojí?"

Prezident Husní Mubarak: „Říkám vám na rovinu, že nechci činit žádné ukvapené závěry. Říká se, že když vy, Američané, někoho dopadnete, prohlašujete: „Ale to není Egyptan, je to občan Saudské Arábie, je to někdo z Emirátů", a to všechno jsou Arabové - lidé si myslí, že jsou to Arabové... Lépe je vyčkat. Vzpomínáte si na Oklahoma City? Tehdy se okamžitě začalo šuškat, že to spáchali Arabové, ale Arabové to nebyli. Víte... počkejme si na výsledky vyšetřování. To, co bylo spácháno ve Spojených státech, by nebylo nijak snadné pro piloty vycvičené na Floridě. To, že se tam lidé připravují k získání pilotního průkazu, ještě neznamená, že jsou schopni páchat takové teroristické akce. Říkám vám to jako bývalý pilot, znám to náramně dobře. Pilotoval jsem velice mohutná, velká letadla, pilotoval jsem stíhací letouny. Moc dobře vím, že to není snadné, a proto si myslím, že nesmíme činit příliš rychle jakékoli závěry."

Jestli Bushova vláda zfalšovala útok na Pentagon ve snaze zamaskovat nějaké vnitřní problémy, nezatajila také určité skutečnosti související s napadením Světového obchodního centra?

KAPITOLA II

SPOLUVINÍCI NA ZEMI

Připomeňme si, jak jsme se dozvěděli o útocích na New York. V úterý dne 11. září 2001 v 8 hodin 50 minut přerušila televizní stanice CNN vysílání plánovaného programu a oznámila, že do severní věže Světového obchodního centra narazil civilní dopravní letoun. Protože v té chvíli CNN ještě neměla k dispozici žádné bezprostřední záběry katastrofy, vysílala nepohyblivý snímek manhattanských střech, na němž bylo vidět kotouče dýmu vycházejícího z věže.

Za prvé jde o velice pozoruhodnou leteckou havárii. Americké dopravní letecké společnosti, které jsou na pokraji úpadku, udržují svůj letounový park stále hůře. Služba leteckých dispečerů je málo spolehlivá. Všeobecně rozšířené nedodržování předpisů umožňuje nekontrolované přelety nad městskými aglomeracemi. Nakonec došlo k tomu, co se muselo stát.

CNN však neprodleně naznačuje možnost, že ke katastrofě nedošlo náhodou. V tom případě by tedy šlo o teroristickou akci. Připomíná se, že 26. února 1993 v druhém podzemním podlaží Světového obchodního centra explodoval nastražený dodávkový automobil. Při výbuchu zahynulo Šest osob a na tisíc dalších bylo zraněno. Atentát se tehdy připisoval na vrub muslimské organizaci, řízené ze samotného New Yorku šejkem Omarem Abdulem Ráhmá-

nem. V této souvislosti nyní komentátoři CNN usoudili, že jestli náraz letadla do věže Světového obchodního centra není náhodnou havárií, nýbrž záměrným útokem, je pravděpodobně dílem jiného muslima, bývalého saúdskoarab-ského miliardáře Usámy bin Ládina. Tento finanční magnát, který se uchýlil do Afghánistánu, vyzval *fatwou* ze dne 23. srpna 1996 ke svaté válce proti Spojeným státům a Izraeli. Kladou se mu za vinu útoky podniknuté 7. srpna 1998 na americká velvyslanectví v keňské metropoli Nai-robi a v tanzánském Dar-es-Salaamu. Během několika let se Usáma bin Ládín stal „veřejným nepřítelem Spojených států číslo 1“. Na jeho hlavu vypsala FBI odměnu ve výši pěti milionů dolarů a Rada bezpečnosti OSN vyzvala táli-bánskou vládu, aby ho vydala. Od 5. února 2001 se Spojené státy chystají soudit Usámu bin Ládina v New Yorku v nepřítomnosti.

Dne 11. září si všechny americké televizní společnosti postupně zřídily přímé telefonické spojení s New Yorkem. V 9 hodin a 3 minuty narazil druhý dopravní letoun do jižní věže Světového obchodního centra. K útoku došlo ve chvíli, kdy řada televizních společností vysílala záběry hořící severní věže. Proto byl náraz letadla na jižní věž filmován z mnoha směrů, a také přímo sledován miliony televizních diváků na obrazovkách. Bylo zřejmé, že Spojené státy musí čelit akcím teroristů na svém vlastním území. Z obav před použitím nastražených automobilů s výbušninami uzavřela správa newyorského přístavu provoz na všech mostech a ve všech tunelech na celém území Manhattanu. (Je zajímavé, že se úřady obávaly útoku pozemních diverzních skupin!) V 9 hodin 40 minut varovala newyorská policie obyvatelstvo před možným nebezpečím útoků dalších letounů. V 10 hodin, když byl oznámen úder na Pentagon, se zřítíla přímo před objektivy televizních kamer jižní věž Světového obchodního centra a v 10 hodin 29 minut věž

severní. Celý Manhattan se zahalil do oblaku prachu. Počet obětí se odhaduje na několik tisíc mrtvých. Říká se, že při hoření letadla vznikl žár, jemuž kovové kostry budov odolaly.

George E. Pataki, guvernér státu New York, dal uzavřít všechny státní úřadovny a požádal o vyslání Národní gardy. Prohlásil mimo jiné: „Tam ve věžích mám přátele. Myslím na ně, na jejich rodiny, a vynasnažíme se poskytnout pomoc a podporu všem, kteří jsou touto tragédií nějak postiženi.“ V 11 hodin 2 minuty pronesl newyorský starosta Rudolph Giuliani telefonicky výzvu k obyvatelům města, kterou vysílala rozhlasová stanice New York 1: „Vyzývám občany, kteří nejsou právě v Manhattanu: Zůstaňte doma nebo v kancelářích! Jste-li v centru událostí, odejděte v klidu na sever, ven z prostoru útoku, abyste nepřekáželi záchranným pracím! Musíme zachránit co nejvíc lidí.“ Hustý dav několika desítek tisíc lidí se žene po mostech (které jsou již uzavřeny pro automobily) ve snaze uniknout z Manhattanu.

V 17 hodin 20 minut se zřítíla budova číslo 7 Světového obchodního centra, která nebyla letouny zasažena, aniž si její zhroucení vyžádalo oběti na životech. Pohotovostní služby města New Yorku se domnívají, že objekt byl poškozen předcházejícím zřícením dvou věží a že hrozí nebezpečí sesutí dalších sousedních objektů. Newyorská radnice objednává třicet tisíc *body bags* (pytlů z umělé hmoty).

Během odpoledne a v následujících dnech se postupně rekonstruuje scénář útoku a dospívá se k závěru, že muslimové z organizace Usámy bin Ládina, uskupení do pěti-členných skupin a ozbrojení noži, unesli civilní dopravní letadla a ve svém fanatismu obětovali životy navedením letadel do boků věží.

Na první pohled jsou uváděná fakta nesporná, jenže jak se proniká hlouběji do podrobností, objevují se stále nové rozpory.

FBI identifikovala oba letouny jako stroje typu Boeing 767, z nichž první patřil společnosti American Airlines a letěl na lince číslo 11 z Bostonu do Los Angeles, druhý společnosti United Airlines a jako spoj číslo 175 měl dopravovat cestující rovněž z Bostonu do Los Angeles. Ztrátu těchto letounů obě dopravní letecké společnosti potvrdily.

Díky cestujícím, kteří měli u sebe mobilní telefony a během letu volali své blízké, se zjistilo, že je únosci zahnali do zadní části letadla, což je běžně užívaný způsob k izolování pilotní kabiny. Akci únosců usnadnila skutečnost, že letouny byly málo obsazené - v letadle linky 11 bylo jen jedenaosmdesát cestujících a v druhém (spoj 175) pouhých padesát šest, přičemž jeden i druhý letoun měl dvě stě třicet devět míst.

Podle informací získaných telefonicky od cestujících měli únosci jen bodné zbraně.¹ Poté co byl vzdušný prostor Spojených států uzavřen pro veškerý letecký provoz, všechna letadla přistála a byla důkladně prohlédnuta pracovníky FBI. Ve dvou z nich - u spoje číslo 42 z Newarku do Los Angeles a na lince 1729 z Newarku do San Francis-ka - byly pod sedadly nalezeny zbraně stejného druhu. Z toto vyšetřovatelé usoudili, že všichni letečtí piráti používají nože tohoto typu. Později CIA objevila v domě, kde Usáma bin Ládín sídlil za pobytu v Afghánistánu, celé vaky stejných nožů, což svědčilo o tom, že muslimští teroristé absolvovali výcvik v jejich používání.

¹ Jediná výjimka byla zjištěna u letounu na spoji 93, který explodoval nad Pensylvánií. Jeho cestující sdělili, že bandité měli krabičku, o níž tvrdili, že je to bomba.

Přesto je těžko pochopitelné, že by osnovatel atentátů nevybavil své lidi střelnými zbraněmi a podstoupil tak riziko úplného či částečného nezdaru akce. Ještě podivnější se to jeví vzhledem ke skutečnosti, že je snadnější projít kontrolou na letišti s vhodně upravenými pistolemi než s noži.¹

Proč si klademe tyto otázky? Je známo, že podle obecně panující představy Arabové, tedy muslimové, s oblibou vraždí své oběti nožem. Proto nože poskytují možnost vyvodit závěr, že všichni letečtí piráti byli Arabové, což je třeba dokázat.

Před přiletem nad New York musely unesené letouny značně snížit výšku, aby piloti mohli vidět věže před sebou, a nikoli shora. Při pohledu z větší výšky vypadá město ploše a všechny vizuální orientační body mizí. K zasažení věží bylo proto nezbytné klesnout včas velmi nízko.

Piloti museli nejen dosáhnout žádoucí výšky *nárazu*, ale také uvést letouny do přesné polohy co do směru. Věžové stavby Světového obchodního centra (běžně označované jako Dvojčata) byly široké od 63 do 70 metrů. Rozpětí křídel Boeingu 767 činí 47,60 metru. Z televizních záběrů je zřejmé, že zasáhly přesně středy zvolených objektů. Kdyby se odchýlily o pouhých 55,65 metru, své cíle by minuly. Při průměrné rychlosti (700 km/h) proletí tuto vzdálenost za pouhé tři desetiny sekundy. Vzhledem k poměrně malé ovladatelnosti těchto letounů by to byl mistrovský kousek pro ostřílené piloty, natož pro pilotní žáky.

První letoun přiletěl přesně zředu ve směru větru, což usnadnilo jeho stabilizaci. Druhý však musel provést úplnou otáčku, což bylo vzhledem k vanoucímu větru

¹ Pistole z umělé hmoty se detekčními zařízeními (rámy) na letištích nedají zjistit. Viz např. <http://www.glock.com>

velice obtížné. Přesto i on narazil do středu věže ve správné výšce.

Zkušeni profesionální piloti, s nimiž jsme hovořili, nám potvrdili, že jen málokdo z nich by byl vůbec schopen pomýšlet na podobnou akci, a výslovně vyloučili, že by ji mohl vykonat pilot-amatér. Existuje však zcela spolehlivý způsob, jak takový úkol splnit - totiž pomocí automatického navedení na cíl ze země, jež spočívá v tom, že signál vysílaný z objektu, který je cílem útoku, doslova přitáhne letoun řízený autopilotem. Existenci takového zařízení ve Světovém obchodním centru potvrdili radioamatéři, kteří zachytili a zaznamenali jeho signál. Ten byl zjištěn proto, že rušil činnost televizních antén umístěných na věžích. Naváděcí zařízení bylo pravděpodobně aktivováno teprve v poslední chvíli, aby se vyloučila pravděpodobnost jeho odhalení a zničení. Je možné, že teroristé použili dvě tato zařízení, protože jediné by k splnění úkolu sotva stačilo, ačkoli cíle útoků stály v těsné blízkosti. V každém případě potřebovali útočníci spolupachatele na zemi. Jestli je měli, nebylo zapotřebí tolik pirátů v letadlech. K přepnutí řízení letounu na autopilot stačila malá skupinka. Protože nebylo úkolem zmocnit se rukojmích, nemuseli být v letadlech vůbec žádní únosci. Při patřičném nastavení palubních počítačů v letounech již před vzletem je totiž možné ovládat letadlo pomocí systému *Global Hawk*, který vyvinulo ministerstvo obrany¹. Boeing se tak stává dálkově řízeným bezpilotním letounem.

Po útoku se dvojice věží Světového obchodního centra zřítila. Federální agentura pro zásahy při mimořádných

¹ *Global Hawk, the DoD's Newest Unmanned Air Vehicle*, Department of Defence, únor 1997.
<http://www.defenselink.mil/photos/Feb1997/970220-D-0000G-00Lhtml>

situacích FEMA (Federal Emergency Management Agency) pověřila ustavením vyšetřovací komise Americkou společností civilních inženýrů (ASCE). Podle předběžné zprávy vyvolalo hoření paliva letounů nesmírně vysoký žár, který údajně narušil odolnost vnitřní kovové struktury staveb.

Tuto teorii rozhodně odmítly jak asociace newyorských hasičů, tak odborný časopis *Fire Engineering*, který s použitím řady propočtů ujišťuje, že konstrukce věží mohly odolávat ohni po dlouhou dobu.¹

Hasiči prohlašují, že slyšeli *exploze* ve spodních částech budov, a dožadují se nezávislého vyšetřování.²

Ptají se, jaké látky byly v budovách uskladněny, a když nedostávají odpověď, uvažují o možnosti záměrně provedených explozí, což by ovšem předpokládalo existenci zločinecké skupiny působící na zemi. Známý expert z novo-mexického Ústavu pro hornictví a technologii Van Romero rozhodně prohlašuje, že zřícení nemohlo být způsobeno ničím jiným než výbušninou.³ Na nátlak veřejného mínění se tento odborník odmlčel.

Ať tak či onak, *nárazem letadel* se nedá vysvětlit pád třetí budovy, tj. věže číslo 7. Teorii, podle níž k němu došlo v důsledku destabilizace základů, vyvrátila Americká asociace civilních inženýrů, která prohlásila, že věž číslo 7 se

¹ Bili Manning: *Selling Out the Investigation*, *Fire Engineering*, leden 2002. Viz též *WTC Investigation? A Call to Action* (výzva uveřejněná v tomtéž čísle uvedeného časopisu).

² Viz např. výpověď hasiče Louie Cacchioliho z 47. brigády.
<http://people.aol.com/people/special/OJ1859,174592-3.00.html>

³ Olivier Uyttebrouck: „*Explosives Planted in Towers*“, *N. M. Tech Expert Says*, *Albuquerque Journal* z 11. září 2001. Na totéž téma John Fleck: *Fire, Not Extra Explosives, Doomed Buildings*, *Expert Says*, *Albuquerque Journal*, 21. září 2001.
<http://www.abqjournal.com>

nenaklonila, ale prostě se zhroutila. Teď již otázka nezní: „Byla vyhozena do povětří dynamitem?“ nýbrž: „Jakou jinou hypotézu je možné formulovat?“

Právě k této otázce přináší závažné zjištění článku v *New York Times*.¹ Ve Světovém obchodním centru, o němž se věřilo, že je výhradně civilním objektem, se skrýval tajný objekt vojenský. Je možné, že tisíce osob zahynuly proto, že proti své vůli nevědomky sloužily jako lidský štít. Věž číslo 7 - snad i další budovy a jejich podzemí - ukrývaly tajnou základnu CIA.²

V padesátých letech byla tato základna obyčejnou špiónáží institucí pro sledování zahraničních delegací při OSN. Za vlády prezidenta Billa Clintona však ilegálně rozšířila svou činnost o ekonomickou špiónáž na Manhattanu. Převážná většina zdrojů mašinérie amerických zpravodajských služeb byla přesunuta ze špiónáže proti Sovětskému svazu na špiónáž ekonomickou. Newyorská základna CIA se stala nejdůležitějším centrem ekonomické špiónáže na světě. Proti této změně orientace zpravodajského úsilí silně protestovala nejkonzervativnější část CIA, a také sbor náčelníků štábů.

Retrospektivně je na místě položit otázku, zda cílem útoku podniknutého na Světové obchodní centrum dne

¹ James Risen: *Secret C.I.A. Site in New York was Destroyed on Sept. 11*, *New York Times*, 4. 11. 2001.

<http://www.nytimes.com>

² Z rady výpovědí vyplynulo, že základna CIA byla v 9. a 10. podlaží věžové budovy číslo 7 a ke svému krytí používala označení *New York Electronic Crime Task Force* (Newyorská skupina pro boj proti zločinnosti páchané pomocí elektroniky), která je napojena na Secret Service. Ze stejných zdrojů se nám podařilo získat snímky věže číslo 7 po zřícení jižní věže, na nichž je zřetelně vidět požár v devátém podlaží.

http://members.aol.com/erichuf/eh_wtc_16.jpg

Autentičnost snímků a těchto informací se nám nepodařilo ověřit.

26. února 1993 (který si vyžádal šest mrtvých a na tisíc zraněných) nebyla tato tajná základna CIA, i když tehdy byla mnohem méně rozsáhlá než nyní.

Je známo, že ve chvíli nárazu prvního letadla do severní věže Světového obchodního centra se v obou výškových budovách nacházelo třicet až čtyřicet tisíc osob, a že jedna i druhá měly sto deset podlaží. Z toho vyplývá, že v každém podlaží bylo průměrně nejméně 136 lidí. První Boeing narazil do severní věže mezi 80. a 85. podlažím. Ti, kdo byli v těchto poschodích, okamžitě zahynuli buď v důsledku nárazu letadla, anebo vlivem požáru, který tam vzápětí vznikl. Lidé, kteří se nacházeli ve vyšších patrech, se ocitli v pasti, protože požár se šířil stále výš. Někteří z nich se raději vrhli do hlubiny, než aby skončili život v plamenech. Nakonec se celá stavba zřítila a všichni, kdo byli v horních třiceti podlažích, zahynuli. Podle střízlivých propočtů jich muselo být nejméně čtyři tisíce osmdesát.

Oficiální bilance ztrát, která byla uveřejněna 9. února 2002, však uvádí, že celkový počet obětí atentátů činí dva tisíce osm set čtyřicet tři mrtvých (včetně cestujících a členů posádek Boeingů, policistů a hasičů, kteří zahynuli při zřícení věží, jakož i lidí, kteří se v těchto objektech zdržovali).¹ Tento údaj je podstatně nižší, než uváděly první odhady, a může vést k domněnce, že proti původnímu zdání nebylo cílem útoků způsobit co největší ztráty na životech. Naopak bylo třeba předem zařídit, aby mnoho lidí, přinejmenším těch, kteří pracovali ve vyšších patrech, nebylo v kritické chvíli ve svých kancelářích. Tak například izrael-

¹ Podle depeše agentury Associated Press z 9. února 2002 činí celkový počet mrtvých ve Světovém obchodním centru 2 843 osob. Tento počet oznámilo město New York. Sama agentura obdržela zprávu uvádějící počet ještě nižší, totiž 2 799 mrtvých.

ský deník *Ha'aretz* přinesl zprávu, že firma Odigo, které patří čelné místo v oboru elektronické sdělovací techniky, obdržela anonymní varování týkající se útoků na New York dvě hodiny předtím, než k nim došlo. Tuto skutečnost potvrdil zmíněnému deníku Micha Macover, ředitel firmy Odigo.¹

Výstrahy různého druhu mohly být adresovány osobám nacházejícím se v severní věži, i když všechny tyto zprávy nemusely být brány stejně vážně.

Vidíme, že schéma těchto útoků se podobá scénáři atentátu, k němuž došlo v Oklahoma City 19. dubna 1995. Tehdy dostala velká část úředníků působících ve federální budově Alfred P. Murrah na půl dne volno, v důsledku čehož exploze nastraženého automobilu usmrtila pouze 168 lidí. O tomto atentátu se ví, že ho provedli vojáci hlásící se k ul-trapavicové organizaci, do níž pronikla FBI.²

¹*Haaretz*, 26. září 2001.

<http://www.haaretzdaily.com>

Informace byla převzata Danielem Siebergem ze CNN: *FBI Probing 'Threatening' Message, Firm Says* (28. září) <http://www.cnn.com>

Viz též Brian McWilliams: *Instant Messages To Israel Wamed of WTC Attack*, *Newsbytes*, 27. září, a *Odigo Clarifies Attack Messages* od téhož autora ve vydání z následujícího dne <http://www.newsbytes.com>

Tuto informaci ve zkreslené formě rozšířil komentátor listu

Al-Džazij-rá, který se tak pokoušel přesvědčit čtenáře, že atentáty provedla izraelská tajná zpravodajská služba Mossad, která předem varovala židovské zaměstnance ve Světovém obchodním centru.

Novináře, který byl autorem této zprávy, katarská televize okamžitě propustila. ² Kenneth Stern: *A Force upon the Plain: the American Militia Move-ment and the Politics of Hate*, Simon & Schuster 1996.

Viz též první díl knihy Ambrose Evanse-Pritcharda: *The Secret Life of Bili Clinton: the Unreported Stories*, vydalo nakl. Regnery Publishing, 1997.

V Oklahoma City tedy FBI dopustila provedení atentátu, o němž byla informována, ale omezila jeho rozsah. Nyní si poslechněme podivné doznání prezidenta George W. Bushe, které učinil 4. prosince na shromáždění v Orlando¹:

Otázka: „Především jsem chtěl říci, pane prezidente, že si vůbec nedokážete představit, co jste udělal pro naši zemi. Za druhé bych rád věděl, jaké jste měl pocity, když jste se dozvěděl o teroristickém útoku.“

Prezident George W. Bush: „Děkuji vám, Jordáne. Víte, Jordáne, když vám povím, jak na mne zapůsobila zpráva o tom teroristickém útoku, nebudete mi to věřit. Byl jsem na Floridě. A můj hlavní tajemník Andy Card - fakticky jsem byl ve škole, kde jsem měl přednášet o mimořádně účinném programu výuky. Seděl jsem [v hale] před třídou a čekal jsem, až budu vyzván, abych vstoupil. Protože tam byla samozřejmě zapnutá televize, spatřil jsem na obrazovce letoun, který naráží do věže. Jako bývalý pilot jsem usoudil, že to musí být hrozný pilot. Řekl jsem si, že určitě jde o úděsnou katastrofu. V té chvíli mě však odvedli [do třídy], takže jsem neměl čas o tom uvažovat. Posadil jsem se ve třídě. V té chvíli vstoupil můj hlavní tajemník Andy Card, kterého vidíte sedět tady dole, a řekl mi: 'Zaútočil druhý letoun - Amerika byla napadena.' Zpočátku jsem, Jordáne, nevěděl, co si mám myslet. Víte, vyrostl jsem v době, kdy mi nikdy nepřišlo na mysl, že by Amerika mohla být napadena - váš otec nebo vaše matka si asi mysleli totéž co já. A v této krátké chvíli jsem začal usilovně přemýšlet o tom, co znamená ocitnout se v situaci, kdy jsme napadeni. Také jsem věděl, že až dostanu všechna

¹ *Remarks by the President in Town Hall Meeting*, Orange County Convention Center, Orlando, Florida.

<http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/12/print20011204-17.html>

fakta, která potvrdí, že nás někdo napadl, zaplatí ti, kdo se toho odvážili, strašlivou cenu." (*Potlesk.*)

Prezident Spojených států tedy podle svých vlastních slov viděl záběry prvního útoku předtím, než došlo k druhému. Zmíněné záběry nemohly být tytéž, které náhodou natočili Jules a Gedeon Naudetovi. Bratři Naudetovi totiž natáčeli u Světového obchodního centra celý den a jejich videonahrávky vysílala agentura Gamma až o třináct hodin později. Šlo tedy o tajné záběry, které se okamžitě přenášely do utajeného spojovacího střediska, jež bylo předem zřízeno v oné škole před prezidentovou návštěvou. Jestliže však mohly americké zpravodajské služby natáčet první útok, znamená to, že o něm věděly předem. Proč v tom případě nepodnikly nic k záchraně svých spoluobčanů?

Zrekapitulujme si, co víme: teroristé byli podporováni skupinami působícími na zemi. Uvedli v činnost jedno či dvě naváděcí zařízení, upozornili osoby nacházející se ve věžích, aby omezili ztráty na životech, a vyhodili do povětří tři budovy. A to všechno před zraky velice pozorných, ale stejně pasivních zpravodajských služeb. Mohla být taková akce zorganizována a řízena z nějaké afghánské jeskyně a skutečně hrstkou muslimů?

KAPITOLA III

ŠKODNÁ V BÍLÉM DOMĚ

Zopakujme si oficiální verzi událostí onoho kritického dne. V reakci na dva útoky podniknuté na New York aktivuje Robert Mueller III., ředitel FBI, tzv. CONPLAN.¹ Podle něj se o katastrofě informují všechny vládní instituce a jsou vyzvány, aby byly k dispozici operačnímu a informačnímu středisku (SIOC) FBI a skupině pro čelení katastrofálními situacím (CDRG), zřízené při Federální agentuře pro zásluhy při katastrofách (FEMA). Hlavní prostory nakupení obyvatel, představující možné cíle dalších teroristických útoků, jsou evakuovány a uzavřeny.

Náhle, kolem desáté hodiny, vyhláší Secret Service (tj. služba pro ochranu vysokých funkcionářů) poplach nového druhu: oznamuje ohrožení Bílého domu a prezidentova letounu Air Force One. Viceprezident Cheney je dopraven na PEOC (Presidential Emergency Operations Center - Nouzové operační středisko prezidenta) v podzemním velitelském stanovišti pod západním křídlem Bílého domu. Je aktivován tzv. plán CoG (zachování kontinuity vlády). Hlavní političtí funkcionáři jsou přemístěni na bezpečná místa. Vrtulníky velitelství námořní pěchoty

¹ CONPLAN je zkratka názvu *The United States Government Inter-agency Domestic Terrorism Concept of Operation Plan*.
<http://www.fbi.gov/publications/conplan/conplan.pdf>

je odvážejí do dvou mamutích protiatomových úkrytů. Jedním z těchto míst je High Point Speciál Facility (Mount Weather ve Virginii) a druhým tzv. Site R (Alter-nate Joint Communication Center) v pohoří Raven Rock Mountain v blízkosti Camp Davidu. Jsou to pozůstatky studené války - skutečná podzemní města, zřízená pro ukrytí několika tisíc osob.

Sám George W. Bush, který je na cestě do Washingtonu, mění původní směr svého letu. Prezidentův letoun Air Force One přistává nejdříve na letecké základně Barksdale v Louisianě a poté na základně Offutt v Nebrasce, kde sídlí velitelství strategického letectva USA (SAC), tj. v klíčovém místě, z něhož se uvádějí v činnost odstrašující jaderné síly USA. Mezi těmito dvěma základnami přelétá prezidentův letoun v malé výšce, nepřetržitě mění kurz a je doprovázen stíhací. Po asfaltovaných drahách na letištích jezdí prezident v obrněných automobilech, aby byl chráněn před palbou ostřelovačů.

Tento systém ochrany vysokých hodnostářů fungoval až do doby krátce po 18. hodině, kdy George W. Bush znovu nasedl do letounu Air Force One, aby se vrátil do Washingtonu.

Na výzvu Tima Russerta v rámci vysílání programu NBC *Meet the Press* vyličil dne 16. září viceprezident Dick Cheney, co se dělo při poplachu vyhlášeném tajnou službou (Secret Service) a jak byl posuzován charakter ohrožení¹ (viz příloha).

Podle svých vlastních slov byl viceprezident náhle informován pracovníky bezpečnostní služby, že mu hrozí nebezpečí, a byl násilím odveden do krytu v Bílém domě.

¹ Úplný text viceprezidentova rozhovoru je k dispozici na <http://stacks.msnbc.com/news/629714.asp>

Nad Washingtonem prý kroužil letoun Boeing, který se odchýlil z původního kurzu a o němž se zjistilo, že jde o spoj 77. Protože pilot nenašel orientační body Bílého domu, narazil do budovy Pentagonu. Zatímco probíhala evakuace všech členů vlády a Kongresu USA, Secret Service se dozvěděla o novém ohrožení - tentokrát letounu Air Force One. Údajně bylo zjištěno další letadlo, které změnilo plánovaný kurz a chystalo se narazit za letu do prezidentova letounu.

Ani tato oficiální verze neobstojí při důkladné analýze. Viceprezidentova výpověď má konkretizovat existující ohrožení - že sebevražedné letouny mířily na Bílý dům a proti prezidentovu Air Force One. Tím Dick Cheney opakuje lež, zmíněnou v první kapitole této práce - lež o Boeingu na lince 77, který narazil do Pentagonu. Sám k tomu přidává výmysl o sebevražedném letadle, které údajně kroužilo nad Washingtonem a hledalo cíl dalšího útoku. Připouští však, že místo na aktivování protivzdušné obrany nemyslela Secret Service na nic jiného než na odvedení viceprezidenta do úkrytu. Ještě zábavnější je, že si Dick Cheney vymýšlí další dopravní letoun, který se žene za Air Force One jako kovboj z nějakého westernu a snaží se do něj narazit za letu před zraky nemohoucího vojenského letectva USA. Přes všechna zmíněná nepravděpodobná tvrzení nestačí tato báchorka k vysvětlení toho, co se doopravdy dělo. Vždyť jestli jedinou hrozbu představovaly sebevražedné letouny, proč bylo třeba chránit prezidenta před palbou ostřelovačů i na asfaltovaných plochách a cestách základen strategického letectva? Jak je možné uvěřit, že se muslimové mohli dostat na tak dokonale chráněná místa? Svědectví Dicka Cheneyho má především dát zapomenout na prohlá-

šení mluvčího Bílého domu Ariho Fleischera a na to, co řekl tajemník Bílého domu Karl Rove.¹ Na podkladě jejich informací se vnučuje otázka, zda nejde o dílo nějakých interních kruhů, jejichž válečná propaganda uznává existenci jen vnějších nepřátel. Tisk z 12. a 13. září² tvrdí, že podle slov mluvčího prezidentova úřadu Ariho Fleischera tajná služba (Secret Service) údajně získala zprávu útočníků o jejich záměru zničit Bílý dům a letoun Air Force One.

Ještě překvapivější je informace deníku *New York Times*, že ke sdělení svého poselství útočníci použili identifikačních a vysílacích kódů prezidentské kanceláře. Daleko největší údiv však vzbuzuje zpráva listu *World Net Daily*³, která cituje výroky pracovníků zpravodajských služeb o tom, že útočníci údajně mají k dispozici také přísně tajné kódy DEA (Drug Enforcement Administration), NRO (National Reconnaissance Office), AFI (Air Force Intelligence), AI (Army Intelligence), NI (Naval Intelligence), MCI (Marine Corps Intelligence), jakož i zpravodajských služeb ministerstva zahraničních věcí a ministerstva energetiky.

Každý z těchto kódů zná jen velmi malý počet odpovědných pracovníků, a nikdo jich nesmí znát více než jeden. Jestli tedy připustíme, že je znají útočníci, je zřejmé, že buď existuje možnost jejich rozluštění, anebo že do všech zmíněných zpravodajských složek USA pronikla škodná.

¹ Viz zejména článek Nicholase Lemanna: *The Options*, *The New Yorker*, 25. září 2001. <http://www.newyorker.com>

² Například Sandra Sobierajová: *White House said Targeted*, *Washington Post*, 12. září 2001, <http://www.washingtonpost.com> a *Inside the Bunker*, *New York Times*, 13. září 2001. <http://www.nytimes.com>

³ *Digital Moles in White House? Termtrists had top-secret presidential codes*, *World Net Daily*, 20. září 2001. <http://www.worldnetdaily.com>

Po technické stránce se považuje za možné rozluštit kódy těchto institucí pomocí programu Promis, jenž byl použit při jejich tvorbě. Algoritmy tohoto programu ovšem odcizil agent FBI Robert Hansen, jenž byl v únoru 2001 zatčen pro špionáž.

Bývalý ředitel CIA James Woolsey, nyní zapřísáhlý nepřítel Saddáma Husajna, prohlašuje, že tato akce je určitě dílem nebezpečných iráckých tajných služeb. Podle třetí hypotézy pronikli do Secret Service nepřátelští agenti a daří se jim vodit tuto instituci za nos: útočníci zmíněné kódy údajně nikdy neznali, ale prostřednictvím utajených spřezenců se jim podařilo dosáhnout toho, že jejich fikci bylo uvěřeno.

Ať tak či onak, aféra s kódy svědčí o tom, že na nejvyšším stupni státního aparátu USA působí jeden či více zrádců. To oni jsou schopni rozmístit až na základny strategického letectva USA ostřelovače s úkolem zavraždit prezidenta. Právě obavy před jejich léčkami nutí prezidenta Bushe jezdit na vzletových a pojížděcích drahách na letištích Barksdale a Offutt v obrněných vozidlech.

Dalším aspektem této záležitosti je skutečnost, že odhaluje existenci souběžného vyjednávání. Jestliže útočníci navázali kontakt se Secret Service a ve snaze zvýšit věrohodnost svého vzkazu použili její kódy, sledovali tím zcela konkrétní cíl. Jejich poselství obsahovalo buď určitý požadavek, anebo ultimátum. Připustíme-li tedy, že hrozba byla ke konci dne zažehnána, vyplývá z toho jediný závěr - že totiž prezident Bush vyjednával a ustoupil nějakému vydírání.

¹ Michael C. Ruppert: *Bin Laden's Magie Carpet - Secret US Promis Software*, *From the Wilderness*, 20. 11. 2001. <http://www.copvcia.com>

Tím, že útočníci měli k dispozici identifikační a vysílací kódy Bílého domu a letounu Air Force One, mohli si při-svojit pravomoci prezidenta USA. Měli možnost vydávat podle libosti příkazy ozbrojeným silám, včetně rozkazu k použití jaderných zbraní. Jediný způsob, jak si mohl prezident George W. Bush v dané situaci zajistit ovládnutí ozbrojených sil, byl, že bude na velitelství amerických strategických ozbrojených sil (SAC) na základně Offutt a odtud vydávat a odvolávat všechny rozkazy. Proto se tam osobně dostavil. Let přímo na Offutt se nedal uskutečnit pro nedostatek paliva. Protože Air Force One není určen pro létání v malé výšce, spotřeboval svou zásobu pohonných hmot, a bez značného rizika nemohl být doplněn palivem za letu. Z toho důvodu bylo naplánováno technické mezipřistání na základně Barksdale, která je jedním z pěti záložních letišť Offuttu.

Záležitost s kódy není jediným článkem, který se vytratil z oficiální verze. Zmizel i další fakt, který byl původně oznámen. Dne 11. září v 9 hodin 42 minut vysílala televize ABC přímé záběry požáru vedlejší budovy komplexu Bílého domu, nazývané Old Executive Building (Stará vládní budova). Televizní společnost se v tomto případě omezila na vysílání fotografie kotoučů černého dýmu vystupujícího z budovy. Na veřejnost nepronikla žádná informace ani o příčině vzniku požáru, ani o jeho přesném rozsahu. Tento požár se nikdo neodvážil přisuzovat útoku sebevražedného letounu.

Čtvrt hodiny poté odvedla Secret Service viceprezidenta Dicka Cheneyho z jeho pracovny a nařídila evakuaci Bílého domu i jeho přístavby. V okolí prezidentova sídla byli rozmístěni elitní střelci vyzbrojení raketomety, schopní odrazit útok vzdušných výsadků. Krátce řečeno, bylo třeba čelit hrozbě zcela jiné povahy, než jakou později vyličil viceprezident Cheney.

Ted si znovu pozorně přečtěme text poselství prezidenta Bushe, které bylo natočeno v Barksdale a vysílal je ze záznamu Pentagon ve 13 hodin 4 minuty: „Chci ubezpečit americký lid o tom, že všechny síly a prostředky federální vlády pomáhají místním institucím s cílem zachraňovat životy a pomáhat obětem těchto útoků.

Nechť se nikdo nemýlí: Spojené státy dopadnou viníky těchto ničemných činů a potrestají je. Jsem v pravidelném styku s viceprezidentem, s ministrem obrany, se skupinou pro otázky národní bezpečnosti a se svým úřadem. Podnikli jsme všechna potřebná bezpečnostní opatření k ochraně amerického lidu. Naši vojáci ve Spojených státech a na celém světě jsou ve stavu nejvyšší pohotovosti. Rovněž jsme učinili předběžné kroky k zajištění pokračování výkonu funkcí státu. Vešli jsme ve styk s vedoucími činiteli Kongresu i s čelnými světovými osobnostmi, abychom je ujistili, že podnikneme všechno, co bude nutné k ochraně Ameriky a Američanů. Vyzývám americký lid, aby se ke mně připojil a se mnou vzdal dík všem těm, kteří vynakládají veškerou energii na pomoc našim spoluobčanům, a aby se pomodlil za oběti a jejich příbuzné. Naš velký národ byl podroben zkoušce. Nepochybujte však -my světu dokážeme, že v této zkoušce obstojíme! Nechť vám Bůh žehná!"

Na tomto projevu překvapuje, že se prezident pečlivě vyhýbá konkrétnímu označení útočníků. Nepoužívá termínů „terorismus" nebo „terorista". Naznačuje, že může jít o začátek klasického válečného konfliktu, nebo o něco úplně jiného. Mluví o „zkoušce", ve které americký národ obstojí, jako kdyby ohlašoval další možné katastrofy. Ještě více udivuje to, že nijak nevysvětluje svou nepřítomnost ve Washingtonu, čímž vyvolává zdání, že uprchl před nebezpečím, jemuž zůstávají vystaveni jeho spoluobčané. Mluvčí Bílého domu Ari Fleischer vyslal rádiem dvě

improvizovaná prohlášení pro tisk z paluby letounu Air Force One za jeho dlouhého bludného letu. Stejně jako prezident i on se vyhnul použití výrazů „terorismus" a „terorista". V této souvislosti lze dvěma zcela odlišnými způsoby interpretovat skutečnost, že bylo zahájeno plnění programu CoG (Continuation of Government), který zahrnuje komplex opatření k zajištění plynulého řízení státu. Nejjednodušším vysvětlením se jeví úvaha, že bylo třeba ochránit prezidenta a odpovědné politické osobnosti před akcí zrádců, kteří dokázali vyvolat požár Staré vládní budovy a odcizit tajné kódy prezidentské kanceláře a zpravodajských institucí.

Také je možné se domnívat, že program CoG nebyl zahájen za účelem ochrany nejvyšších politických představitelů před zrádci, ale že ho naopak spustili zrádci, aby ony politické špičky izolovali. To, co sdělil viceprezident Cheney, je vskutku podivné. Tvrdí totiž, že ho příslušníci Sec-ret Service unesli z jeho pracovny a bez jeho souhlasu ho zavedli do úkrytu v podzemí Bílého domu. Z jeho výpovědi vyplývá, že se totéž dělo s nejdůležitějšími členy vlády a Kongresu USA. Co jiného tedy znamená akce, při níž tajné služby unášejí volené zástupce lidu a „v zájmu jejich bezpečí" je zavírají do úkrytů, než pokus o státní převrat nebo přinejmenším palácový puč?

Nyní si zrekapitulujme dostupná fakta. V přístavbě Bílého domu byl ohlášén požár. Atentáty byly telefonicky oznámeny tajné službě (Secret Service). Útočníci předložili své požadavky - dokonce ultimativní - a věrohodnost svého sdělení podepřeli použitím vysílacích a identifikačních kódů prezidentova úřadu. Secret Service začala realizovat program CoG a zavedla nejvyšší politické představitele do

úkrytů. Během odpoledne vedl prezident Bush nějaká jednání a ve večerních hodinách nastal znovu klid.

Atentáty tedy nebyly činem nějakého fanatika, který věřil, že provádí akt boží pomsty, nýbrž skupiny existující ve státním aparátu USA, které se podařilo diktovat prezidentu Bushovi, jakou politiku má provádět. Nešlo spíše o uchopení moci nějakou skupinou skrývající se ve státních institucích než o převrat či puč s cílem tyto instituce rozvrátit?

KAPITOLA IV

FBI ČARUJE

S pocitem opojení, že je institucí, která zajišťuje Spojeným státům slávu, zahájila FBI dne 11. září 2001 nejrozsáhlejší kriminální vyšetřování v dějinách lidstva. Akci nazvala *PENTTBOMB* (jde o zkratku slov Pentagon--Twin Towers-Bomb). Do akce nasadila čtvrtinu všeho svého personálu - celkem zmobilizovala sedm tisíc pracovníků, z toho čtyři tisíce agentů. Ke svým vlastním silám a prostředkům připojila ty, které pro tento účel uvolnily ostatní složky a instituce ministerstva spravedlnosti, tj. kriminální policii, advokátní kanceláře, a také imigrační a naturalizační službu.

Kromě toho se FBI opírala o celé „zpravodajské společenství USA“ (Intelligence Community), zejména o CIA (Central Intelligence Agency), NSA (National Security Agency) a DIA (Defense Intelligence Agency). V zahraničí navíc využívala součinnost s Interpolem a bilaterálně spolupracovala s policiemi amerických spojenců.

Za účelem shromáždění indicií vydala FBI večer po útocích výzvu, aby se přihlásili svědci. Během prvních tří dnů obdržela tři tisíce osm set telefonických oznámení, třicet tisíc e-mailů a dva tisíce čtyři sta zpráv od svých zpravodajských agentů.

Příští den již dokázala sestavit *modus operandi* tero-

ristů.¹ Bin Ládinovi agenti se dostali legálně do USA, kde absolvovali urychlený výcvik v řízení letadel. Byli rozděleni do čtyř skupinek po pěti mužích odhodlaných zemřít. Měli za úkol zmocnit se civilních dopravních letadel a narazit s nimi do velkých objektů. Dne 14. září 2001 FBI zveřejnila jmenný seznam devatenácti předpokládaných leteckých pirátů.²

V následujících týdnech přinášel světový tisk životopisy těchto sebevrahů. Ze zpráv tisku vyplývalo, že nic jejich přátelům a sousedům nedávalo možnost tušit, co mají dotyční v úmyslu, a že ani policejní orgány západních států neměly možnost je odhalit. Tito *spící agenti*, rozptýlení v mase obyvatelstva, se úzkostlivě snažili nedávat najevo své náboženské přesvědčení a údajně se „probudili“ až v den akce. Jiní *spící agenti*, ukrývající se ve stínu, pravděpodobně čekali, až nadejde jejich čas. Nad západní civilizací se vznášela nejistitelná hrozba...

Z metodologického hlediska bylo toto pátrání zřejmě odbyté, odfláknuté. Při vyšetřování tak složitého zločinu měli policisté zpracovat řadu možných variant, celý komplex hypotéz, sledovat každou stopu až do konce a ani jedinou nevynechat. Hypotéza, že šlo o akci interního terorismu, byla zásadně odmítnuta a nikdy se důkladně nezkoumala. Namísto toho byl pouhých několik hodin po útocích „zdroji z kruhů blízkých vyšetřování“ označen za původce všeho

¹ Briefing ministra spravedlnosti Johna Ashcrofta dne 12. září 2001.

<http://www.usdoj.gov/ag/speeches/2001/0913pressconference.htm>

² Tisková konference ministra spravedlnosti Johna Ashcrofta a ředitele FBI Roberta Muellera III. dne 14. září 2001.

http://www.usdoj.gov/aglagcrisisremarks9_14.htm

Usáma bin Ládín. Protože veřejné mínění chtělo znát viníky, byli mu neprodleně oznámeni.

V každém ze čtyř unesených letadel měla být pětičlenná teroristická skupina, zformovaná v poslední chvíli. V letounu na spoji číslo 93, který explodoval nad Pensylvánií, však byli jen čtyři teroristé. Pátý člen skupiny, Zacharias Musavi, byl několik dní předtím zatčen, protože neměl povolení k pobytu. FBI nejdříve prohlašovala, že všichni letectví piráti byli odhodláni obětovat své životy, ale po objevení bin Ládinovy kazety tvrdila, že sebevrahy byli jen piloti, kdežto ostatní příslušníci skupin se o sebevražedném charakteru akce dozvěděli až v posledním okamžiku. Ať tak či onak, teorie o skupinách kamikaze vyvolává značný údiv. Psychologie sebevraždy je totiž nesmírně individuální. Japonští kamikaze za druhé světové války působili jednotlivě, i když jejich akce mohly probíhat ve vlnách. Značně později příslušníci tzv. Japonské rudé armády (Rengo Segikun), kteří přenesli tuto metodu na Blízký východ, působili při atentátu v izraelském Loddu (v květnu 1972) v trojicích, avšak předtím absolvovali speciální výcvik za účelem koordinace součinnosti. Nadto jeden z teroristů, jistý Kozo Okamoto, byl dopaden živý. Případ vytváření skupiny kamikaze na poslední chvíli není známý.

Navíc, jak upozornil Salman Rushdie¹, je sice možné tvrdit, že šlo o sebevražedné piloty, ale v tom případě jimi nebyli muslimové, protože korán sebevraždu zakazuje. Muslimové by šli na smrt jako hrdinové, ale sami by se neusmrtili.

Teorii o kamikaze však potvrzují dokumenty ručně psané arabštinou, jejichž překlad do angličtiny uveřejnila FBI

¹ Salman Rushdie: *Fighting the Forces of Invisibility*, *The Washington Post*, 2. října 2001.
<http://www.washingtonpost.com>

a převzal jej světový tisk.¹ Údajně byly nalezeny ve třech exemplářích - jeden v zavazadle, které zůstalo nevyzvednuté při přestupu na letišti a patřilo Muhammadu Attovi, druhý zanechal v opuštěném automobilu na Dullesově letišti Naváf Hamzí a třetí byl objeven v troskách letounu na lince 93, který explodoval nad Stony Creek Township v Pensylvánii.² Jedná se o čtyři stránky pokynů náboženského rázu: „1. Přísahěj, že zemřeš, a opakuj svůj úmysl. Ohol své tělo a omyj je kolínskou vodou. Osprchuj se.

2. Ujisti se, že dobře znáš všechny podrobnosti plánu, a počítej s odporem, s reakcí protivníka.

3. Čti al-Tawbu a Anfal [válečnické sûry koránu], uvažuj o jejich závažnosti a mysl na všechno, co Bůh slíbil mu čedníkům," atd.

Tyto dokumenty, napsané v klasickém teologickém stylu a nesoucí četné znaky středověkého myšlení, nesmírně přispěly k dotvoření obrazu fanatiků, které americké úřady vystavily všeobecnému opovržení. Jde však o stupidní tvrzení, jehož falešnost odhalí každý, kdo něco ví o islámu. Začínají slovy: „Ve jménu Boha, ve jménu mém a mé rodiny" (sic), kdežto muslimové (na rozdíl od početných puritánských sekt amerických) se nikdy nemodlí svým vlastním jménem ani jménem své rodiny.³

V textu se také vyskytuje věta: „Musíš tomu čelit a chá-

¹ Briefing ministra spravedlnosti Johna Ashcrofta a ředitele FBI Roberta Muellera III., 28. září 2001.

http://www.usdoj.gov/ag/agcrisisreniarks9_28.htm

² Několik evropských deníků omylem uvedlo, že FBI objevila tyto dokumenty v troskách Pentagonu.

³ Je zajímavé, že známý novinář Bob Woodward odhalil tuto nesrovnalost též den, ale nevyvodil z toho žádný závěr. Viz článek *In Hijacker's Bags, a Call to Planning, Prayer and Death*, *The Washington Post*, 28. září 2001.

<http://www.washingtonpost.com>

pat to na 100 %" (sic), což je typicky americká formulace, a v jazyku koránu se nevyskytuje.

FBI prohlašuje, že vedoucím operace byl Muhammad Atta. V posledních deseti letech tento třiatřicetiletý Egypťan údajně bydlel ve španělském městě Šalou, pak ve švýcarském Curychu, kde podle zjištění vyšetřovatelů naku-
poval na platební kartu švýcarské nože, určené pro únosce letadel, a nakonec v Hamburku. Tam s dalšími dvěma tero-
risty studoval elektrotechniku. Nikdy o sobě nemluvil ani nedával najevo extremistické názory. Po příjezdu do Spojených států se prý setkal se svými společníky na Floridě, absolvoval pilotní výcvik v městě Venice (Florida) a nadto si zaplatil několik hodin přípravy na leteckém trenažéru v Miami. Ve snaze zamaskovat svůj fundamentalismus dokonce navštěvoval *Olympic Garden* v Las Vegas, největší zábavní podnik s obsluhou „nahore bez“ na světě. Dne 11. září přiletěl tento výjimečný agent vnitrostátní leteckou linkou do Bostonu. Pro krátký čas k předsednutí z jednoho letadla do druhého tam odložil a zanechal svá zavazadla. Při jejich prohlídce agenti FBI údajně objevili videokazety pro výcvik v pilotování Boeingů, knihu islámských modliteb a také starý dopis, v němž Atta sděluje úmysl zemřít mučednickou smrtí. Jako velitele teroristické skupiny ho identifikoval jistý stevard, a když letadlo změnilo plánovaný kurz, zavolal mobilem dispečerské službě a oznámil, že dotýčný je na sedadle 8D.

Mají se brát takové informace vážně? Bylo by třeba připustit možnost, že Muhammad Atta deset let pečlivě maskoval své záměry a při styku se společníky dodržoval přísně stanovený postup, aby unikl pozornosti zpravodajských služeb. A přece v poslední chvíli za sebou zanechal spoustu

indicií. Ačkoli byl hlavní osobou operace, 11. září riskoval, že zmešká potřebný letecký spoj. Nakonec se mu podařilo stihnout linku 11 společnosti American Airlines, ale nestačil si vyzvednout zavazadla. Uvažte - vláčeli byste se s nějakými zavazadly před sebevraždou?

Ještě směšnější je tvrzení FBI, že objevila nedotčený cestovní pas Muhammada Atty v kouřících troskách Světového obchodního centra! To by byl úplný zázrak, a vnucuje se otázka, jak mohl onen dokument něco takového přestát...

FBI zřejmě předkládá důkazy vlastní výroby. Možná v tom není zapotřebí spatřovat nic jiného než zbrklou reakci policejní instituce, která prokázala svou neschopnost zabránit katastrofě a pokouší se všemi prostředky očistit pošramocenou reputaci.

Ještě více zneklidňuje skutečnost, že se rozpoutala polemika pokud jde o identitu sebevražděných pilotů. Světový tisk se dlouho zabýval portréty devatenácti teroristů, které předložila FBI. Všichni jsou to muži ve věku od pětadvaceti do pětatřiceti let, vesměs Arabové a muslimové, většinou ze Saudské Arábie. Jsou vzdělaní. Jednají z přesvědčení, nikoli ze zoufalství. Jediným kazem na kráse obrazu je to, že se tento uměle vytvořený portrét opírá o seznam, který je sporný. Velvyslanectví Saudské Arábie ve Washingtonu potvrdilo, že Abdal Umarí, Muhald Ših-rí, Sálím Hamzí a Said Ghamdí jsou živi a zdraví a žijí ve své zemi. Valid Šihrí, který nyní sídlí v Casablance a je zaměstnán jako pilot Marockého královského letectva, poskytl interview londýnskému deníku *Al-Qods al-Arabi*, který vychází v arabštině. Saúskoarabský ministr zahraničních věcí, princ Saúd al-Fajsal prohlásil tisku: „Je prokázáno, že pět z osob, uvedených v seznamu FBI, nemá s tím, co se stalo, nic společného.“ Také ministr vnitra Saudské Arábie, princ Nájef, řekl oficiální americké dele-

gaci, že „dosud neexistuje žádný důkaz, že [patnáct osob pocházejících ze Saudské Arábie] má něco společného s 11. zářím. V této souvislosti jsme od Spojených států nic neobdrželi.”

Jak byli teroristé identifikováni? Když se podíváme na seznamy obětí útoků uveřejněné 13. září leteckými dopravními společnostmi, udiví nás, že na nich nejsou uvedena žádná jména leteckých pirátů. Vzbuzuje to dojem, jako by byla vynechána, aby v soupisech zůstaly jen „nevinné oběti” a příslušníci posádek letadel. Spočítáme-li cestující, zjistíme, že v letadle linky 11 společnosti American Airlines, které narazilo do severní věže Světového obchodního centra, bylo sedmdesát osm nevinných obětí, v letounu na spoji 175 společnosti United Airlines, jenž vrazil do jižní věže, jich bylo čtyřicet šest, v Boeingu linky 77 společnosti American Airlines (který se údajně zřítil na Pentagon), zahynulo jednapadesát cestujících a členů posádky, a v letadle na lince 93, patřícím United Airlines, které explodovalo nad Pensylvánií, bylo třicet šest obětí. Tyto seznamy jsou neúplné, protože několik cestujících nebylo identifikováno.

Vezmeme-li oficiální komuniké², která vydaly letecké dopravní společnosti 11. září, zjistíme, že letadlo linky 11 dopravovalo jedenaosmdesát cestujících, v letounu linky 175 jich bylo padesát šest, Boeing na spoji 77 vezl sedmdesát osm a letoun linky 93 třicet osm cestujících.

Z toho vyplývá, že je fakticky nemožné, aby v letadle na lince 11 bylo více teroristů než tři a v letounu linky 93 víc než dva. To, že na seznamech cestujících chybí jména le-

teckých pirátů tedy neznamená, že byla vynechána ve snaze o „politicky korektní” postup, nýbrž prostě z toho důvodu, že mezi cestujícími teroristé nebyli. Rozlučme se tedy s údajným tvrzením stevarda, který identifikoval Attu na sedadle 8D.

FBI tedy vymyslela seznam leteckých pirátů, na jehož podkladě byly pořízeny rekonstruované portréty nepřátel Západu. Máme uvěřit, že piráty byli arabští muslimové a že jednali jako sebevrazi. To znamená definitivní skoncování s hypotézou, že mohlo jít o akci vnitřních nepřátel z USA. Fakticky nic nevíme ani o identitě „teroristů”, ani o způsobu, jak svůj čin provedli. Všechny hypotézy zůstávají otevřené. Tak jako ve všech kriminálních případech, i zde je třeba položit otázku *Cui prodest?* (Komu to prospívá?)

Hned první den po atentátech se objevily zprávy, že během šesti dnů předcházejících útokům došlo k transakcím, jež jsou typické pro „trestné činy zasvěcených kruhů”.¹

Akcie společnosti United Airlines (jíž patřil letoun, který narazil do jižní věže Světového obchodního centra, a druhý, který havaroval u Pittsburghu), uměle klesly o 42 %. Cena akcií American Airlines (společnosti, která vlastnila letadlo, jež vrazilo do severní věže Světového obchodního centra, i Boeing, který skončil nárazem do Pentagonu) poklesla o 39 %. U žádné jiné letecké dopravní společnosti na světě k podobným poklesům cen akcií nedošlo - s výjimkou Královské nizozemské dopravní le-

¹ Douglas Jehl: *Saudi Minister Asserts That Bin Laden Is a 'Tool' of Al Qaeda, Not a Mastermind*, *Washington Post*, 10. prosince 2001. <http://www.washingtonpost.com>

² Komuniké uveřejnila agentura Associated Press.

¹ Don Radlauer: *Black Tuesday: The World's largest Insider Trading Scam?*, International Policy Institute for Counterterrorism, Izrael, 9. září 2001. <http://www.ict.org.il/articles/articledet.cfm?articleid=386>

tecké společnosti KLM. Z toho lze soudit, že také jeden stroj této společnosti mohl být vybrán pro roli páteho uneseného letadla.

Podobný pohyb byl zjištěn u cenných papírů firmy Morgan Stanley Dean Witter & Co. Počet nabídek prodeje akcií této společnosti se v týdnu před atentáty zdvanásobil. Firmě patřilo dvaadvacet podlaží Světového obchodního centra... Obdobně vzrostla pětadvacetkrát nabídka prodeje akcií největšího giganta světové burzy, společnosti Merrill Lynch & Co., která má sídlo v sousední budově ohrožené zřícením. Totéž platí o nabídkách akcií zainteresovaných pojišťoven, konkrétně Munich Re, Swiss Re a Axa.

První zatroubila na poplach chicagská Komise pro kontrolu burzovních operací. Zjistila totiž, že na Chicagské burze získali mazaný a zasvěcený spekulanti 5 milionů dolarů na akciích United Airlines, 4 miliony na cenných papírech American Airlines, 1,2 milionu na Morgan Stanley Dean Witter & Co. a 5,5 milionu koupí akcií společnosti Merrill Lynch & Co.

Tváří v tvář vyšetřovatelům chytří burziáni odmítli přimout 2,5 milionu dolarů získaných na akciích společnosti American Airlines, které již nestačili vyinkasovat před vyhlášením poplachu.

Kontrolní orgány každé velké burzy zkoumají zisky dosažené spekulanty. Tato šetření koordinuje Mezinárodní organizace cenových komisí (IOSCO).¹

Dne 15. října konala tato organizace videokonferenci, na které představitelé jednotlivých států podávali dílčí zprávy. Z jednání IOSCO vyplynulo, že zisky realizované nedovoleným způsobem mohou dosáhnout až několika set milionů dolarů, což představuje „nejzávažnější trestný čin zasvěcených spekulantů, jaký byl kdy spáchán“.

Internetová adresa IOSCO: <http://www.iosco.org/iosco.html>

Usáma bin Ládín, jehož bankovní konta jsou od roku 1998 zablokována, nemá na tuto spekulaci potřebné peníze, a nemá je ani tálibánská vláda Islámského emirátu Afghánistánu. Zmrazení veškerého finančního jmění Usámy bin Ládína, jeho společníků, jejich sdružení a společností přikázal prezident Bili Clinton vládním nařízením číslo 13099, které symbolicky podepsal 7. srpna 1998 (v den odvety za atentáty spáchané v Nairobi a Dar-es-Salaamu). Toto rozhodnutí nabylo mezinárodní platnosti na základě usnesení číslo 1193 Rady bezpečnosti Organizace spojených národů z 13. srpna 1998. Vládním nařízením číslo 13129 ze 4. července 1999 rozšířil prezident Clinton toto opatření na bankovní konta *Tálibánu*, jeho spojenců a noh-sledů. Nakonec bylo zmrazení veškerého majetku všech osob a organizací spjatých s financováním „mezinárodního terorismu“ v celosvětovém rámci vyhlášeno rezolucí číslo 1269 Rady bezpečnosti Organizace spojených národů z 19. listopadu 1999. Od tohoto dne je zcela směšné hovořit o „miliardáři“ Usámovi bin Ládínovi, protože ten již nemá přístup k svému osobnímu jmění. Finanční prostředky, jimiž disponuje, mohou pocházet jen z tajné pomoci -státní či nestátní, která však již nemůže plynout z Islámského emirátu Afghánistánu.

Podařilo se zjistit, že většinu zmíněných transakcí prováděla Deutsche Bank a její americká investiční pobočka - firma Alex Brown.¹ Tuto společnost až do roku 1998 řídil známý bankéř A. B. Krongard. Tento bývalý kapitán námořní pěchoty, zanícený pro střelbu a bojová umění, se stal poradcem ředitele CIA a od 26. března 2001 mužem

¹ Christian Berthelsen, Scott Winokur: *Suspicious Profits Sit Uncollected Airlines Investors Seem to Be Lying Down*, San Francisco Chronicle, 29. září 2001. <http://www.sfgate.com>

číslo tři americké zpravodajské služby. Vzhledem k závažnosti případu a vlivnému postavení A. B. Krongarda by se dalo očekávat, že firma Alex Brown bude bez jakýchkoli obtíží spolupracovat s úřady a přispěje k odhalení iniciátorů zmíněných burzovních machinací. Nebylo však z toho nic.

Je velice podivné, že FBI zanechala pátrání po této stopě, a IOSCO ukončila vyšetřování, aniž případ vyřešila. Pohyby kapitálu se přece dají snadno „vystopovat“, protože všechny mezibankovní transakce jsou archivovány dvěma clearingovými orgány.'

Vzhledem k závažnosti celé záležitosti by bylo možné prolomit bankovní tajemství a zjistit šťastlivce, kteří vydělali na útocích, k nimž došlo 11. září. Nestalo se však nic.²

¹ Denis Robert, Ernest Backes: *Révélations \$*, Les Arènes, 2001.

http://www.arenas.fr/livres/page-livrel.php?numeroJiv re=4&num_page=1²

FBI se nezajímala ani o majitele názvů podezřelých internetových domén. Podle sdělení společnosti Veri Sign, která vede jejich evidenci, koupil v roce 2000 nezjištěný operátor na dobu jednoho roku sedmnáct těchto domén. Jejich užívací právo skončilo dne 14. září 2001, aniž některá z nich byla kdy použita. Jednalo se o: *attackamerica.com*, *attackonamerica.com*, *attackontwintowers.com*, *august11horror.com*, *august11terror.com*, *horrorinamerica.com*, *horrorinnewyork.com*, *nycterroriststrike.com*, *pearlharborinmanhattan.com*, *terrorattack2001.com*, *towerofterror.com*, *tradetowerstrike.com*, *worldtradecenter929.com*, *worldtradecenterbombs.com*, *worldtradetowerattack.com*, *worldtradetowerstrike.com*, *wterroristattackLOOL.com*

Viz články Jeffa Johnsona: *Internet Domain Names May Have Warned of Attacks* a *Investigators Can Access Internet Domain Data*, *CNS-News.com*, 19. a 20. září 2001.

Protože FBI disponuje silami a prostředky k pátrání, jaké nemají obdoby, bylo její povinností objasnit všechny rozpory, na které jsme upozornili. Především měla prozkoumat zprávu, kterou zaslali útočníci tajné službě (Secret Service), a identifikovat je. Měla zjistit, co se doopravdy stalo v Pentagonu. Měla pátrat po záhadných podvodných finančnících, a také odhalit zdroj anonymních výzev zaslanych firmě Odigo dvě hodiny před útokem, aby varovala lidi ve Světovém obchodním centru, atd.

Jak jsme však uvedli, FBI - místo aby zahájila trestní vyšetřování - horlivě usilovala o zmizení indicií a o zatajení existujících svědectví. Zastávala verzi útoku zvenčí a pokusila se o její zvěrohodnění uveřejněním narychlo zpracovaného seznamu leteckých pirátů a vyrobením falešných doličných předmětů, například cestovního pasu Mu-hammada Atty, pokynů pro sebevražedné piloty atd.

Všechny tyto machinace koordinoval ředitel FBI Robert Mueller III. Tento klíčově důležitý muž, jehož do čela FBI postavil prezident Bush, převzal svou funkci právě v týdnů před jedenáctým zářím...

Bylo toto pseudovyšetřování vedeno ve snaze připravit spravedlivý soudní proces, anebo s cílem utajit odpovědné americké kruhy a ospravedlnit budoucí vojenské akce?

|

CAST DRUHÁ

**SMRT DEMOKRACIE
V AMERICE**

ODVETA, NEBO ZÁMINKA?

Dne 11. září večer pronesl prezident George W. Bush okázalý, mysticky zabarvený televizní projev k národu¹:

„[...] Amerika se stala terčem (útoku), protože je nejzářivějším majákem svobody a pokroku na světě. A nikdo tomuto světlu nezabrání, aby zářilo. Dnes naše země spatřila Zlo, to nejhorší zlo v lidské přirozenosti. Reagovali jsme tím nejlepším, co Amerika má - statečností záchranářů a zájmem cizích lidí a sousedů, kteří přišli darovat krev a všemožně pomáhat. [...] Probíhá vyšetřování k odhalení těch, kdo stojí za těmito hanebnými skutky. Vydal jsem rozkaz, aby všechny síly a prostředky našich zpravodajských služeb a policie pátraly po vinících a předaly je spravedlnosti. Nebudeme činit žádný rozdíl mezi teroristy, kteří tyto zločiny spáchali, a těmi, kdo je chrání. [...] Žádám vás, abyste se dnes večer modlili za všechny, kdo truchlí, za děti, jimž se zřítíl svět v trosky, za všechny, jejichž bezpečnost byla ohrožena. Modlím se, aby je posílila moc, která je nad námi všemi a jejíž slova po věky připomíná žalm 23.: *Byť se mi dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi.*

Je to den, kdy se všichni Američané bez rozdílu připoj u-

¹ Statement by the President in His Address to the Nation, 11. září 2001.
<http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/09/20010911-16.html>

jí k našemu odhodlání domoci se spravedlnosti a míru. Amerika odolala nepřítelům v minulosti a bude jim odolávat nadále. Nikdo z nás nikdy nezapomene na tento den. Nadále bráníme svobodu a všechno, co je dobré a spravedlivé na tomto světě. Děkuji vám. Dobrou noc, a necht' Bůh žehná Americe."

Navzdory tomuto poselství, které hovoří o jednotě, a ve chvíli, kdy odpovědnost Usámy bin Ládina za útoky se oficiálně považuje pouze za hypotetickou, se ve vládě prezidenta Bushe prosazují dvě protikladné politické koncepce dalšího postupu. Umírnění, seskupení kolem ministra zahraničních věcí generála Colina Powella a předsedy sboru náčelníků štábů (JCS) generála Hughha Sheltona, doporučují přiměřenou odvetu, obdobnou té, jakou nařídil prezident Bili Clinton v roce 1998. Tehdy byly v odplatu za teroristické útoky na velvyslanectví Spojených států v Dar-es-Salaamu a v Nairobi odpáleny z ponorek hlídkujících v Arabském moři, řízené střely Tomahawk na výcvikové tábory al-Kajdy v Afghánistánu a na laboratoř v Al-Šifa v Súdánu. Naproti tomu „jestřábi“ tvrdí, že ony úderby byly neúčinné, protože al-Kajdá obnovila útoky. Podle jejich mínění je možné definitivně zlikvidovat základny Usámy bin Ládina jen vojenským zásahem na území Afghánistánu. Tam se však válečné tažení nesmí zastavit, ale musí pokračovat obdobným ničením všech ostatních potenciálních hrozeb, tedy všech organizací a států, které by se mohly stát podobným zdrojem ohrožení, jakým je al-Kajdá.

Jakýmsi „andělem strážným“ a inspirátorem „jestřábů“ je starý Henry Kissinger, někdejší ministr zahraničních věcí a dohlížitel nade všemi tajnými akcemi zpravodajských služeb USA v letech 1969 až 1976.¹

¹ Christopher Hitchens: *Les Crimes de Monsieur Kissinger*, Saint-Si-mon, 2001.

Sotva prezident Bush skončil svůj televizní projev, uveřejnil Kissinger na internetu redakce listu *Washington Post* své stanovisko¹, v němž zdůraznil: „Vláda by si měla uvědomit, že musí podniknout systematickou odvetu, která skončí - jak doufáme - stejným výsledkem, jako skončila odplata za napadení Pearl Harboru, totiž zničením systému, který nese odpovědnost za tento útok.

Tím systémem je síť teroristických organizací, jež se skrývají v metropolích určitých zemí. Dosti často tyto země za ukrývání oněch organizací netrestáme, a někdy s nimi dokonce udržujeme normální styky. [...] Ještě nevíme, jestli je původcem těchto akcí Usáma bin Ládín, i když [dnešní útoky] mají typické binládínovské znaky. Nadále platí, že každá vláda, která ukrývá skupiny schopné páchat útoky tohoto druhu, i když se ony skupiny nepodílely na dnešních útocích, bude za to muset zaplatit nesmírně vysokou cenu. Naše reakce musí být klidná, uvážená a nelitostná."

Ve dnech 12. a 13. září, zatímco americká veřejnost zůstávala v šoku a oplakávala své mrtvé, převládalo ve vládních kruzích USA a celého světa čekání na zodpovězení tří otázek: Označí George W. Bush za osnovatele atentátů Usámu bin Ládina? Jaký druh odvetné akce nařídí provést v Afghánistánu? Zavede svou zemi do dlouhodobé války proti všem skutečným a předpokládaným nepřítelům?

Oficiální američtí činitelé poskytují médiím další a další sdělení, v nichž označují za osnovatele a pachatele atentátů

¹ Projev prezidenta Bushe začal ve 20 hodin 30 minut a stanovisko Henryho Kissingera vyšlo ve 21 hodin 4 minuty. Henry Kissinger: *Destroy the Network*, *Washington Post*, 11. září. <http://www.washingtonpost.com>

Usámu bin Ládina a jeho organizaci al-Kajdá. George Tenet, ředitel CIA, předkládá prezidentu Bushovi řadu zpráv získaných odposlechem korespondence al-Kajdy dne 11. září.¹

Podle nich byly tyto útoky údajně plánovány již po dobu dvou let a mají být pouze začátkem dlouhé řady dalších. Mezi jejich terči jsou mimo jiné Kapitol a Bílý dům. Vůdcové al-Kajdy se prý omylem domnívali, že zasáhli více cílů, a proto „děkovali Bohu za exploze v objektu Kapitolu“, chválili ho za „zboření Bílého domu“ a oslavovali úspěch „doktorova plánu“ (plán doktora Ajmana Zavahrího, pravé ruky Usámy bin Ládina). Akci údajně zosnoval Abú Zubajdá, podezíraný již ze zorganizování útoku na torpé-doborec USS Cole v říjnu 2000. Právě on měl tehdy dát signál, že nadešla „hodina H“.

Ve středu 12. září 2001 se prezident Bush obrátil na tisk²:

„Právě jsem měl schůzku se svými poradci pro otázky národní bezpečnosti, na níž nám zpravodajské služby poskytly poslední upřesňující zprávy. Záměrné včerejší smrtenosné útoky na naši zemi byly teroristické akce. Byly to akce válečné. Proto se naše země musí semknout s nezlomným odhodláním a rozhodností. Byl spáchán útok na svobodu a demokracii.

Americký lid si musí uvědomit, že nepřítel, jemuž čelíme, se nepodobá žádnému minulému protivníkovi. Tento nepřítel se skrývá ve stínu a vůbec si neváží lidského života. Je to nepřítel, který si vybírá jako kořist nevinné a důvě-

řivé lidi, a pak se běží schovat. Nedokáže však utíkat donekonečna. Je to nepřítel, který se pokouší zůstat skrytý, ale nebude se moci skrývat natrvalo. Je to nepřítel, který se domnívá, že jeho úkryty jsou bezpečné, ale ony nebudou bezpečné věčně.

Tento nepřítel nenapadl pouze náš národ, ale všechny svobodomylovné národy na celém světě. K porážce tohoto nepřítele použijí Spojené státy všechny zdroje, jež mají k dispozici. Do boje zapojíme svět. Budeme trpěliví. Soustředíme se na dosažení našeho cíle a ve svém odhodlání zůstaneme neochvějní. Tento zápas bude vyžadovat čas a rozhodnost. Buďte však ujištěni - my v něm zvítězíme. [...] Nedovolíme však tomuto nepříteli zvítězit ve válce tím, že změním náš způsob života a omezíme naše svobody. Dnes dopoledne jsem předložil Kongresu žádost o naléhavé poskytnutí mimořádných finančních prostředků na pomoc obětem, na pomoc občanům New Yorku a Washingtonu, aby se vzpamatovali z této tragédie, a k ochraně naší národní bezpečnosti.

Chtěl bych poděkovat členům Kongresu za jejich jednotu a podporu. Amerika je jednotná. Národy světa, které touží po svobodě, jsou po našem boku. Tento zápas Dobra proti Zlu bude obrovský, ale Dobro zvítězí."

S výjimkou britského ministerstva zahraničních věcí, které pokračuje ve vydávání bojových prohlášení, sledují vládní úřady na celém světě reakce prezidenta Bushe se znepokojením. Brzy se dozvěděly, že německé, egyptské, francouzské, italské a ruské zpravodajské služby bezvýsledně s předstihem upozorňovaly své americké kolegy na to, co se chystá, ale že CIA závažnost ohrožení zcela podcenila. Také se dotazují na věrohodnost informací CIA a zpráv o pokrocích, kterých - až příliš rychle - dosahuje při vyšetřování FBI. Obávají se, aby ve snaze uklidnit vnitřní veřejné mínění neurčil prezident Bush ukvapeně

¹ Bob Woodward, Dan Balz: *Wednesday, September 12, The Washington Post*, 28. ledna 2002.

<http://www.washingtonpost.com>

² Remarks by the President in Photo Opportunity with the National Security Team, 12. září 2001.

<http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/09/20010912-4.html>

vhodného viníka a nepřiměl svou zemi k okamžité a nepřiměřené vojenské odvetě.

Téhož dne přijala Rada bezpečnosti OSN rezoluci 1368¹.

Rezoluce uznává „nezadatelné právo [Spojených států] na legitimní nebo kolektivní obranu ve smyslu Charty [OSN]“. Dále uvádí, že „Rada bezpečnosti vyzývá všechny státy ke spolupráci s cílem pohnat před soud původce, organizátory a pachatele těchto teroristických útoků a zdůrazňuje, že ti, kdo jsou zodpovědní za napomáhání, poskytování podpory a útočiště strůjcem, organizátorům a účastníkům těchto skutků, budou muset nést následky“. Jinak řečeno, Rada bezpečnosti přiznává Spojeným státům právo porušovat v nutných případech suverenitu států chránících osovatele atentátů za účelem jejich zadržení a předání spravedlnosti. Neschvaluje však, aby si USA samy osobovaly roli soudce nebo útočily na státy a svrhávaly vlády.

Téhož dne v osm hodin večer se sešla Rada NATO. Členské státy paktu se usnesly poskytnout Spojeným státům pomoc při čelení útoku, jemuž byly vystaveny, nikoli však zapojením svých vlastních sil. Zasedání mělo nezvykle napjatý ráz. Někteří členové Rady vyslovovali názor, že útoky mohly být zosnovány jistými kruhy amerického státního aparátu, a odmítali se zapojit do „války proti terorismu“, jejíž cíle a meze nejsou dostatečně stanoveny. Generální tajemník NATO, lord George Robertson, na závěr zasedání prohlásil: „Jestli se zjistí, že tento útok proti Spojeným státům byl řízen ze zahraničí [sic], bude postaven naroveň akce podle článku 5 Washingtonské smlouvy.“²

¹ Rezoluce 1368 Rady bezpečnosti OSN z 12. září 2001.

<http://www.un.org/french/docs/sc/2001/res1368f.pdf>

² Zpráva tiskové služby NATO: *UOTAN réaffirme les engagements pris au titre du Traité dans la réaction aux attaques terroristes contre les États-Unis*, 12. září 2001.

<http://www.nato.int/docu/update/2001/0910/f0912a.htm>

Jacques Chirac byl zneklidněn vývojem událostí a telefonicky se spojil s prezidentem Bushem. Připomněl mu, že Francie se vždycky projevovala jako nejvěrnější - třebaš nikoli nejposlušnější - spojenec USA, a zdvořile mu vysvětlil, že usnesení Rady NATO není bianco šekem zavazujícím k slepému připojení se k americké politice.

Několik dní poté přicestoval Jacques Chirac na již dlouho plánovanou návštěvu Spojených států. V jejím průběhu jednak opakovaně vyjádřil vřelou solidaritu s americkým lidem, jednak uspořádal společnou tiskovou konferenci s generálním tajemníkem OSN Kofim Annanem, aby ochladil bojovný zápal USA. Na rovinu a bez okolků prohlásil: „[Americká odveta]... musí směřovat proti identifikovaným teroristům, a případně proti zemím nebo skupinám, o nichž je prokázáno, že poskytovaly oněm identifikovaným teroristům pomoc.“

Oprávněnost obav vlád spojenců USA zřejmě potvrdila příhoda, k níž došlo na společné tiskové konferenci ministra spravedlnosti Johna Ashcrofta a ředitele FBI Roberta Muellera III.² Když šéf FBI vysvětloval novinářům, že je nutné nespěchat s vyšetřováním, aby bylo možné shromáždit důkazy nezbytné k odsouzení podezřelých, ministr spravedlnosti ho brutálně přerušil a důrazně prohlásil, že čas tlačí a posláním FBI je co nejrychleji poza-týkat spoluviníky teroristů, dříve než se dopustí dalších zločinů.

Dne 13. září se napětí zvyšuje. Ráno je Bílý dům zčásti evakuován v důsledku protiteroristického poplachu (který se už stává zvykem) a viceprezident Cheney je dopraven na vzdálené a bezpečné místo. Šlo o falešný po-

¹ Dokument ONU SG/SM/7964.

<http://www.un.org/News/fr-press/docs/2001/SGSM7964.doc.htm>

² Briefing v sídle FBI, 12. září 2001 v 9 hodin 30 minut.

plach a skutečné psychodrama. Odpoledne předkládá náměstek ministra obrany Paul Wolfowitz prohlášení Pentagonu pro tisk.¹ Wolfowitz je mluvčím nejextrémněji konzervativního uskupení v řadách lobbistů vojenskoprů-myslového komplexu. Radu let bojuje za „skoncování se špinavým tlustŏchem“ v Iráku a události z 11. září považuje za vhodnou záminku ke svržení Saddáma Husajna. Ve svém prohlášení pro tisk nejmenuje žádný objekt odvety, ani Afghánistán, ani Irák. Důrazně však prohlašuje, že americká odвета bude „válečným tažením, nikoli izolovanou akcí“ a dále říká: „Ty lidi (teroristy) a ty, kteří je podporují, budeme stíhat, dokud to nepřestane. Tak je třeba jednat.“

Ve snaze vypálit „jestřábům“ rybník prohlašuje ministr zahraničí Colin Powell Usámu bin Ládina za „hlavního podezřelého“ a s největším urychlením připravuje intervenci v Afghánistánu, která by podle jeho přání měla mít omezený rozsah. Dále předává svým způsobem ultimativní požadavek pákistánské vládě, aby poskytla Spojeným státům k užívání všechna vojenská zařízení, jimiž disponuje, a okamžitě přerušila veškeré politické a hospodářské styky s tálibánským režimem.²

Jak jsme si ukázali, není debata, která probíhá ve Washingtonu, nijak nová. Obě varianty (úderý na Afghánistán, nebo všeobecná válka proti terorismu) se promýšlely a připravovaly již před atentáty. Jejich zdůvodnění nemá s událostmi Z 11. září nic společného, i když tyto události poskytují alibi k zahájení akcí. Od toho dne se spor o ně zaměřuje především na zjištění, jestli veřejné mínění může souhlasit pouze s útoky na jednotlivé cíle, nebo je natolik šokované, aby se smířilo s dlouhodobou, vleklou válkou. Nakonec se ukázalo, že je psychologický šok tak silný, že strategové ve Washingtonu nebudou nuceni k žádné volbě a budou moci použít obě varianty.

Když se v polovině července 2001 ukázalo, že berlínská jednání o budoucnosti Afghánistánu nevedou k žádoucímu výsledku, zaujala americká delegace výhružný postoj. Delegaci vedli Tom Simmons (bývalý velvyslanec USA v Pákistánu), Karl Inderfurth (bývalý náměstek ministra zahraničních věcí) a Lee Coldren (bývalý expert ministerstva zahraničí). Podle vyjádření někdejšího pákistánského velvyslance v Paříži Niáza Naika, který se zúčastnil berlínských jednání, Američané prohlásili, že napadnou Afghánistán v polovině října a svrhnou tálibánský režim.¹

Začátkem září přikročila Velká Británie pod záminkou pravidelných každoročních manévru *Essential Harvest* v Arabském moři k nejrozsáhlejšímu rozvinutí svých vojenských námořních sil od války o Falklandské ostrovy (Malvíny) a soustředila je ve vodách u pákistánského pobřeží. NATO zase v rámci cvičení *Bright Star* v Egyptě přesunulo do této oblasti čtyřicet tisíc vojáků. Angloamerické ozbrojené síly tak byly do prostoru příštích akcí předsunuty již před útoky na USA.

„Válku proti terorismu“ připravoval americký Sbor náčelníků štábů dlouho předem v rámci dvou *War Games*

¹ Dod News Briefing, 13. září 2001.

http://www.defenselink.mil/news/Sep2001A09132001_tO913dsd.html

² Robin Wright, John Daniszewski: *US Ask Pákistán for Help to Track Down Bin Laděn*, *Los Angeles Times*, 14. září 2001.

<http://www.latimes.com>

¹ *US Planned Attack on Taleban*, BBC, 18. září 2001 a *Secret Memo Reveals US Plan to Overthrow Taleban Regime*, *The Guardian*, 21. září 2001.

(válečných her) pod názvy *Global Engagement IV* a *JEFFX 99*.'

Taktika bojových akcí byla vypilována při poslední válečné hře v roce 2000. Další válečná hra, původně plánovaná na červen 2001, však byla odvolána, což zainteresovaní důstojníci pokládali za znamení, že neprodleně dojde k akci. Spojené státy vždycky odmítaly stát se iniciátory nějaké války. V minulosti si zvykly vydávat svou vojenskou účast ve válečných konfliktech za legitimní, oprávněnou odvetu. Útoky z 11. září jim k tomu poskytly žádoucí příležitost.

KAPITOLA VI

OD SMUTEČNÍCH ŘEČÍ K SVATÉ VÁLCE

Protože se zřídka kdy válčí, aniž by se válčící strany dovo-lávaly Boha, i tentokrát vpadli do televizních studií kazate-lé - a bylo jich více než vojenských stratégů. Všichni pak vykládali atentáty jako boží pokyn, který vyzývá Ameriku, aby se napravila. Reverend Pat Robertson, který je hlavou velice vlivné Křesťanské koalice (Christian Coalition), píše: „Všemohoucí Bůh nám odmítá svou ochrannou ruku, protože si libujeme v hmotných požitcích a v sexu.”

Ve svém hlavním vysílacím programu *700 Club* (Fox Channel) hovořil pastor Pat Robertson se svým přítelem, pastorem Jerryem Falwellem. Oba televizní kazatelé pak ro-zebírali události, které právě naplnily Ameriku smutkem.¹

„Bůh stále výše zvedá ochrannou clonu a dovoluje ne-přátelům Ameriky působit nám to, co si pravděpodobně za-sluhujeme,” prohlašuje Falwell.

„Já si myslím totéž,” odpovídá mu Robertson. „Věřím, že jsme teprve nahlédli do předsíně hrůzy. Ještě jsme ani neza-čali poznávat, co mohou provést většinu obyvatelstva.”

Pak se Falwell obořil na ACLU (American Civil Liberties Union), na federální soudy a na všechny, kdo „vyhánějí pá-

¹ William M. Arkin: *A New Mindset for Warfare*, *Washington Post*, 22. září 2001. <http://www.washingtonpost.com>

¹ John Harris: *God Gave US „What We Desserve”*, *Falwell Says*, *Washington Post*, 14. září 2001. <http://www.washingtonpost.com>

naboha z veřejné sféry" a pokračuje: „Za toto břemeno musí cítit vinu zastánci potratů, protože Bohu se nesmí nikdo vysmívat. Když zahubíme čtyřicet milionů nevinných dětí, Bůh se zlobí. Jsem přesvědčen, že ateisté, zastánci potratů, feministky, lesbičky a homosexuálové, kteří se aktivně snaží vydávat to za alternativní způsob života, dále ACLU, členové hnutí People for the American Way, všichni ti, kdo se pokoušeli sekularizovat Ameriku - ukazují na ně prstem a prohlašují: to vy jste zavinili, že se to stalo."

V tomto kontextu - v němž náboženská rétorika slouží politickým a vojenským zájmům - pronesl prezident Bush, který se vydává za duchovního šéfa Ameriky a všeho civilizovaného světa, následující prohlášení: „Naše srdce jsou pobouřena náhlým a nesmyslným zmařením těchto nevinných životů. Modlíme se za naše ozdravení a za to, abychom našli sílu vzájemně si pomáhat a podporovat se v naději a víře. V Písmu svatém se říká: *Blahoslavení lkající, nebo oni potěšeni budou*. Vyzývám všechny americké rodiny, všechny Američany, aby se zúčastnili národního dne modliteb a vzpomínání k uctění památky tisíců obětí těchto brutálních útoků a k posílení těch, kteří ztratili své drahé. Tuto národní tragédii a tyto individuální ztráty překonáme. Čas zhojí naše rány a my se zotavíme. Tváří v tvář všemu tomuto Zlu zůstaneme silní a jednotní, zůstaneme národem v božích rukou. Proto já, to zdůrazňuji, já, George W. Bush, prezident Spojených států amerických, na základě zmocnění, která mi uděluje Ústava a právní systém Spojených států, vyhláším čtvrtek 14. září dnem modliteb a uctění památky obětí teroristických útoků z 11. září. Vyzývám lid Spojených států a všechna kultovní místa, aby tento den modliteb a vzpomínek uctili v poledne konáním vzpomínkových služeb božích a vyzváněním zvonů, večer pak rozjímáním a modlitbou při svíčkách. Doporučuji zaměstnavatelům, aby poskytli svým zaměstnancům v poled-

ne volno, a umožnili jim tak účastnit se poledních modliteb. Zvu národy světa, které s námi sdílejí naši bolest, aby se připojily k těmto vzpomínkovým akcím. Na důkaz toho připojuji svůj podpis v tento třináctý zářijový den léta Páně 2001, v 226. roce nezávislosti Spojených států amerických."¹

V Národní katedrále probíhá nebývalé okázalý obřad. Společně se při něm modlí prezident Bush a první dáma, čtyři jeho předchůdci ve funkci - exprezidenti B. Clinton, G. Bush starší, J. Carter a G. Ford, téměř všichni senátoři a členové Sněmovny reprezentantů. Bohoslužby postupně celebroidali jeden kardinál, jeden rabín a jeden imám. Nejslavnější televizní kazatel, pastor Billy Graham, který před patnácti lety obrátil George W. Bushe na svou víru, přednesl kázání²: „Jednou z věcí, kterou v této zemi potřebujeme, je duchovní obnova. Musíme obnovit v Americe spiritualitu. Bůh nás po staletí nabádá, abychom se káli ze svých hříchů, obrátili se k němu, a on nám bude znovu žehnat. [...] Teď máme jedinou volbu: buď se jako lid a národ rozštěpíme a rozdělíme, anebo se působením těchto těžkých zkoušek staneme ještě silnější a budeme stavět na pevných základech. Věřím, že začínáme na těchto základech stavět. Těmito základy je naše víra v Boha. [...] Víme také, že náš Pán dá prezidentovi a těm, kteří ho obklopují, moudrost, odvahu a sílu a že budeme na tento den vzpomínat jako na své vítězství."

Po něm vystoupil na kazatelnu prezident Bush a rovněž přednesl kázání, které mu připravil fundamentalis-

¹ Pro prezidenta USA tedy existují dvě ústřední určující události dějin lidstva - narození Ježíše Krista a vznik Spojených států, jež obě jsou předurčeny k spasení světa.

² Billy Graham "s Message, 14. září 2001.

<http://www.billygraham.org/newsevents/ndprbgmessage.asp>

tický vykladač bible Michael Gerson: „[...] Naše historická odpovědnost je zřejmá: musíme na tyto útoky odpovědět a zbavit svět Zla. Zahájili proti nám válku lstí, uskokem a vražděním. Náš národ je mírumilovný, ale když se rozzlobí, stává se krutým. [...] Vždycky nehledáme nějaká znamení boží. Při tragédii zjišťujeme, že Jeho cíl není vždycky cílem naším. Přesto modlitby a utrpení, ať v našich domovech, nebo v této velké katedrále, jsou pronášeny a chápány. Jsou modlitby, které nám pomáhají prožít den nebo přestát noc. Také jsou modlitby našich přátel a cizích lidí, které nám dávají sílu pokračovat. Konečně existují modlitby, které naši vůli podřizují vůli vyšší, než je naše. [...] Amerika je šťastný stát, těšící se spoustě dobrodiní, ale také jsme nebyli vždycky ušetřeni bolesti. V každém pokolení se ve světě vyskytovali nepřátelé lidské svobody. Ti pak napadali naši zemi proto, že je duší obrany svobody. To, co učinili naši otcové, se stalo výzvou pro současnost. A v tento národní den modliteb a vzpomínání prosíme Boha všemohoucího, aby bděl nad naší zemí a vnukl nám trpělivost a vůli překonat všechno, co nás může potkat v budoucnu. Modlíme se, aby posílil a utěšil ty, které postihlo utrpení. Děkujeme mu za každý život, jehož ztrátu nemusíme oplakávat, a za každý příslib nového života. Dostali jsme od něj ujištění, že ani smrt, ani život, ani andělé, žádná vrchnost ani žádná mocnost tohoto světa, nic, co se děje nebo může nastat v budoucnu, nás nemůže zbavit boží lásky. Necht' Bůh žehná duším, které odešly na věčnost, necht' nás posiluje a řídí naši zemi navěky. Žehnej, Bože, Americe."

Proměnu Bushova smýšlení, o níž svědčilo právě zmíně-

¹ President's Remarks at National Day of Prayer and Remembrance.
<http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/09/200110914-2.html>

né kázání, charakterizoval později list *Washington Post* takto: „Ponejprv od doby, kdy se náboženský konzervatismus změnil v politické hnutí, se stal prezident Spojených států jeho skutečným vůdcem - a dosáhl tím statutu, který nedokázal získat ani náboženskými konzervativci hýčkaný Ronald Reagan. Křesťanské časopisy, rozhlasové i televizní stanice přinášely záběry modlícího se Bushe a kazatelé vydávali jeho vedení za akt Prozřetelnosti. Procesí církevních potentátů, kteří se s ním setkali, potvrzovalo jeho pevnost ve víře a webové stránky vyzývaly občany, aby se postili a modlili za prezidenta."

V poledne 14. září uctilo na žádost prezidenta USA 43 států Rady Evropy (včetně Ruska)² a řada dalších zemí všech kontinentů třemi minutami ticha památku obětí útoků. Všichni také manifestačně projeví, že mlčky uznávají vedení osvíceného fundamentalisty, který jim oznámil svůj úmysl vést je do „grandiózního tažení proti Zlu".³ Že by bylo politickomystické šílenství televizních kazatelů nakažlivé?

Tento intenzivní náboženský zápal se nedá vysvětlit ani psychickým šokem, ani úctou k těm, kteří zahynuli. Jestli Spojené státy původně byly teokracií založenou puritány, kteří uprchli před netolerancí britské koruny, nejsou přece bigotním národem, v němž televizní kazatelé zastávají úlohu vojenských stratégů. V jejich dějinách ostatně neexistu-

¹ Dan Milbank: *Religious Right Find Its Center in Oval Office*, *Washington Post*, 24. prosince 2001.

<http://www.washingtonpost.com>

² 800 millions d'Européens en Deuil pour les Victimes des Attentats aux Etats-Unis, komuniké Rady Evropy z 13. září 2001.

[http://press.coe.int/CP/2001/628f\(2001\)htm](http://press.coe.int/CP/2001/628f(2001)htm)

³ Remarks by the President in Photo Opportunity with the National Security Team, 12. září 2001.

<http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/09/20010912-4.html>

je ani jediný případ, kdy by americký prezident vyhlášoval válku v katedrále.

Výzvě George W. Bushe k „národům světa, které sdílí naše hoře, aby se připojily k těmto vzpomínkovým akcím“ (tj. k náboženským obřadům) bylo vyhověno i v laické Francii. Oba nejvyšší státní představitelé, tj. prezident Jacques Chirac a premiér Lionel Jospin, podepsali 12. září následující výnos: „Pátek 14. září 2001 se vyhláší za den státního smutku k uctění památky obětí útoků, jež byly podniknuty na Spojené státy americké dne 11. září 2001.“ V doprovodu řady volených zástupců a ministrů se večer zúčastnili ekumenické bohoslužby v americkém kostele v Paříži, kde společně zapěli slavnou píseň *Bůh žehnej Americe*.¹

Modlitby nařízené výnosem vyvolaly tu a tam živou polemiku. Jejich odpůrci prohlašovali, že toto celosvětové gesto naznačuje, že několik tisíc obětí ve Spojených státech má větší cenu než všechny oběti nedávných genocid, z nichž žádné se nedostalo takové pocty. Tuto kontroverzi chápeme jako odmítání manipulace s náboženských cítěním. Tři minuty ticha za tím účelem, aby si lidé uvědomili, že všechny konflikty se mají řešit mírovými prostředky, bez uchylování se k terorismu, by získaly souhlas všech. To však neplatí o modlitbě jen za oběti terorismu na území USA. Tyto obřady nevyjadřovaly kolektivní úsilí o mír, ale jejich cílem bylo ospravedlnit budoucí pomstu.

Tato modlitba znamená historický obrat. List *Washington Post* později napsal¹, že Spojené státy vstoupily do vál-

¹ Décret NOR: HRUX01001919D, *Journal officiel de la République française*, 13. září 2001, str. 14582.

² Píseň *God Bless America* (Bůh žehnej Americe) složil za druhé světové války Irving Berlin. Stala se oficiální hymnou.

ky ve chvíli, kdy v katedrále zazněla státní hymna. Toto vyjádření lze rozšířit o formulaci, že svět vstoupil do války tím, že se připojil k americkému smutku.

Nyní si položíme otázku, jak byla tato jednomyslná pocta zorganizována. Na rozdíl od mobilizace vojenských paktů žádná mezinárodní úmluva nepočítá s povinností připojit se k americkému smutku. Bylo ovšem snadnější a rychlejší nařídit mezinárodní smutek než aktivovat smlouvy o NATO, ANZUS a OEA.² Při bližším pohledu zjistíme, že francouzský výnos o státním smutku byl podepsán Jacquesem Chiracem a Lionelem Jospinem 12. září, tj. dříve, než George W. Bush nařídil státní smutek v Americe. Taková akce celosvětového rozsahu nutně vyžaduje aktivování mohutné sítě k uplatnění vlivu, schopné vyvinout patřičný nátlak na téměř všechny vlády na celém světě.

Tato akce však sledovala především politický cíl - využitím náboženského cítění učinila vláda USA fakticky nezpochybnitelnými jak oběti útoků, tak svou verzi o tom, co a jak se stalo. Od té chvíle bude každé uvádění v pochybnost oficiálně vyhlášené pravdy o útocích i jejich obětech hodnoceno jako kacírství.

Aparát použitý k vynucení mezinárodního smutku byl tajně vytvořen v říjnu 2001.³ V rámci Pentagonu byl zřízen Úřad pro strategické ovlivňování (Office for the Strategie

¹ Dan Balz, Bob Woodward: *War Speech in a Cathedral: A Steadfast Resolve to Prevail*, *The Washington Post*, 30. ledna 2002. <http://www.washingtonpost.com>

² NATO je Organizace Severoatlantické smlouvy, ANZUS sdružuje Austrálii, Nový Zéland a USA, OEA je Organizace amerických států. ³ *Le Nouvel arsenal de Washington pour l'infosphère*, *Intelligence Online*, 14. února 2002. <http://www.intelligenceOnline.fr>

Influence)¹ v čele s generálem Simonem Pete Wordenem, bývalým šéfem Kosmického velitelství (US Space Com-mand). Tato instituce je začleněna do orgánu Programy mezinárodních informací, který podléhá ministerstvu zahraničních věcí (International Informations Programs)² a zahrnuje vysílání rozhlasové stanice *Hlas Ameriky*, a to prostřednictvím Vojenské skupiny pro mezinárodní informaci (IMIG - International Military Information Group) plukovníka Brada Warda. Od té doby pracuje tato nová instituce naplno a soustavně se snaží ovlivňovat veřejné mínění západních zemí a jejich vlády.

¹ Vytvoření Úřadu pro strategické ovlivňování bylo výsledkem dlouhých úvah velení ozbrojených sil USA. Martin C. Libicki: *Information Dominance, Strategie Forum* č. 132 (National Defense University, listopad 1997). <http://www.ndu.edu/inss/strforum/forum132.html>
² Oficiální internetová adresa International Informations Programs: <http://www.state.gov/r/iip/>

KAPITOLA VII

PLNÉ MOCI

V dopoledních hodinách 14. září zmocnil Kongres Spojených států prezidenta George W. Bushe k použití „všech nutných a vhodných sil proti všem státům, organizacím nebo osobám, které podle jeho soudu připravovaly, povolovaly, prováděly nebo usnadňovaly teroristické útoky, k nimž došlo 11. září 2001, nebo ukrývaly takové organizace či osoby, a to s cílem zabránit takovým státům, organizacím nebo osobám v provedení jakýchkoli akcí mezinárodního terorismu proti Spojeným státům.”¹

Toto společné usnesení obou komor bylo přijato téměř bez diskuse jednomyslně (s výjimkou jediného hlasu poslankyně Demokratické strany Barbary Leeové z Kalifornie).²

Formulace usnesení poskytuje prezidentu G. W. Bushovi veškeré možnosti k boji proti nestátním teroristickým organizacím, ale „pravomoci v případě naléhavé nutnosti“ neznamenají přesně totéž, co „pravomoci válečné“. Prezident Bush je i nadále povinen informovat senát před zahájením nepřátelství proti jinému státu.³

¹ Společné usnesení číslo 23 Senátu USA.

² Poslankyně Barbara Leeová zdůvodnila voličům své hlasování v článku *Why I Opposed the Resolution to Authorise Force* uveřejněném v *San Francisco Chronicle* 23. září 2001. <http://www.sfgate.com>

³ Harold C. Relyea: *National Emergency Powers*, Congressional Research Service, The Library of Congress, 18. září 2001. http://www.fpc.gov/CRS_REPS/powers.pdf

K vedení prvních akcí požádal prezident Bush Kongres o mimořádný úvěr ve výši dvaceti miliard dolarů. Ve vlasteneckém zápalu obě komory Kongresu požadovanou částku zdvojnásobily a na závěr pětihodinové diskuse odhlasovaly úvěr ve výši... celých čtyřiceti miliard dolarů.¹

Kromě toho prezident Bush povolil mobilizaci maximálně patnácti tisíc záložníků.² Ministr obrany Donald Rumsfeld jich však okamžitě povolal třicet pět tisíc pět set (10 000 pro pozemní vojska, 13 000 pro letectvo, 3 000 pro námořnictvo, 7 500 pro námořní pěchotu a 2 000 pro pobřežní stráž). K poslední předcházející mobilizaci došlo za války v Zálivu. Ta se týkala pětkrát většího počtu vojáků, protože bylo třeba soustředit celou mohutnou armádu.

George W. Bush pronesl 20. září na plenárním zasedání Kongresu USA závažný projev.³ Doprovázelo ho několik významných osobností, mimo jiné britský premiér Tony Blair. Při této příležitosti prezident konečně oficiálně označil Usámu bin Ládina a jeho organizaci za viníky atentátů a vyslovil na adresu tálibánského režimu ultimátum: „Vydejte americkým úřadům všechny vedoucí činitele al-Kajdy, kteří se ukrývají na vašem území. Propust'te všechny cizí státní příslušníky včetně amerických, které jste nespravedlivě uvěznil, a ochraňujte novináře, diplomaty a zahraniční

¹ John Lancaster, Helen Dewar: *Congress Clears Use of Force, \$40 Billions in Emergency Aid*, *Washington Post*, 15. září 2001.

<http://www.washingtonpost.com>

Steven Kingsley: *Congress Passes \$40 Billions in Homeland Defense Funds*, *Homeland Defense Journal*, 7. ledna 2002.

<http://www.homelanddefensejournal.com>

² Executive Order, 14. září 2001.

<http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/09/20010914-5.html>

³ *Address to a Joint Session of Congress and the American People*, 20. září 2001.

<http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/09/20010920-8.html>

pracovníky ve vaší zemi. Okamžitě natrvalo uzavřete všechny teroristické výcvikové tábory v Afghánistánu a vydejte kompetentním úřadům všechny osoby, které se podílejí na jejich podpoře. O těchto požadavcích nehodláme vyjednávat ani diskutovat. Tálibánci musí jednat, a to okamžitě. Musí vydat teroristy, nebo budou sdílet jejich osud."

Nadto prezident oznámil vytvoření instituce Office of Homeland Security (Úřad pro bezpečnost vlasti), která má statut ministerstva a je přímo podřízena prezidentovi. Tento nový orgán „bude řídit, kontrolovat a koordinovat celkovou národní strategii z hlediska obrany naší země proti terorismu, a také bude reagovat na každý příští útok". Jeho šéfem prezident jmenoval bývalého příslušníka vojenské námořní pěchoty a guvernéra Pensylvánie Torna Ridge. V rámci těchto opatření přijímá Bushova vláda různá další usnesení k posílení ochrany.

Den po útocích, tj. 12. září, prohlásil ministr obrany Rumsfeld ve svém tiskovém středisku v Pentagonu: „Považuji za důležité zdůraznit, že když se někdo zabývá informacemi týkajícími se zpravodajské služby a dává je k dispozici lidem, kteří nemají odpovídající oprávnění, má to za následek omezení možností vlády USA vypátrat a soudit ty, kdo napadli Spojené státy a zahubili tolik Američanů. Za druhé, když se utajované informace týkající se operací poskytují lidem, kteří pro tento druh informací nezískali oprávnění, nutně to vede k ohrožení života mužů a žen v uniformě, protože ti budou příští operace provádět."¹

Když se 25. září novináři otázali Donalda Rumsfelda, zda má v zájmu zachování tajemství v úmyslu lhát, odpověděl, že on sám je plně schopen postupovat jinak, ale

¹ *DOD News Briefing, Secretary Rumsfeld*, 25. září 2001.

<http://www.defenselink.mil/news/Sep2001/t09252001j0925sd.html>

ať se jeho spolupracovníci zachovají podle svých možností.¹

Ministr obrany: „Tohle zřejmě připomíná pověstný výrok Winstona Churchilla, který řekl - ale necitujte mě! Nechci, aby někdo má slova citoval, tak mě tedy necitujte - on tehdy řekl, že pravda je někdy natolik cenná, že ji musí provázet tělesná stráž lži. Řekl to, když hovořil o datu a místě vyloďení. A oni se skutečně smířili nejen s tím, že nemluvili o datu vyloďení v Normandii, ani nenaléhali na to, aby se dověděli, jestli to bude v Normandii nebo na severu Belgie, a fakticky se věnovali vyvolávání zmatku a nejistoty u Němců, pokud jde o zjištění, jestli k vyloďení vůbec dojde. Měli vidinu armády pod Pattonovým velením a různé jiné představy. To však je věc historie a já o tom hovořím jen v dané souvislosti [...] Nevzpomínám si, že bych někdy tisku lhal, nemám to v úmyslu, a nezdá se mi, že se to vyplácí. Existují desítky možností, jak se vyhnout nutnosti lhát. Já to nedělám.“

Novinář: „A platí to o každém na ministerstvu?“

Ministr obrany: „Předpokládám, že žertujete.“ [Smích].

Dne 2. října zaslal náměstek ministra obrany Pete Aldridge ml. všem armádním dodavatelům oběžník, v němž je upozornil, že jejich komerční činnost je předmětem vojenského tajemství vzhledem k tomu, že i napohled bezvýznamné informace mohou mnoho prozradit o činnosti a záměrech ministerstva obrany. Mlčenlivost se tedy napříště ukládá i civilistům.²

Dva dny poté, 4. října, odeslala ředitelka správy nákupů velitelství letectva Darlene Druyunová všem dodavatelům zboží pro letectvo e-mail³, v němž vyložila a konkretizova-

la obsah oběžníku zasláního ministrem obrany. Všem dodavatelům v něm zakazuje hovořit s novináři o kontraktech, jak již podepsaných a zveřejněných, tak o těch, které jsou dosud ve stadiu projednávání. Tento zákaz platí jak pro Spojené státy, tak pro všechny státy, kde by se dodavatelé mohli účastnit různých výstav a konferencí o výzbroji.

Prezident Bush 5. října v rozporu s ústavou zakázal několika členům vlády předávat informace členům Kongresu USA (viz přílohy).

Náměstek ministra obrany Paul Wolfowitz 18. října vydal všem vedoucím složek ministerstva následující pokyny, s nimiž dotyční měli seznámit všechny personál: Je životně důležité, aby zaměstnanci ministerstva obrany (DOD), jakož i osoby působící v jiných organizacích, které s ministerstvem obrany spolupracují, byli velmi opatrní při svých rozhovorech týkajících se činnosti ministerstva, a to bez ohledu na zastávanou funkci. O své práci nehovořte s nikým na volných prostranstvích, na veřejných místech, cestou mezi bydlíštěm a pracovištěm, ani prostřednictvím nezabezpečených elektronických spojů. Utajované skutečnosti se smí projednávat výhradně na místech k tomu určených, a to jen s osobami, které mají konkrétní důvod, aby se s nimi seznámily, a mají také příslušné bezpečnostní oprávnění. Stejnou ochranu mohou vyžadovat také informace netajného charakteru, protože jejich rozbořem a kombinací lze dospět k závažným závěrům. Radu informací, jež používáme při činnosti ministerstva, je třeba chránit před zveřejněním vzhledem k jejich závažnosti. V případě pochybností neposkytujte žádné informace služebního rázu, ani o nich nemluvte s nikým jiným než s pracovníky ministerstva obrany.“

Současné federální úřady přijaly opatření k zajištění utajení všeho, co se týká vyšetřování atentátů na USA. Dne 11. září vyzvala FBI dopravní letecké společnosti, aby neposkytovaly žádné informace tisku. Jejich svědectví však při-

¹ DoD News Briefing, Secretary Rumsfeld, 12. září 2001.

http://www.defenselink.mil/news/Sep2001/t09122001_t0912sd.html

² Viz <http://www.fas.org/sgp/news/2001/10/aldrIDGE.html>

³ Viz <http://www.fas.org/sgp/news/2001/10/druyun.html>

spívala k objasnění neúplného využití letadel co do počtu cestujících, stejně jako skutečnosti, že na soupisech cestujících chybějí letečtí piráti. Večer téhož dne čekali agenti FBI na bratry Julese a Gedeona Naudetovy v jejich bytě. Oba bratři byli v Manhattanu v době útoku. Agenti FBI zabavili pěti-hodinový záznam na videu, který pořídili oba novináři uvnitř věží a na prostranství před nimi, a vrátili jim pouze šesti-minutový záznam zachycující náraz prvního letadla. Tento dokument, který umožnil lépe pochopit zřícení Světového obchodního centra, byl zatajen. FBI také vyzvala společnost Odigo, aby nekomunikovala s tiskem. Bylo by jistě zajímavé seznámit se s přesným zněním varování, které tato společnost dostala, a s kroky, jež podnikla k omezení počtu lidí v obou věžích. Stejně tak vojenské instituce zakázaly jakékoli styky svých postižených zaměstnanců s tiskem. Novináři se tedy nemohli dotazovat ani pilotů stíhaček, ani personálu z leteckých základen Barksdale a Offutt. Sdružení amerických advokátů si uvědomilo, že při procesech týkajících se způsobených škod a jejich náhrady by mohlo dojít k zveřejnění skutečností, které jsou předmětem státního tajemství, a oznámilo, že vyloučí z advokátní komory každého právníka, který by v zastoupení rodinných příslušníků obětí zahájil takový proces. Platnost zákazu byla stanovena na dobu šesti měsíců. Prezident George W. Bush se osobně obrátil na čelné funkcionáře Kongresu a vyzval je, aby zřízením nějaké komise pro vyšetřování událostí z 11. září neohrozili bezpečnost státu. V zájmu zachování tváře a odvedení zájmu se členové Kongresu rozhodli vytvořit vyšetřovací komisi obou komor... o opatřeních přijatých po 11. září k zabránění novým teroristickým akcím.¹

¹ Walter Pincus: *Congressional Panels Join to Probe US Intelligence*, *Washington Post*, 12. února 2001.
<http://www.washingtonpost.com>

Dne 10. října svolala prezidentova poradkyně pro otázky národní bezpečnosti Condoleezza Riceová do Bílého domu ředitele televizních společností (*ABC, CBS, CNN, Fox, Fox News, MSNBC a NBC*), aby apelovala na jejich smysl pro odpovědnost. Řekla jim, že i když nadále zůstává v platnosti zásada svobody vyjadřování názorů, vyzývá je, aby sami uvažovali o vhodnosti svých článků a zdrželi se šíření všeho, co by mohlo poškodit bezpečnost amerického lidu.¹

Její výzvu okamžitě převzal tisk. Ron Gutting (šéfredaktor listu *City Sun*) a Dan Guthrie (šéfredaktor listu *Daily Courier*), kteří se odvážili kritizovat Bushův postup, byli propuštěni.

Edward Herman, profesor politických věd na pensylván-ské univerzitě, v této souvislosti prohlásil: „Listy *Pravda a Izvestija* z bývalého Sovětského svazu by stěží předstihly americké sdělovací prostředky v podrobování se oficiální linii. [...] Ty opustily ideu objektivity či dokonce poslání poskytovat veřejnosti prostor k diskusím a debatám o problémech. [...] Je to skandál, který pranýřuje praktiky systému propagandy, nikoli činnost seriózních médií, jež jsou v demokratické společnosti nezbytná.“²

Po třech týdnech diskusí přijal Kongres USA zákon pod názvem *Uniting and Strengthening America by Pro-viding Appropriate Tools Required to Intercept and Ob-struct Terrorism Act* (běžně označovaný jako USA PATRIOT Act).³

¹ *La guerre de Vombre: les médias américains entre info et propagan-
dē*, depeše Agence France Presse, 11. října 2001.

² Stanovisko Edwarda Hermana citoval Olivier Pascal-Moussellard v článku *Les Journalistes a l'épreuve du 11. septembre*, *Télérama*, 30. ledna 2002.

³ Zákon k sjednocení a posílení Ameriky opatřením vhodných nástrojů, potřebných k zabráňování a čelení terorismu.

Tento výjimečný zákon ruší na dobu čtyř let některé základní svobody s cílem poskytnout vládě možnosti a prostředky k účinnému boji proti terorismu. Nikomu neunikne zajímavá skutečnost, že čtyři léta platnosti zákona pokrývají celé období prezidentského mandátu G. W. Bushe, včetně volebního období před jeho opětovným zvolením. Zákon postihuje „teroristy a ty, kdo je podporují“, což je velice široká a volná definice. Podle toho se například pořádání sbírek na podporu rodin bojovníků organizace IRA, vězněných ve Velké Británii, stává zločinem proti Spojeným státům. Doba vazby cizinců podezřelých z terorismu se prodlužuje na týden. V případě vyšetřování (z jakékoli příčiny, aniž by se tak dělo ve spojitosti s podezřením z terorismu) mohou být podezřelí izolováni až šest měsíců, přičemž tato lhůta může být prodloužena na neurčitou dobu, jestliže ministr spravedlnosti usoudí, že by jejich propuštění na svobodu „ohrozilo národní bezpečnost nebo bezpečnost společnosti či nějaké osoby“. Okamžitě bylo na podkladě tajných informací zadrženo na neurčitou dobu tisíc dvě stě přistěhovalců. Pracovníci cizích zastupitelských úřadů si stěžují na porušování základních práv svých státních příslušníků. Například generální konzul Pákistánu v New Yorku v této souvislosti prohlásil: „Ve většině případů neznáme ani totožnost našich státních příslušníků, ani místo, kde jsou zadržováni. V nejlepším případě se úřady uráčí sdělit nám jejich počet. [...] Také na ně vyvíjejí nátlak, aby nevyužívali svého práva navazovat styk se svými zastupitelskými úřady nebo s advokáty. To je naprosto nepřipustné.“

Zákon US PATRIOT Act konečně opravňuje FBI k odposlechu hovorů, aniž to bylo nařízeno soudními institucemi. Toto opatření se vztahuje na hovory a jinou komunikaci mezi cizími státními občany a mezi cizími státy, pokud

dotyčná korespondence prochází prostřednictvím internetu přes americké území¹.

Dne 31. října zrušilo ministerstvo spravedlnosti právo osob pod dozorem nebo zadržených stýkat se beze svědků se svými obhájci.² Teď mohou být tato setkání sledována, nahrávána a používána proti podezřelým, což klientovi a jeho obhájci úplně znemožňuje společně vypracovat strategii obrany.

Dne 13. listopadu prezident Bush nařídil, že cizinci „podezřelí z terorismu“, což zahrnuje „členy a bývalé příslušníky al-Kajdy“, jakož i osoby, které jim (byť nevědomky) pomáhaly při spiknutí s cílem páchat atentáty (i když se neuskutečnily), nebudou souzeny federálními soudy ani soudy vojenskými, nýbrž vojenskými komisemi.³ Tyto komise budou vytvářeny ministrem obrany podle jeho uvážení a samy si stanoví svá procedurální pravidla. Jejich zasedání budou moci probíhat za zavřenými dveřmi. „Vojenští prokurátoři“ nebudou povinni sdělovat obviněným a jejich obhájcům „důkazy“, které mají k dispozici. Svá usnesení budou přijímat dvoutřetinovou většinou (nikoli jednomyslně, jak vyžaduje mezinárodní norma při trestním řízení).

Týž den zadrželo ministerstvo spravedlnosti za účelem

¹ S tímto silně kontroverzním rozhodnutím vyslovila souhlas Demokratická strana. Viz vystoupení Johna Podesty, bývalého hlavního tajemníka Bílého domu za vlády Billa Clintona, ve volné tribuně: *Tools for Counterterrorism*, *Washington Post*, 18. září 2001.

<http://www.washingtonpost.com>

² *Attorney General Ashcroft Outlines Foreign Terrorist Tracking Task Force*, ministerstvo spravedlnosti, 31. října 2001.

http://www.usdoj.gov/ag/speeches/2001/agcrisisremarks_W_31.htm
"Prezidentův vojenský rozkaz: *Detention, Treatment, and Trial of Certain Non-Citizens in War Against Terrorism*, 13. listopadu 2001.

<http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/11/20011113-27.html>

„výslechu“ pět tisíc podezřelých osob pocházejících ze Středního východu, z nichž téměř všichni byli v USA legálně a nedopustili se žádného trestného činu.

S odvoláním na Protiteroristický výbor¹, ustavený na základě rezoluce číslo 1373 Organizace spojených národů² (z 28. září), přimělo ministerstvo zahraničních věcí USA své spojence k přijetí podobných zákonných ustanovení. Téhož dne padesát pět států opsalo do svých interních právních norem některá ustanovení amerického zákona US PATRIOT Act. Cílem těchto kroků nebylo chránit vlastní obyvatelstvo oněch zemí před terorismem, nýbrž umožnit policejním službám USA rozšířit činnost na celý svět. Šlo zejména o prodloužení lhůt vazby v případech týkajících se terorismu a o schválení možnosti odposlechu spoju bezpečnostními orgány bez kontroly ze strany soudů. Ve Velké Británii povoluje protiteroristický zákon brát podezřelé cizince do vazby bez jakéhokoli sdělení důvodu, což je porušením Evropské konvence o lidských právech. Protiteroristický zákon v Kanadě nutí novináře, aby na výzvu úřadů sdělili zdroje svých informací. Za neuposlechnutí jim hrozí okamžité uvěznění. V Německu si zpravodajské služby přisvojují pravomoci soudní policie ve snaze přeměnit se v politickou policii. V Itálii jsou tajné služby oprávněny páchat v zájmu národní bezpečnosti na italském území trestné činy všeho druhu a nemusí se z nich nijak zodpovídat soudním orgánům, atd.³

¹ Oficiální internetová adresa Protiteroristického výboru Rady bezpečnosti OSN: <http://www.un.org/french/docs/sc/committees/1373> ¹

Résolution 1373 Rady bezpečnosti OSN, 28. září 2001.

<http://www.un.org/french/docs/sc/2001/res1373f.pdf> ³ *Le Top 15 des Etats les plus liberticides*, práce kolektivu Libertés im-muables (Mezinárodní federace lig pro lidská práva, Human Rights Watch, Reporters sans frontières).

<http://www.enduring-freedoms.org/pdf/RAPPORTL.pdf>

Nakonec se ministr zahraničních věcí Colin Powell vydal do Evropy, aby se ujistil, že policejní složky jednotlivých států budou napříště moci předávat bez jakýchkoli formalit své poznatky americké FBI a že FBI si může postavit v objektech Europolu anténu.

Renomovaný časopis *New York Review of Books* v únoru 2002 napsal: „Od 11. září dávala vláda odhlasovat zákony, zaváděla praktiky a postupy, jež nejsou v souladu s našimi zákony a platnými hodnotami a dříve by byly nemyslitelné.“¹

Rozněcováním mystického vlastenectví se země svobody projevu a politické transparentnosti uchýlila ke koncepci prosazující prvořadý zájem státu a tajných služeb ve všech oblastech života společnosti.

Oficiální verze událostí z 11. září nedokáže ospravedlnit tento obrat. Jestliže jsou nepřáteli zločinci skrývající se v jeskyních Afghánistánu, proč je třeba obávat se rozhovorů mezi kolegy uvnitř Pentagonu? Jak je možné představit si, že by hrstka teroristů mohla sbírat a zpracovávat dílčí informace o nákupech výzbroje a vyvozovat z nich plány ozbrojených sil Spojených států? Proč rušit normální fungování institucí a odpírat členům Kongresu (dokonce za zavřenými dveřmi) přístup k informacím, jež jsou nezbytné pro život v demokratickém státě? A je-li pravdivá oficiální verze, podle níž provedli útoky teroristé ze zahraničí, proč se bránit jakémukoli vyšetřování Kongresem USA a zakazovat veškeré pátrání tisku?

Nejsme spíše svědky změny politického systému, pláno-

¹ Ronald Dworkin: *The Treat to Patriotism*, *The New York Review of Books*, 28. února 2002. <http://www.nybooks.com>

váné již delší dobu před 11. zářím? Během posledních padesáti let se CIA několikrát pokoušela prosadit přijetí zákona, který by tisku zakazoval psát o státních záležitostech a umožňoval stíhat funkcionáře a žurnalisty, kteří by je odhalili. V listopadu roku 2000 předložil silně reakčně zaměřený senátor Richard Shelby, který tehdy předsedal senátní komisi pro zpravodajství, ke schválení *Zákon o utajování* (Official Secrecy Act), jehož přijetí zabránil svým vetem prezident Bili Clinton. V srpnu 2001 senátor Shelby svůj pokus zopakoval v naději, že prezident Bush se k němu postaví příznivěji.¹ Návrh zákona se projednával v době, kdy došlo k útokům, a byl zčásti začleněn do *Zákona o zpravodajství* (Intelligence Act) z 13. prosince 2001. Bezprostředně poté ustavil ministr spravedlnosti John Ashcroft speciální skupinu, která dostala za úkol vyhodnotit prostředky k zabraňování únikům tajných informací.² Zprávu skupina předložila po šesti měsících. Od té doby byla zrušena řada oficiálních webových adres: informování veřejnosti o důvodech tohoto opatření se omezilo na sdělení, že z jejich přeskupování by mohli „teroristé“ vyvodit utajované informace.

Poté co byly neutralizovány všechny antimocenské síly,

¹ Úvodník *Reviving a Misconceived Secrecy Bili*, *New York Times*, 21. srpna 2001.

<http://www.nytimes.com>

Úvodník *No More Secrecy Bills*, *Washington Post*, 24. srpna 2001.

<http://www.washingtonpost.com>

Úvodník *Classified Silencing*, *St Petersburg Times*, 24. srpna 2001.

<http://www.sptimes.com>

Úvodník *No Official Secret Act*, *The Hill*, 5. září 2001.

<http://www.hillnews.com>

² Task Force to review ways to combat leaks of classified information. Viz *Washington jaloux de ses sources ouvertes*, *Intelligence Online*, 3. ledna 2002.

<http://www.intelligenceOnline.fr>

tj. soudnictví, vyšetřovací komise Kongresu a tisk, opatřila si vláda nové orgány, které jí umožňovaly rozšířit na oblast vnitřní politiky metody, jež již vyzkoušela CIA a ozbrojené síly v zahraničí.

K vytvoření Úřadu pro bezpečnost vlasti (Office of Homeland Security - OHS), které ohlásil v Kongresu USA prezident Bush dne 20. září, došlo až 8. října. Nejedná se o dočasné, příležitostné opatření, nýbrž o hlubokou reformu státního aparátu USA. Nyní bude vláda odlišně přistupovat k vnitřní a vnější bezpečnosti. Ředitel OHS (Tom Ridge) bude postaven na roven s prezidentovou poradkyní pro národní bezpečnost (Condoleezza Riceovou). Oba budou předsedat odlišným orgánům - Tom Ridge Radě pro bezpečnost vlasti, Condoleezza Riceová Radě pro národní bezpečnost. Jejich pravomoci se v mnoha oblastech navzájem kříží. Prezident Bush také jmenoval zástupce státního poradce pro bezpečnost, jehož úkolem je boj proti terorismu. Ačkoli je podřízen Condoleezze Riceové, musí být k dispozici Tomu Ridgeovi. Tato klíčová funkce byla svěřena mimořádně ráznému generálovi Wayne A. Downingovi. Ten zastával mimo jiné funkci šéfa Velitelství speciálních operací v rámci sítě *stay-behind*.²

Generál Downing také bude zajišťovat spojení mezi obě-

¹ Mike Allen, Thomas Ricks: *Bush Names Army General to NSC Post on Terrorism*, *Washington Post*, 30. září 2001, a Mike Allen, Eric Pianin: *Two Key Advisers Are Filling New Posts to Fight New War*, *Washington Post*, 10. října 2001.

(<http://www.washingtonpost.com>)

² Síť *stay-behind* je nejutajenější ze všech tajných služeb. Byla zřízena v rámci osvobozenického boje a její činnost spočívala v tom, že „obracela“ nacistické agenty, aby bojovali proti silicímu vlivu komunistů. Pronikla až na nejvyšší úroveň ve vládách západních států a byla využívána k zpochybňování a pomlouvání demokratizačních procesů. Italská sekce *stay-behind* je veřejnosti známá pod jménem *Gladio*.

ma zmíněnými radami a Úřadem pro strategické ovlivňování, který má za úkol působit na veřejné mínění a vlády cizích států.

Úřad pro bezpečnost vlasti má rozsáhlé koordinační pravomoci, které se budou moci časem rozšiřovat. Těžko říci, zda bude hrát podobnou roli jako za druhé světové války Úřad pro válečnou mobilizaci (OWM), nebo úlohu současného Úřadu pro státní kontrolu drog (ONDCP), který kontroluje vojenské operace v Latinské Americe.¹ Ať je tomu jakkoli, jsme svědky uchvácení občanského života vojáky a zpravodajskými institucemi.²

„Historici si budou připomínat, že mezi listopadem 2001 a únorem 2002 demokracie, jak si ji představovali autoři Deklarace nezávislosti a Ústavy Spojených států amerických, zemřela. Souběžně se skomíráním demokracie se rodil americký fašistický a teokratický stát." To jsou slova dvou velkých žurnalistů - Johna Stanton a Wayne Madse-na.³

ČÁST TŘETÍ

IMPÉRIUM ÚTOČÍ

¹ Harold Reyea: *Homeland Security: The Presidential Coordination Office*, Congressional Research Service, The Library of Congress, 10. října 2001.

http://www.fpc.gov/crs_reps/crs_hsec.pdf

¹ Bradley Graham, Bili Miller: *Pentagon Debates Homeland Defense Role*, *Washington Post*, 11. února 2001.

<http://www.washingtonpost.com>

³ John Stanton, Wayn Madsen: *The Emergence of the Fascist American Theocratic State*, 10. února 2002.

VINEN JE BIN LÁDIN

Ráno 11. září 2001, když televize CNN vysílala první záběry jedné hořící věže Světového obchodního centra a ještě se nevědělo, jestli jde o havárii nebo o atentát, komentátoři zpravodajského vysílání se zmínili o možnosti, že útoky má na svědomí Usáma bin Ládin. Tato hypotéza se postupně stala jediným lidsky přijatelným vysvětlením. Tak barbarské útoky musely být dílem netvora, který se propastně liší od civilizovaného světa, je nabit šílenou nenávistí vůči Západu a jeho ruce jsou zbroceny krví. Tento šílenec již byl identifikován - je to veřejný nepřítel USA číslo 1, Usáma bin Ládin. Tuto nepotvrzenou informaci nejprve živila důvěrná sdělení, která tisku poskytly „všeobecně dobře informované kruhy“ nebo „kruhy blízké vyšetřování“. Oficiálním se toto obvinění stalo tehdy, když Colin Powell veřejně označil bin Ládina za „podezřelého“. Když pak George W. Bush prohlásil bin Ládina za viníka, změnilo se podezření v dogma. V onen den nebylo zmíněné obvinění veřejně prokázáno. Povinnosti prokázat obvinění zbavilo americké představitele uveřejnění video-nahrávky projevu Usámy bin Ládina, která podle nich znamenala jeho doznání.

Usáma bin Ládin je jedním ze čtyřiapadesáti dětí šejka Muhammada bin Ládina, který v roce 1931 založil Saudi Binladen Group (SBG). Tato holdingová společnost je nej-

důležitější svého druhu v Saudské Arábii. Polovinu svého obratu realizuje podnikáním ve stavebnictví a ve veřejných pracích, druhou polovinu v oboru strojírenství, obchodu s nemovitostmi, v distribuci, v oblasti telekomunikací a ve vydavatelské činnosti. SBG si vytvořila švýcarskou investiční společnost SICO (Saudi Investment Company), která zřídila několik společností s pobočkami Saudské národní obchodní banky. SBG vlastní velké podíly ve společnostech General Electric, Nortel Networks a Cadbury Schweppes. V USA ji reprezentuje (pokud jde o podnikání v průmyslu) Adnan Khashoghi, který je bývalým švagrem Muhammada al-Fajeda, kdežto o její finanční jmění ve Spojených státech se stará koncern Carlyle Group. Zřizování poboček SBG připravoval ve švýcarském Lausanne až do roku 1996 jako její poradce nacistický bankéř Francois Genoud, vykonavatel závěti Josepha Goebbelse a mecenáš teroristy Carlose. SBG je nerozlučně spjatá s režimem wa-hábovců - do té míry, že dlouhá léta měla oficiální a monopolní kontrakt na výstavbu a správu svatých míst saúdsko-arabského království, tj. Mediny a Mekky. Také získala většinu kontraktů BTP na výstavbu vojenských základů USA v Saudské Arábii a obnovu Kuvajtu po válce v Zálivu. Po náhlé smrti šejka Muhammada bin Ládina v roce 1968 nastoupil do čela holdingu šejkův nejstarší syn Sálím. Ten také zahynul při „letecké havárii“, ke které došlo v roce 1988 v Texasu. Od té doby řídí SBG druhý zakladatelův syn Bakr.

Usáma bin Ládín' se narodil v roce 1957. Vystudoval

' Životopisem Usámy bin Ládina se zabývá celá řada prací. Většina jich vychází spíše z propagandy nebo senzacechtivosti než ze seriózního zkoumání. Ty nejprodávanější jako *Bin Ládén, the Man who Declared War on America* od Yossefa Bohdanského, Prima Publishing 1996 (Bohdanský je mj. poradcem Kongresu USA) nebo *Au nom*

manažerství a ekonomii na Univerzitě krále Abdula Azíze a byl považován za obezřelého obchodníka. V prosinci roku 1979 ho vyzval jeho poručník, princ Turki al-Fajsal al-Saúd (od roku 1977 do srpna 2001 ředitel saúdskoarabských tajných služeb), aby řídil financování tajných operací CIA v Afghánistánu. Během deseti let investovala CIA v Afghánistánu dvě miliardy dolarů, aby mařila operace SSSR a učinila z nich nejnákladnější akci, jakou kdy sovětská vláda podnikla. Saúdskoarabské a americké tajné služby verbovaly muslimy, organizovaly a vyzbrojovaly je a štvály je do svaté války (*džihádu*), aby bojovali a porazili Sověty místo nich¹. Usáma bin Ládín se staral o potřeby tohoto různorodého společenství a řídil je prostřednictvím informačního bulletinu nazvaného al-Kajdá (v doslovném překladu „základna“ hlavních myšlenek).

Po porážce Sovětského svazu Spojené státy ztratily jakýkoli zájem o osud Afghánistánu a ponechaly ho v rukou bojechtivých náčelníků a *mudžáhidů*, které léta předtím verbovaly po celém arabskomuslimském světě do boje proti Rudé armádě. Usáma bin Ládín tehdy údajně přestal pracovat pro CIA a přeměnil tyto bojovníky ve svůj vlastní mocenský nástroj. V roce 1990 prý nabídl saúdské monarchii, že předá *mudžáhidy* do jejích služeb k vypuzení laického odpadlíka Saddáma Husajna z Kuvajtu, a nezdálo se,

d'Oussama Ben Ladén od Rolanda Jacquarda (Jean Picollec, 2001) se opírají o nezveřejněné informace zpravodajských služeb, tedy o údaje, které nelze ověřit. Serióznější jsou práce založené na šetření provedeném časopisem *Frontline*, zejména *Hunting bin Ladén*

(2001) a *Inside the Tenor Network* (2002). Jejich souborné přepisy jsou dostupné na

<http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows>

¹ Richard Labérivière: *Les Dollars de la terreur, les Etats-Unis et les islamistes*, Grasset 1999, a Gilles Kepel: *Jihad, expansion et déclin de l'islamisme*, Gallimard 2000.

že by dal přednost koalici v čele s prezidentem Bushem starším, Dickem Cheneyem (tehdejší ministr obrany) a Colinem Powellem, který v té době zastával funkci předsedy Sboru náčelníků štábů.

Muslimové se brzy rozštěpili na dva tábory - buď spojence, nebo protivníky americko-saúdské koalice. Usáma bin Ládín patřil k uskupení, v jehož čele stál súdánský pohlavár Hasan el-Turabí, a hlásil se k němu také Jásir Arafat. Všichni tři se zúčastnili tzv. arabských a muslimských lidových konferencí v Chartúmu.

V roce 1992 se na základě pověření OSN vylodily americké jednotky v Somálsku v rámci akce *Restore Hope* (Obnovená naděje). Několik bývalých bojovníků z Afghánistánu tam napadlo americké vojáky a zúčastnilo se akce, při níž zahynulo devatenáct příslušníků armády USA. Za viníka těchto incidentů byl označen Usáma bin Ládín. Armáda Spojených států se stáhla a všeobecně zavládla představa, že po porážce Sovětů bin Ládín zvítězil i nad Američany. Tehdy byl Usáma bin Ládín zbaven saúdsko-arabského občanství a usadil se v Súdánu. Přerušil styky se svou rodinou a jako podíl na dědictví získal majetek odhadovaný na tři sta milionů dolarů.¹

Tuto částku investoval do řady bank, zemědělskopotravinářských a místních distribučních společností. S pomocí nejprve plukovníka Omara Hasana el-Béchira, později Ha-sana el-Turabího založil v Súdánu několik společností, jejichž prostřednictvím dal vybudovat letiště, silnice, ropovod a kontroloval většinu výroby arabské gumy. Navzdory tomu byl v roce 1996 ze Súdánu vypovězen. Stalo se tak na nátlak Egypta, který ho obvinil ze zorganizování spiknutí,

¹ Podrobnosti o finančních investicích Usámy bin Ládína lze nalézt v knize Jeana-Charlese Brisarda a Guillaumea Dasquié: *Ben Laděn, La Vérité interdite*, nakladatelství Denoël 2001.

jehož cílem bylo zavraždit prezidenta Husního Mubaraka. Tehdy se vrátil do Afghánistánu.

V červnu 1996 zahynulo devatenáct amerických vojáků při atentátu na vojenskou základnu Khobar v Saudské Arábii. Jako strůjce útoku obvinila vláda USA Usámu bin Ládína. Ten reagoval vyhlášením *džihádu* (svaté války) Spojeným státům, Izraeli pak pověstnou výzvou *Vyžehťe polyteisty z Arabského poloostrova!*, v níž opakuje argumentaci, jakou používal společně s CIA v Afghánistánu. Prohlašoval, že svatou povinností každého muslima je osvobodit okupovaná islámská území. Je třeba dodat, že lze těžko srovnávat krvavou okupaci Afghánistánu vojsky SSSR se zřizováním vojenských základen USA v Saudské Arábii na podkladě smlouvy mezi oběma státy.

Protože výzva miliardáře bin Ládína se v lidových muslimských kruzích nesetkala s očekávaným ohlasem, založil v roce 1998 spolu s egyptským muslimským předákem Ajmanem al-Zavahírím Mezinárodní islámskou frontu proti židům a křižákům.

Dne 7. srpna 1998 zpustošily atentáty americká velvyslanectví v tanzanském Dar-es-Salaamu a v keňské metropoli Nairobi. Vyžádaly si dvě stě osmdesát devět lidských životů a více než čtyři tisíce pět set zraněných. Spojené státy prohlásily, že Usáma bin Ládín byl spoluviníkem tohoto zločinu. Prezident Bili Clinton nařídil odpálit sedmdesát pět řízených střel s plochou dráhou letu na výcvikové tábory Džalalabád a Khost v Afghánistánu a na laboratoř Al-Šifa v Súdánu. FBI obvinila bin Ládína a vypsala na jeho hlavu odměnu pět milionů dolarů. Všechny jeho finanční majetek byl zmražen.

Dne 12. října 2000 poškodil člun s výbušninou americký torpédoborec *USS Cole* na adenské rejdě v Jemenu, usmrtil sedmnáct námořníků a třicet devět dalších zranil. Spojené státy z tohoto útoku opět obvinily Usámu bin Ládína.

Dne 8. května 2001 ministr obrany Donald Rumsfeld oznámil, že tento nepřítel Spojených států číslo 1 již má k dispozici nejen bakteriologické a chemické zbraně, ale chystá se vyrobit atomovou zbraň a vypustit umělou družici Země.

Milton Bearden, bývalý zástupce ředitele pobočky CIA v Súdánu v osmdesátých letech a jeden z hlavních funkcionářů zodpovědných za tajné operace CIA v Afghánistánu, se vyjádřil v rozhovoru, který poskytl časopisu *Frontline* (PBS) skepticky: „Extrémní zjednodušování a dokazování souvislosti mezi ním [Usámou bin Ládinem] a všemi teroristickými činy uplynulého desetiletí je urážkou [intelligence] většiny Američanů. A určitě to nepovzbuzuje naše spojení, aby nás brali v tomto ohledu vážně.“

Když byl v roce 1994 po odchodu do důchodu zbaven povinnosti zachovávat mlčení, Milton Bearden pokračoval: „V celé této věci existuje mnoho smyšlenek. Všechno jsou to mýty o Usámovi bin Ládinovi. Je to součást divadla. Nemáme žádného národního nepřítele. Od zhroucení říše Zla [Sovětského svazu] v roce 1991 již nemáme národního nepřítele - a domnívám se, že nás to těší. Těší nás všechen tento velmi bizarní mezinárodní terorismus ve chvíli, kdy [skutečný terorismus] dramaticky mění charakter.“

Ať je to tak či onak, *the show musí go on* (šou musí pokračovat): Spojené státy obvinily Usámu bin Ládina ze zosnování atentátů z 11. září 2001. Tváří v tvář pochybovačnému postoji úřadů přijal ministr zahraničních věcí generál Colin Powell pozvání do pořadu NBC *Meet the Press* a prohlásil: „Usilovně pracujeme na shrnutí všech informací z vyšetřování a informací zpravodajských služeb. A do-

¹ *Hunting bin Laden*, *Frontline* (PBS, 2001).
<http://www.pbs.org/wgbh/pages/fmmtline/shows>

mnívám se, že v blízké budoucnosti budeme moci zveřejnit dokument, který jasně popíše důkazy, jež máme k dispozici, o jeho spojení s tímto útokem.“ Přes několikeré ohlášení nebyl tento dokument nikdy uveřejněn.¹

Dne 4. října předložil britský ministerský předseda Tony Blair Dolní sněmovně zprávu nazvanou *Odpovědnost za teroristické ukrutnosti spáchané ve Spojených státech*.² Jako jediné zdůvodnění se v Blairově zprávě uvádí: „Žádná jiná organizace než al-Kajdá, řízená Usámou bin Ládinem, nemá jak motivaci, tak i schopnost k provedení útoku, k jakým došlo 11. září.“

Týž den prohlásil pákistánský ministr zahraničních věcí Riaz Muhammad Khan, že americké „důkazy“ předložené jeho vládě „poskytují postačující důvod k předání [bin Ládina] soudu“. Protože tyto „důkazy“ jsou předmětem vojenského tajemství, nebyly nikdy zveřejněny.

Dne 7. října informovali velvyslanci Spojených států a Velké Británie Organizaci spojených národů o vojenské akci, kterou jejich země zahájily v Afghánistánu.³ V dopise velvyslance Negropontea stojí: „Moje vláda obdržela jasné a nesporné informace, že hlavní roli při útocích hrála organizace al-Kajdá, kterou podporuje tálibánský režim v Afghánistánu.“ Tyto „jasné a nesporné“ informace nikdy nebyly Radě bezpečnosti předány.

Dne 10. listopadu odhalil *Sunday Telegraph* existenci

¹ *Meet the Press*, NBC, 23. září 2001.

<http://www.state.gov/secretary/rm/2001/index.cfm?docid=5012>²

Tony Blair: *Responsibility for the Terrorist Atrocities in the United States*, 11. September 2001 (1. verze). <http://www.num.berl.0.gov.uk/evidence.htm>

³ Viz dopis amerického velvyslance Johna Negropontea předsedovi Rady bezpečnosti, dokument OSN S/2001/946, a dopis britského velvyslance Eldona, dokument OSN S/2001/947.

videokazety (nahrané 20. října) s projevem Usámy bin Lá-dina, jímž se dotyčný údajně hlásí k odpovědnosti za atentáty: „Dvojice věží byly legitimními objekty útoků. Představovaly pilíř americké ekonomické moci. Tyto události byly z každého hlediska velkolepé. Tím, co bylo zničeno, není jen dvojice věží, ale pilíře morálky této země." V projevu Usáma bin Ládin hrozil americkému prezidentovi a britskému premiérovi: „Bush a Blair nerozumí ničemu jinému než rovnováze síly. Pokaždé, když budou oni zabíjet nás, budeme my zabíjet je, aby bylo dosaženo rovnováhy sil." Tuto informaci potvrdil téhož dne Tony Blair, který v Dolní sněmovně sdělil, že se seznámil s jejím přepisem. Zmíněná kazeta se cituje v aktualizované verzi Blairovy zprávy. Ve skutečnosti jde o interview, které s Usámou bin Ládinem uskutečnila informační služba agentury *AI Džazíjrá* a vysílala ji televizní společnost CNN v lednu 2002.¹

K náhlému obratu dochází, když 9. prosince *Washington Post* ohlašuje existenci další, nové videokazety, kterou 11. září namluvil muž z okruhu osob blízkých nepříteli číslo I.² Text kazety obsahuje reakci Usámy bin Lá-dina na atentáty a s konečnou platností potvrzuje jeho odpovědnost za naplánování útoků. Podle tiskové agentury Reuters, která cituje slova anonymního funkcionáře, v ní šéf al-Kajdy dokonce prohlašuje, že většina leteckých pirátů nebyli kamikaze a nevěděli, že budou obětováni.

Náměstek ministra obrany Paul Wolfowitz to na výzvu

¹ Tony Blair: *Responsability for the Terrorist Atrocities in the United States, 11 September 2001* (2. verze).

<http://www.pm.gov.uk/file.asp?fileid=2590>

² Walter Pincus, Karen De Youngová: *New Tápé Points to Bin Lá-din*, *Washington Post*, 9. prosince 2001.

<http://www.washingtonpost.com>

redakce *This Week* (ABC) komentoval slovy: „Je to odpor-né. Chci tím říci, že je to člověk, který se pišni zabitím tisíců nevinných lidských bytostí a má z toho potěšení. Potvrzuje to pravdivost všeho, co jsme již o něm věděli. Není v tom nic nového nebo překvapujícího. Je to prostě potvrzení - a doufám, že to definitivně umlčí šílené spiklenecké teorie, podle nichž by měly do jisté míry nést vinu Spojené státy nebo někdo jiný."¹

Zmíněnou kazetu zveřejnil Pentagon 13. prosince 2001. Bin Lá-dinovo „přiznání", které kazeta obsahuje, ve všech bodech souhlasí s oficiální verzí, o níž víme, že je velmi vzdálená reálné skutečnosti. Uvádí se v ní mimo jiné: „Domníval jsem se, že požár vyvolaný hořením paliva letounu roztaví kovovou kostru [Světového obchodního centra] a způsobí zřícení zasažené části a pouze vyšších podlaží. To je všechno, v co jsme doufali. [...] Tím jsme pro onen den skončili, změnili jsme stanoviště a poslouchali rozhlas. [...] Rozhlasové zpravodajství probíhalo jako obvykle. Zpráva o útoku přišla až nakonec. Tehdy komentátor ohlásil, že nějaké letadlo zasáhlo Světové obchodní centrum. Po chvíli bylo oznámeno, že do Světového obchodního centra narazil další letoun. Naši bratři, kteří tuto zprávu slyšeli, šileli radostí. [...] Ti naši bratři, kteří útok uskutečnili, věděli jen to, že mají provést akci, při níž se stanou mučedníky. Každého z nich jsme vyzvali k odjezdu do Ameriky. O operaci však nevěděli nic, ani jediné slovo. Byli ovšem vycvičení, a my jsme jim o akci nic neřekli až do chvíle, kdy byli všichni na místě a chystali se nastoupit do letadel. [...] Když se první letoun roztříštil nárazem do budovy, zachvátila je šílená radost, a já jsem jim řekl: ‚Mějte strpení.' [...] Mezi nárazy prvního a druhého letounu do věží uplynulo dvacet minut

This Week, ABC, 9. prosince 2001.

a od útoku prvního letadla do nárazu toho, které se roztříštilo o Pentagon, celá hodina."

Usáma bin Ládín nejen potvrzuje smyšlenku o zřícení věží v důsledku hoření, o skupinách kamikaze, a dokonce o nárazu letadla do budovy Pentagonu, ale snaží se popírat zřejmé skutečnosti. Videokazeta totiž končí poznámkou jeho posluhovače: „Oni [Američané] byli vyděšení a mysleli si, že jde o puč." Jestli to říká veřejný nepřítel číslo 1, tak....

O vině notorického zločince Usámy bin Ládína za atentáty z 11. září tedy nebylo pochyb, protože se přiznal dokonce k akcím, které neexistovaly. Vnucuje se otázka, zda se bin Ládín skutečně rozešel se CIA a stal se nepřítelem Ameriky...

V letech 1987 až 1998 dohlížel na vytváření a výcvik jednotek al-Kajdy Ali Mohammed, egyptský důstojník sloužící v armádě USA. Současně učil ve Středisku Johna F. Kennedyho pro tajné války (Speciál Warfare Center and School), kde cvičil příslušníky nejtajnější instituce *stay-behind* a důstojníky speciálních vojsk USA.²

Protože známe zásady utajení v amerických tajných službách, které předpokládají, že se agenti hlídají navzájem mezi sebou, lze třeba jen na jediný okamžik uvěřit, že Ali Mohammed mohl působit střídavě na vojenské základem v USA a na základnách sítě al-Kajdá v Súdánu a v Afghánistánu, aniž byl neprodleně odhalen? Zatčení Ali-ho Mohammeda koncem roku 1998 nemůže postačit k za-

¹ Úplný přepis textu kazety pořízený ministerstvem zahraničních věcí viz příloha.

² Benjamin Weiser, James Risen: *The Masking of a Militant*, *The New York Times*, 1. prosince 1998.

maskování faktu, že instituce *stay-behind* organizovala a cvičila bojovníky al-Kajdy, a že tedy Usáma bin Ládín pokračoval v práci pro CIA nejméně do roku 1998! Jak tedy nevidět, že legenda o Usámovi bin Ládínovi je krycí rouška, kterou kompletně vyrobila CIA? Vzpomeňte si na snahu přesvědčit nás, že Usáma bin Ládín s pouhou hrstkou dvaceti bojovníků vypudil ze Somálska nejsilnější armádu světa.

Kromě toho se atentáty v Nairobi a v Dar-es-Salaamu vydávaly za protiamerické, ačkoli ani jediný z dvanácti mrtvých v Dar-es-Salaamu nebyl Američan, a v Nairobi to bylo pouhých dvanáct ze dvou set třinácti mrtvých. Ti, kdo tyto atentáty zosnovali, se postarali, aby následky za ně nesl někdo jiný.¹

Ve skutečnosti CIA pokračovala ve využívání služeb Usámy bin Ládína proti vlivu Ruska, stejně jako jich využívala k boji proti Sovětskému svazu. Družstvo, které vítězí, se nestřídá. „Arabská legie" al-Kajdy sloužila k podpoře kosovských povstalců proti nadvládě Bělehradu.² Podle tvrzení deníku *New York Times* aktivně působila v Čečensku přinejmenším do listopadu 2001.³ Údajně ne-

¹ Raphael Perl: *US Response to Bombing in Kenya and Tanzania, a New Policy Direction?*, Congressional Research Service, (Library of Congress, 1. září 1998).

<http://www.house.gov/crstmp/98-733.pdf>

a *Political Violence Against Americans* ministerstva zahraničních věcí, 1998.

<http://www.ds-osac.org/publications/documents/siqI998.pdf>

² Michel Chossudovsky: *Osamagate*, Center for Research on Globalisation, 9. října 2001.

<http://www.globalresearch.ca/articles/CHOn0A.html>

a Kosta Christitch: *Les Soldats de Ben Ladén en Bosnie et au Kosovo, Balkans-Infos*, říjen 2001.

³ Michael Wines: *War on Terror Casts Chechen Conflict in a New Light*, *New York Times*, 9. prosince 2001.

<http://www.nytimes.com>

přátelství Usámy bin Ládina vůči Spojeným státům umožňuje Washingtonu popírat odpovědnost za své zvrhlé akce.

Pouta mezi CIA a Usámou bin Ládinem nebyla v roce 1998 zpřetrhána. Když bin Ládin vážně onemocněl, byl od 4. do 14. července 2001 na léčení v americké nemocnici v Dubaji (Spojené arabské emiráty). „Během hospitalizace ho navštívilo několik členů jeho rodiny, významných osobností Saudské Arábie a emirátů. V téže době byl spatřen místní představitel CIA, kterého mnoho lidí v Dubaji zná, jak používá hlavní výtah, aby se dostal do pokoje Usámy bin Ládina," napsal pařížský list *Le Figaro*.¹

Dopisovatel CBS oznámil: „V noci před teroristickými útoky 11. září byl Usáma bin Ládin v Pákistánu [...] a byl potají dopraven do vojenské nemocnice v Raválpindí na dialýzu."²

Muž, který vyhlásil *džihád* Spojeným státům a Izraeli, člověk, na jehož hlavu vypsala FBI odměnu pět milionů dolarů, muž, jehož výcvikové tábory byly bombardovány řízenými střelami s plochou dráhou letu, se dává léčit v americké nemocnici v Dubaji, kde jedná se šéfem pobočky CIA, a pak absolvuje pod ochranou pákistánské armády dialýzu v Raválpindí. Není to podivné?

Podvod zahrnuje příbuzné Usámy bin Ládina a bojovníky al-Kajdy. Například podle oficiální americké verze laboratoř v súdánském městě Al-Šifa sloužila bin Ládinovi k výrobě chemických zbraní hromadného ničení. Proto byla v roce 1998 bombardována letectvem USA. Mezinárodní pozorovatelé, kteří tam přijeli na inspekci trosk, však popřeli, že by továrna vyráběla cokoli jiného než aspi-

¹ Alexandra Richardova: *La CIA a rencontré Ben Laden à Dubai en juillet, Le Figaro*, 31. října 2001.

² Barry Petersen: *I saw Osama, Hospital Worker*, CBS, 29. ledna 2002. <http://www.cbsnews.com>

rin. Tento podnik patřil společně Usámovi bin Ládinovi a Saláhu Idrisovi. CIA obvinila Idrise ze spoluviny na výrobě chemických zbraní a z financování islámského *džihá-du* v Egyptě. Dala zmrazit jeho finance, ale toto opatření tajně zrušila v květnu 1999. „Teroristovi" Saláhu Idrisovi dnes patří 75 % akcií koncernu IES Digital Systems a 20 % akcií společnosti Protec prostřednictvím mezinárodní společnosti IES Global Security Systems. Podle sdělení baronky Coxové v Dolní sněmovně společnost IES Digital Systems v současné době zabezpečuje střežení britských vládních a vojenských objektů videokamerami, zatímco PROTEC má na starosti bezpečnost jedenácti britských jaderných elektráren.¹

Muhammad Atta, kterého FBI obviňuje, že jako agent al-Kajdy velel 11. září skupinám kamikaze, a jehož bankovní konto bylo použito k financování celé operace, byl agentem pákistánské tajné služby ISI, jež byla vždycky považována za filiálku CIA.² List *Times of India* uvádí, že ředitel ISI, generál Ahmed Mahmúd, poukázal v červenci 2001 sto tisíc dolarů na bankovní konto Muham-mada Atty ve Spojených státech.³ Toto odhalení nevzbudilo v USA žádnou pozornost ani otázky. Všeho všude byl vyzván, aby odešel do výslužby a sám si určil svého nástupce.

¹ Antony Barnett, Conal Walsh: *Terror links TV's guard UK, The Observer*, 14. října 2001 a *Inquiry Call Over Company guarding UK Nuclear Plant, The Observer*, 4. listopadu 2001. <http://www.observer.co.uk>

² B. Raman: *Pakistan's Inter-Service Intelligence (ISI)*, South Asia Analysis Group, Paper 287, 1. srpna 2001. <http://www.saaq.org>

³ *India Helped FBI trace ISI-Terrorist Link, Times of India*, 9. října 2001. <http://www.timesofindia.com>

Presvědčivější nejsou ani opatření, která podnikly USA proti Usámovi bin Ládinovi. Pětasedmdesát řízených střel s plochou dráhou letu, které byly vypáleny na výcvikové tábory al-Kajdy a na továrnu Al-Šifa, usmrtilo jednadvacet muslimských bojovníků. Tento počet obětí není úměrný ani použitým prostředkům, ani dvěma stům devadesáti osmi mrtvým v Nairobi a Dar-es-Salaamu.

Profesor Michel Chossudovsky z kanadské univerzity v Ottawě v této souvislosti napsal: „Od konce éry studené války Washington vědomě podporoval Usámu bin Ládina, a přitom ho uváděl na seznamu osob, po nichž nejudovněji pátrá FBI. Zatímco *mudžáhidové* jsou zapojováni do ozbrojených povstání v zájmu USA na Balkáně a na území bývalého SSSR, posláním FBI je vést tento boj ve Spojených státech a vést válku proti terorismu. Je naprosto zřejmé, že jde nejen o rozporné akce, ale o lživou politiku vůči občanům, neboť po skončení války SSSR proti Afghánistánu CIA podporuje svými tajnými operacemi mezinárodní terorismus.”²

Usáma bin Ládín jednak není nepřitelem, nýbrž agentem Spojených států, jednak se nikdy nerozešel se svou rodinou, která je důležitým obchodním partnerem rodiny Bushových.³

¹ Řízené střely BGM-109 Tomahawk vyrábí firma General Dynamics ve spolupráci s firmou McDonnell Douglas. Podle typu za ně americká armáda platí od šesti set tisíc do jednoho milionu dvou set tisíc dolarů za kus. Proto jen náklady na střelivo v této odvetné akci dosahují částky mezi pětáctyřiceti až devadesáti miliony dolarů.

² Michel Chossudovsky: *Qui est Oussama Ben Laden?*, *L'Autre Journal*, říjen 2001.

<http://www.globalresearch.ca/articles/CHOI09E.html>

³ Tyto vztahy jsme podrobně rozebrali ve studii *Les liens financiers occultes des Bush et des Ben Laden* v bulletinu *Notes d'informations du Réseau Voltaire*, 16. října 2001. V Mexiku uveřejnil tuto studii časopis *Proceso* z 21. října 2001 pod názvem *Lazos financieros unen a las familias Bush y Bin Laden*.

<http://www.proceso.com.mx/1303/1303n19.html>

Již jsme uvedli, že finanční jmění Saudi Binladen Group (SBG) spravuje společnost Carlyle Group.

Carlyle Group byla založena v roce 1987 a dnes spravuje portfolio dosahující výše dvanácti miliard dolarů. Vlastní majoritní většinu akcií společnosti Seven Up, která se stará o stáčení nápojů firmy Cadbury Schweppes do lahví, dále většinový balík akcií společnosti Federal Data Corporation (která například vybavila federální leteckou správu svým systémem dozoru nad civilním leteckým provozem) a společnosti United Defence Industries Inc., jež je hlavním dodavatelem vybavení americké, turecké a saúdskoarabské armády. Se společnostmi, které kontroluje, zaujímá Carlyle Group jedenácté místo mezi americkými zbrojařskými společnostmi.

V roce 1990 se Carlyle Group zapletla do aféry vydírání fondů. Wayne Berman, lobbista Republikánské strany, zneužil americké důchodové fondy k financování předvolebních kampaní Bushů. Jeden z těchto fondů se uvolil zaplatit milion dolarů společnosti Carlyle Group za získání veřejného kontraktu v Connecticutu. Tento správní fond řídí Frank C. Carlucci, bývalý zástupce ředitele CIA a poté ministr obrany. Jeho poradci jsou James A. Baker III. (bývalý šéf kanceláře prezidenta Reagana, poté ministr financí a nakonec ministr zahraničních věcí za vlády prezidenta G. Bushe staršího) a Richard Darman (bývalý ředitel správy pro rozpočet). K reprezentaci v zahraničí pomáhají společnosti Carlyle Group bývalý britský ministerský předseda John Major¹ a George Bush starší² (někdejší ředitel CIA a poté prezident Spojených států).

¹ John Major Link to Bin Laden Dynasty, *Sunday Herald*, 7. října 2001.

² Bush of Arabia, *The Nation*, 27. března 2000 a Elder Bush in Big GOP Cast Toiling for Top Equity Firm, *New York Times*, 5. března 2001.

Mezi ostatními vedoucími představiteli Carlyle Group dále nalezneme Samiho Mubaraka Baarmu, zmocněnce Chálida ben Mahfúze a jistého Talata Othmanna. Oba tito muži jsou přímo spjati se současným prezidentem Spojených států.

George W. Bush fakticky získal své osobní jmění úspěšnými obchody, které uskutečnil jako šéf společnosti Har-ken Energy Corporation.¹ Tato malá texaská ropná společnost získala koncese na těžbu ropy v Bahrajnu jako provizi z kontraktů mezi Spojenými státy a Kuvajtem, které sjednal George Bush starší.² Šlo ovšem o zcela nelegální obchodní operaci.

Chálid ben Mahfúz vlastnil 11,5 % akcií společnosti Harken. Jeho akciemi disponoval jeden z jeho zmocněnců, Abdullah Tahá Bakhsh, jejich správcem byl Talat Othman. Bratra Usámy bin Ládina Sálima reprezentoval ve správní radě společnosti Harken americký zmocněnec James R. Bath.

Pro celý tento malý svět (příslušníky Bushovy rodiny, osoby jim politicky zavázané, finanční partnery a nevyhnutelnou CIA) to nebyly první finanční manipulace. Zmíněný konglomerát se už předtím zapletl jako jeden z hlavních aktérů do obrovského bankovního skandálu devadesátých let - do krachu banky BCCI.³

¹ Harken Energy Corporation se původně jmenovala Arbusto.

² *Fuel for Fantasy*, *Forbes*, 3. září 1990, a *Ex-Bush Aid Turns to Stumping for Kuwait... while Jr. Reaps Oil Windfall*, *The Guardian*, 12. prosince 1990.

³ Skandál kolem úpadku BCCI se stal námětem pro řadu knižních publikací. My jsme se zaměřili hlavně na zprávu senátora Demokratické strany za stát Massachusetts Josepha Kerryho a republikánského senátora Hanku Browna z Colorada *The BCCI Affair*, kterou oba společně předložili senátnímu výboru pro mezinárodní vztahy, pod-

BCCI - Bank of Credit and Commerce International - byla britsko-pákistánská finanční instituce, která měla pobočky v třiasmdesáti zemích. Společně ji vlastnily tři rodinné klany: rodina Gokalů (z Pákistánu), saúdsko-arabská rodina Ben Mahfúzů a Gaith Pharaonů (z Abú Dhabi).¹

Prezident Ronald Reagan využíval BCCI k podplácení iránské vlády, aby protahovala osvobození rukojmích z velvyslanectví USA v Teheránu, a očernil tak prezidenta Jimmyho Cartera v poslední fázi jeho vlády. (Operace měla krycí název *October Surprise*.) Později Reaganova vláda na popud bývalého ředitele CIA a viceprezidenta George Bushe staršího využívala BCCI k převádění finančních prostředků, věnovaných Saudskou Arábií, k dis-

výboru pro terorismus, narkotika a mezinárodní operace 30. září 1992.

http://www.fas.Org/irp/congress/l 992_rpt/bcci

Viz též Rach Ehrenfeldová: *Evil Money, Encounters along the Money 7na*, Harper Business, 1992; Peter Truell, Larry Gurwi: *Falše Profits, The Inside Story of BCCI, The World's Most Corrupt Financial Empire* (Houghton, 1992); *A Full Service Bank, How the BCCI Stole Billions Around the World* (Simon and Schuster, 1992); Jonathan Beaty, S. C. Gwynne: *The Outlaw Bank. A Wild Ride Into the Secret Heart of BCCI* (Random House, 1993) a Nick Kochan, Bob Whittington: *Bankrupt, the BCCI Fraud* (Victor Gollancz Ltd., 1991). ¹ Zmocněnec rodinného klanu Gaith Pharaonů ve Francii Fárid Džourí koupil v říjnu 2001 dvě inzertní stránky v denících *Le Figaro* a *Le Monde*. Cílem této akce bylo dementovat tvrzení o jakémkoli spojení koncernu Gaith Pharaon s Usámou bin Ládinem a ujistit světovou veřejnost o své poctivosti. Jenže na Gaitha Pharaona je po aféře s BCCI stále v platnosti zatykač vydaný FBI a IRS. Rovněž je stíhán v Argentině pro podlouhý obchod se zbraněmi za bývalého prezidenta Carlose Menemu. Viz *Gaith Pharaon s'offre la presse française*, *Intelligence Online*, 18. října 2001. <http://www.intelligenceOnline.fr>

pozici nikaragujským povstalcům (*Contras*) a amerických peněz afghánským *mudžáhidům*. BCCI byla rovněž zapletena do ilegálních obchodů se zbraněmi syrského podnikatele Sarkise Sarkenaliana, do skandálu Keatinga v USA, do kšeftů obchodníka Marca Riche, do financování skupiny Abú Nidala atd. Nakonec banka zkrachovala, když se zjistilo, že také prala špinavé peníze medellinského kartelu. Svým krachem podvedla zhruba milion drobných vkladatelů.

Nepřekvapuje skutečnost, že BCCI mohla být ovládána, ne-li vytvořena americkou CIA. V tajných službách USA existuje dlouhá tradice využívání bank od založení OSS (Office of Strategie Services) obchodními právníky a makléři z Wall Streetu. Dva bývalí ředitelé CIA pracovali v BCCI, stejně jako dva proslulí mocní agenti CIA Adnan Khashogi (představitel Saudi Binladen Group v USA) a Manucher Ghobanifar (hlavní kšeftář z aféry Irangate.)'

K nim je třeba připojit Kamala Adhama (švagra krále Fajsala a do roku 1977 šéfa saúdskoarabských tajných služeb), prince Turki al-Fajsala al-Saúda (ten byl v čele oněch tajných služeb od roku 1977 do srpna 2001 a je poručníkem Usámy bin Ládina) a konečně Abdula Raoufa Chálila, který je náměstkem ředitele tajných služeb Saudské Arábie.

Je třeba připomenout, že BCCI asi tajně působila i ve Francii. Zejména mohla sloužit k maskování vývozu americké a francouzské jaderné technologie do Pákistánu a k financování osvobození rukojmích. Obchodník Domi-nique Santini, blízký spolupracovník Charlese Pasquy, byl v zahraničí obviněn za roli, kterou sehrál v BCCI, nezávis-

¹ Ronald Kessler: *Adnan Khashogi, The Richest Man in the World*, Warner Books Inc., 1986.

le na tom, že je stíhán ve Francii v souvislosti s aférou Elf--Thinet.¹

Tři roky po krachu BCCI působili její bývalí šéfové jako prostředníci při podpisu kontraktu Sawari-II a organizovali komplex zpětných zakázek určených k financování předvolební kampaně Édouarda Balladura. Vyšetřování zahájené v souvislosti s prodejem hlídkových člunů Saudské Arábii přimělo prezidenta Chiraca, aby ihned po svém nástupu do Elysejského paláce nařídil odposlech telefonů Frangoise Léotarda, bývalého ministra obrany za vlády Édouarda Balladura. Banka BCCI úzce spolupracovala se společností SICO², švýcarskou investiční pobočkou Saudi Binladen Group. Jedním ze správců SICO byl bratr Usámy bin Ládina Sálím.

V roce 1992 byl ve Spojených státech jako spoluviník krachu BCCI obviněn Chálid Ben Mahfúz. Tomu se v roce 1995 podařilo dosáhnout zrušení obžaloby pomocí vyrovnání s věřiteli banky částkou čtyřiceti pěti milionů dolarů.

Jestliže je pravda, jak tvrdí četné oficiální osobnosti USA, že rodina bin Ládina nadále udržuje styky s Usá-mou a financuje jeho politické akce, pak finanční koncern Carlyle Group, který se stará o investice Saudi Binladen Group, byl nutně zapojen do podvodných burzovních obchodů. V tom případě by byl George Bush starší jedním ze šťastlivců, kteří na burzovních transakcích z 11. září 2001 vydělali. Proto mají FBI a IOSCO dobrý důvod k tomu, aby skoncovaly s vyšetřováním finanční stránky celé záležitosti.

¹ Thierry Meyssan: *t'énigme Pasqua*, Golias, 2001.

² Původně se SICO nazývala SYGNET.

KAPITOLA IX

KŠEFTY POKRAČUJÍ

Dne 7. října 2001 George W. Bush slavnostně vystoupil v televizi. Jeho projev se tentokrát nevysílal z jeho oválné pracovny, nýbrž z takzvaného Sálu smluv Bílého domu. Válka právě začala.¹

„Ozbrojené síly Spojených států zahájily na můj rozkaz útok na tábory teroristů al-Kajdy a na vojenská zařízení tá-libánského režimu v Afghánistánu. Tyto údery jsou pečlivě mířené a jejich cílem je zabránit, aby byl Afghánistán využíván jako operační základna, a směřují také proti vojenskému potenciálu tálibánské vlády.

Na této operaci se rovněž podílí náš věrný přítel, Velká Británie. Další naši dobří přátelé, zejména Kanada, Austrálie, Německo a Francie, se zavázali poskytnout nám své síly podle toho, jak bude operace probíhat. Více než čtyřicet zemí Blízkého východu, Afriky, Evropy a Asie vyslovi-lo souhlas s přelety a přistáváním letectva. Mnohé z nich se s námi podělily o informace získané jejich zpravodajskými službami. Podporuje nás kolektivní vůle světa.

Před více než dvěma týdny jsem sdělil vedoucím představitelům Tálibánu několik jasných a konkrétních požadavků: uzavřete výcvikové tábory teroristů, vydejte předá-

ky sítě al-Kajdá a osvobodte všechny cizí státní příslušníky, včetně amerických, kteří jsou nespravedlivě vězněni ve vaší zemi. Žádný z těchto požadavků nesplnili. A nyní za to tálibánci zaplatí. [...]

Utlačovaný lid Afghánistánu se při této příležitosti přesvědčí o velkomyslnosti Spojených států a jejich spojenců. Útočíme na vojenské cíle a současně shazujeme na padácích potraviny, léky a oblečení mužům, ženám a dětem, kteří v Afghánistánu strádají hladem. Spojené státy jsou příznivě nakloněny afghánskému lidu a my jsme přáteli skoro miliardy lidí na světě, kteří vyznávají muslimskou víru. Spojené státy jsou nepřáteli těch, kteří pomáhají teroristům a barbarským zločincům, znesvěcujícím velké náboženství tím, že ve jménu této víry vraždí. [...]

K tomuto tažení jsme nepřistoupili dobrovolně, ale splníme je."

V Londýně promluvil k Britům Tony Blair ze svého sídla na Downing Street číslo 10. V projevu potvrdil, že vojáci Jeho Veličenstva bojují po boku Američanů.

Zatímco se na Kábul snesla ohnivá záplava, přinášela katarská televize nové informace. Agentura *Al-Džazíra* odvysílala předem natočenou reakci Usámy bin Ládina:

„Tak tedy Alláh udeřil na Ameriku na jejím nejzranitelnějším místě, a to zničením - díky Alláhovi - nejvěhlasnějších staveb. Alláh budiž za to pochválen. Amerika trne hrůzou od severu na jih a od východu na západ - a my za to vzdáváme Alláhovi dík. Alláh vedl kroky skupiny muslimů, skupiny předbojovníků, kteří poničili Ameriku - a úpěnlivě prosíme Alláha, aby je povýšil a přijal do ráje. [...]

Když se to stalo, a poté, co vysocí hodnostáři ve Spojených státech, především Bush, který je hlavou nevěřících

¹ *Presidential Address to the Nation*, 7. října 2001.
<http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/10/20011007-8.html>

Text prohlášení Usámy bin Ládina, depeše AFP, 7. října 2001.

celého světa, svolali a zmobilizovali proti nám své lidi i své koně [sic] a poštvali proti nám země, jež se prohlašují za islámské, [...] vytáhli do boje proti skupině lidí, kteří si váží své víry a nezajímají se o tento svět, vytáhli do boje proti islámu a pod záminkou terorismu napadli národy. [...]

Tyto události rozdělily celý svět na dvě části: na ty, kteří mají svou víru a neznají pokrytectví, a na nevěřící, před nimiž nechť nás Bůh chrání. Každý muslim musí povstat na obranu svého náboženství, neboť vane vítr víry a proměny, aby zničil nespravedlnost na Mohamedově poloostrově [Arabský poloostrov, kde se narodil prorok islámu].

Obracím se na Ameriku s vážnými slovy, přísahám při Alláhu, že Amerika nebude již nikdy bezpečná, dokud nebude bezpečná Palestina a dokud všechny nevěřící armády Západu neopustí posvátnou půdu [islámu]."

Protože tento zprostředkovaný dialog mezi prezidentem Bushem a agentem CIA bin Ládinem potvrdil světu, že válka v Afghánistánu je odvetou za útoky z 11. září, mohou kšefty pokračovat.

Zhroucení SSSR a získání nezávislosti středoasijských zemí znamenalo obnovení *Velké hry*.¹

¹ Výraz *Velká hra* se stal znovu populární díky článkům Ahmeda Rašida v časopise *Far Eastern Economic Review*. Viz např. M. Ehsan Ahra-ri: *The New Great Game in Muslim Central Asia*, (McNair Paper č. 47, National Defense University, 1996). <http://www.ndu.edu/inss/macnair/mcnair47/mcnair47.pdf>
Dianne L. Smithová: *Central Asia: A New Great Game?* (US Army War College, 1996). <http://carlisle-www.army.mil/usassi/ssipubs/pubs96/centasia/centasia.pdf>

Výraz *Velká hra*, který poprvé použil v 19. století Rudyard Kipling, znamená zápas o vliv, jež vedou v dané oblasti velká impéria, přičemž se všemožně vyhýbají přímému střetnutí.

V této oblasti existují značné zásoby ropy a zemního plynu. V horách jsou také naleziště drahokamů. A konečně se zde pěstuje mák.¹

Po nástupu do Bílého domu si George W. Bush vytvořil svůj vládní tým z velkých osobností petrolejářské lobby. Tak jeho poradkyně pro národní bezpečnost Condoleezza Riceová², je bývalou čelnou funkcionářkou společnosti Chevron-Texaco.³ Ministr vnitra Gale Norton zastupoval

Ehsan Ahra-ri: *The New Great Game: Oil, Politics in the Caucasus and Central Asia* (Heritage Foundation, 1996), *Jihadi Groups, Nuclear Pakistan and the New Great Game*, (US Army War College, 2001). <http://carlisle-www.army.mil/uassi/ssipubs/pubs2001/jihadi/jihadi.pdf>
Viz též stať: *Les Rivalités autour du pétrole de la mer Caspienne*, zpracovaná 4. výborem 51. zasedání Institutu des Hautes études de la Défense nationale, 1999. <http://www.ihedn.fr>

¹ Viz např. F. Perl: *Taliban and the Drug Trade*, (Congressional Research Service, The Library of Congress, 5. října 2001.

<http://www.fpc.gov/CRSJiEPS/crstalib.pdf>
a práce International Crisis Group, *Central Asia: Drugs and Conflict*. http://www.crisisweb.org/projects/asia/centralasia/reports/A400495_26112001-2.pdf

² Carla Marinucciová: *Critics Knock Naming Oil Tanker Condoleezza*, *San Francisco Chronicle*, 5. dubna 2001.

³ Condoleezza Riceová byla členkou správní rady a akcionářkou společnosti Chevron až do svého jmenování do Rady pro národní bezpečnost. Chevron je nový název firmy Standard Oil of California, nazývaná zkráceně Esso Standard, kterou založil John D. Rockefeller. Chevron a Texaco se 9. října 2001 sloučily. S kapitálem ve výši 124 miliard eur je nový gigant druhou největší americkou mnohonárodní společností po Exxon-Mobil, jejíž kapitál činí 242 miliard eur. <http://www.chevrontexaco.com>

zájmy ropných gigantů BP-AMOCO¹ a saúdskoarabské společnosti Delta Oil. Viceprezident Dick Cheney, někdejší předseda správní rady společnosti Halliburton² (největší producent ropného zařízení na světě), ustavil 29. ledna 2001 skupinu pro rozvoj národní energetické politiky (NEPD). Jednání této skupiny jsou přísně utajená a střežená, seznam účastníků je předmětem státního tajemství a je zakázáno pořizovat si poznámky z diskuse. Všechno, co se týká této instituce, je natolik tajemné, že ji *Washington Post* pohotově označil za „jakýsi tajný spolek“.³

Komentátoři, kteří dosud nevědí, co bude znamenat krach ENRON, největšího světového giganta v oboru energetiky, se shodli v názoru, že prvořadým cílem NEPD je vytěžit zásoby uhlovodíků v Kaspickém moři. Otázkou je, jak dopravovat ropu a plyn, aniž by bylo nutné vyjednávat s Ruskem a Íránem. Padlo rozhodnutí vystavět ropovod, který bude spojoval Kaspické moře se Středozemním a povede přes Ázerbájdžán, Gruzii a Turecko (projekt „BTC“-Baku-Tbilisi-Ceyhan). Zatím již existuje jiný, jenž spojuje Kaspické moře s mořem Černým, ale bohužel vede přes území Ruska, a to požaduje za tranzit poplatky. Tento ropovod vede z Tengizu do Novorossijska a byl uveden do provozu 27. listopadu 2001. Třetí a nejslibnější ropovod by

BP (British Petroleum)-Amoco je třetím největším ropným gigantom se jménem 157 miliard eur. BP-Amoco sloučila některé služby v Evropě s koncernem Mobil. <http://www.bp.com>

² S kapitálem v hodnotě 12,5 miliardy eur je společnost Halliburton největším světovým producentem ropného zařízení před firmou

Schlumberger s kapitálem 10 miliard eur. Oficiální internetová adresa <http://www.halliburton.com>

³ Dana Milbanková, Eric Pianin: *Energy Task Force Works in Secret*, *Washington Post*, 16. dubna 2001. <http://www.washingtonpost.com>

měl spojit Kaspické moře a Indický oceán (projekt firmy UNOCAL za pomoci Delta-Oil).¹

Problém spočíval v tom, že by bylo třeba vést potrubí nejen přes území Pákistánu, ale také přes Afghánistán, kde po porážce vojsk SSSR zmizela jakákoli státní moc a země je zmítána vnitřními boji. V prosinci 1997 byla společnost UNOCAL nucena pro nepochopení ze strany *Tálibánu* svůj plán opustit. Všechny pokusy o dosažení dohody od té doby ztroskotaly, ačkoli viceprezident firmy John J. Ma-resca, byl jmenován velvyslancem Spojených států v Afghánistánu.

V zájmu obnovení jednání souhlasil ministr zahraničních věcí Colin Powell s poskytnutím subvence ve výši čtyřiceti tří milionů dolarů tálibánskému režimu na převedení rolníků pěstujících mák na pěstování jiných plodin. Po získání souhlasu při schůzce na nejvyšší úrovni představitelů zemí G-8 v Janově (zástupce Indie se účastnil jako pozorovatel) se konala v Berlíně jednání, na nichž se podíleli Američané, Britové, Pákistánci, Afghánci a Rusové. Německo bylo hostitelskou zemí, protože předsedá stále komisi OSN pro Afghánistán. Jenže s jakými Afghánci se mělo diskutovat? S mezinárodně uznávanou legální vládou prezidenta Rabbáního, která však má pod kontrolou jen malou část země, nebo s Islámským emirátem ovládaným středověkou sektou - *Tálibánem*!

Nakonec bylo rozhodnuto pozvat k jednání představitele

¹ Pro zdárnou realizaci svého projektu firma UNOCAL nejprve společně s firmami Delta Oil, Gazprom a Turkmenogaz zřídila konsorcium Central Asia Gas (zkráceně CentGas). Narazila však na neočekávanou konkurenci argentinské firmy Bidas. Poté vytvořila tzv. Central Asian Oil Pipeline Project ve spolupráci se saúdskoarabskou společností Delta Oil, vládou Turkmenistánu, společností Indonesian Petroleum (INPEX), japonskou ITOCHU, jihokorejskou Hyundai a pákistánskou Crescent Group.

Tálíbánu. Stalo se tak v rozporu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN, která to zakázala. Tálíbánští hodnostáři, vybavení řádnými vízy, využili cesty do Německa ke kázání a sbírání finančních dotací v Hamburku.

Tálíbáň představují uzavřené společenství, sunnitskou sektu, která hlásá návrat k původnímu islámu. Jejich vůdcové jsou veteráni z bojů proti Sovětskému svazu, vesměs ti, kteří byli válkou postiženi. Uznávají autoritu venkovského mullaha Omara, který za celý život nikam necestoval a zná necelou třetinu své vlasti. V chaosu, který v zemi zavládl po odchodu sovětských vojsk, se tálíbáncům podařilo vytěžit ze situace tím, že vsadili na etnickou solidaritu -jako většina šéfů pákistánské tajné služby (ISI) náleží vesměs k paštúnské národnosti.

Mullah Omar se prohlásil za vládce věřících a vytvořil Emirat, který uznaly pouze vlády Pákistánu, Saudské Arábie a Spojených arabských emirátů. Pro nedostatek jakéhokoli vzdělání a zkušeností v mezinárodních vztazích se tálíbánci obrátili na některé své americké příznivce, s jejichž pomocí bojovali proti sovětským vojskům. Tak například v OSN byla představitelkou *Tálíbánu* Leila Helm-sová, neteř Richarda Helmse, jenž byl v letech 1966 až 1973 ředitelem CIA. Ve vnitřní politice *Tálíbán* vnutil obyvatelstvu železnou kázeň, diskriminoval ženy a zakázal všechny „bezbožné“ činy. Po jistou dobu povoloval pěstování máku, ale pak je zakázal, čímž zbavil část rolníků veškerých existenčních prostředků. Také postoupil rozsáhlou část území Afghánistánu Usámovi bin Ládinovi.

Tálíbánci, málo zkušení v diplomacii, se při jednáních pokoušeli získat za souhlas se stavbou ropovodu mezinárodní uznání. Když zjistili, že to nepřichází v úvahu, pro-

tože OSN uznává jinou vládu Afghánistánu - vládu nedůsledného prezidenta Rabbáního - jednání přerušili. Podle vyjádření pákistánského diplomata Niaze Naika zaujala tehdy americká delegace výhrůžný postoj a v polovině července oznámila, že se spor bude řešit použitím zbraní.

Spojené státy předpokládaly likvidaci hlavních vůdců afghánských frakcí, jak mullaha Omara, tak velitele Mas-súda, proslulého svým protiamerickým smýšlením, a s jejich nahrazením loutkovou vládou. Tato vláda měla opírat svou legitimitu o opětné dosazení bývalého krále, starého Záhira Šáha, který tráví poslední léta života v exilu v Římě, na trůn.

V polovině července vyslovily velmoci s tímto plánem souhlas. Tak například v závěrečném komuniké ze setkání Huberta Védrina (francouzského ministra zahraničních věcí) s Francescem Vendrellem (vedoucím Zvláštní mise OSN pro Afghánistán) dne 17. července 2001 stojí: „Oba odpovědní funkcionáři společně prozkoumali cesty, které by umožnily dosáhnout včas příznivého řešení. Zejména jde o podnícení mezinárodního společenství, aby přispělo k úsilí krále [sic] sjednotit kolem své osoby představitele afghánské společnosti. Rovněž zdůraznili vhodnost zintenzivnění dialogu s Pákistánem. Kromě toho by bylo samozřejmě zapotřebí uvažovat o tom, co bude vyžadovat obnova Afghánistánu po skončení konfliktu [sic].¹

Tak se tedy od července hovoří o Záhiru Šáhovi, který byl před lety zbaven trůnu, jako o králi Afghánistánu, a začíná se jednat souběžně o „konfliktu“ a „obnově“ země!

Následují jednání pokračovala v Londýně a poté v Žene-

¹ Ahmed Rašíd: *UOmbre des Talibans*, Autrement, 2001.

¹ Zpráva pro tisk ze 17. července 2001, prohlášení mluvčího francouzského ministerstva zahraničních věcí. <http://www.diplomatie.gouv.fr.actual/declarations/pp/20010717.html>

vě pod záštitou organizace Business Humanitarian Forum' (sic), jejíž rozpočet je bohatě dotován ropnou společností UNOCAL. Tato jednání však sledují odlišné cíle a jsou k nim přizváni jiní účastníci (z nich zejména Japonci si hodně slibují od zásob ropy v Kaspickém moři). Jak předvídali pánové Vědrin a Vendrell, nejde při nich již o přípravu míru, ale o válku a obnovu země po jejím skončení.

Z obav před příliš silným nátlakem Britů a Američanů si Pákistán před vypuknutím bouře hledá nové spojence. Za tím účelem zve do Islámábádu čínskou delegaci a slibuje jí, že otevře Číně cestu k Indickému oceánu výměnou za vojenskou pomoc. To rozzlobilo Brity i Američany, kteří se proto rozhodli přejít do útoku dříve, než se původně předpokládalo, v každém případě před tím, než do *Velké hry* rušivě zasáhnou Číňané.² V Arabském moři se soustřeďuje největší uskupení britských námořních sil od války o Malvíny a NATO vysílá čtyřicet tisíc vojáků do Egypta. Dne 9. září je zavražděn charismatický vůdce Islámské fronty, silně protiamerický velitel Massúd.³ Atentáty z 11. září pak umožňují maskovat jako legitimní operaci to, co ve skutečnosti není ničím jiným než klasickým kolonialistickým tažením.

¹ Oficiální internetová adresa organizace Business Humanitarian Forum: <http://www.bhforum.org>

² Videozáznam interview s Niazem Naikem, který natočili Benoît Califano, Pierre Trouillet a Guilhem Rondot (koprodukce ITV-Dokumenta, říjen 2001). Videozáznam nebyl vysílán.

³ Vražda šáha Massúda se několik dní tajila a byla zveřejněna teprve po útocích na Spojené státy, načež byla připsána na vrub Usámy bin Ládi-na. Nynější verze jeho smrti však naprosto neodpovídá svědectvím, která narychlo posbírala francouzská novinářka Francoise Causseová. Kruhy blízké šáhu Massúdu se přikláněly v té době k názoru, že jeho vražda je dílem tajných služeb sousedního Pákistánu.

Operace se měla jmenovat *Infinite Justice* (Spravedlnost bez hranic nebo Nekonečná spravedlnost), ale její odezva v muslimském světě byla žalostná. Proto byl původní název změněn na *Enduring Freedom* (Trvalá svoboda).¹

Podporuje ji účelová diplomatická aliance, Coalition Globale, sdružující třicet šest států², které nabídly vojenskou pomoc Spojeným státům.³ Protože Spojené státy měly na paměti, jak sovětská vojska uvázla za první afghánské války (1979-1989) v pozemních bojích, nehodlaly tam vyslat své vojáky a raději si získávaly za peníze válečné náčelníky, které posílaly bojovat místo sebe proti *Talibánu*. Podmínkou používání této metody ovšem bylo vyzbrojit ovát soupeřící skupiny, a porušovat tak embargo vyhlášené Spojenými národy. Předtím než nastal obrat v celkové situaci, Rusko intenzivně vyzbrojovalo Islámskou frontu šáha Massúda, kdežto Írán dodával zbraně ha-zarským šíitům. Americké letectvo se omezovalo na cíle

¹ Nejlepší souborné práce o operaci *Enduring Freedom* pocházejí ze studijního střediska britského parlamentu. Jsou to:

// *September 2001, the Response* (Research Paper 01/72, 3 Octobre 2001); *Operation Enduring Freedom and the Conflict in Afghanistan, an Update* (Research Paper 01/81, 31 Octobre 2001); *The Campaign Against International Terrorism, Prospects After the Fall of the Tali-ban*, (Research paper 01/112). Tyto dokumenty jsou dostupné na: <http://www.parliament.uk/commons/lib/research/rp2001/rp01-072.pdf>
<http://www.parliament.uk/commonsAib/research/rp2001/rp01-081.pdf>
<http://www.parliament.uk/commons/lib/research/rp2001/rp01-112.pdf>

² Hodnocením zapojení jednotlivých států se zabývá studie *Operation Enduring Freedom: Foreign Pledges of Military and Intelligence Support*, Congressional Research Service (The Library of Congress, 17. října 2001).

<http://www.fpc.gov/CRSJiEPS/crsfree.pdf>

³ *The Global War on Terrorism, The First 100 Days*, oficiální dokument koaličního informačního střediska.

<http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/12/U00dayreport.pdf>

bombardování k podpoře protitálíbánských sil - a někdy proto, aby zadržovalo jejich postup. Válečné cíle bojovníků různých frakcí neměly fakticky nic společného s cíli, které vyhlášovala Coalition Global (tj. zajmout Usámu bin Ládi-na), ani se zájmy světových ropných gigantů.

Tehdy americká a britská vojska změnila taktiku. Vrátila se k tradičnímu kobercovému bombardování. Tálíbánci nedokázali udržet svou diktaturu a byli izolováni v roztroušených skupinách. Současně s tím Islámská fronta, pro mezinárodní styky přejmenovaná na *Severní spojení*, zaútočila na rozvrácené linie fronty *Tálíbánu*.

Americké letectvo se zaměřilo na uprchlíky. Bojovníci *Tálíbánu* se pokoušeli přesunout ke Kandaháru, zatímco vítězové začali páchat masakry, zejména u města Mazár-i-šáríf pod velením generála Dostuma. Nakonec se tisíc až dva tisíce fanatiků, tálíbánců a příslušníků al-Kajdy, zakopalo v dešti leteckých pum a palby v pohoří Tora-Bora. Pak začali obklíčení bojovníci jednat o možnosti vzdát se svým pákistánským přátelům. Americké a britské letectvo uskutečnilo celkem čtyři tisíce sedm set vzletů, při nichž svrhlo dvanáct tisíc pum a usmrtilo přes deset tisíc bojovníků¹ a navíc nejméně tisíc civilistů.² Eskalace bojů přiměla ame-

¹ Zpráva AFP, 6. prosince 2001.

² *Operation Enduring Freedom: Why a Higher Rate of Civilian Bombing Casualties*, Project on Defense Alternatives, Briefing Report 11 (18. ledna 2002). <http://www.comw.org/pda/0201oef.html>

US Silence and Power of Weaponry Conceal Scale of Civilian Toll, *Sydney Morning Herald*, 26. ledna 2002. <http://www.smh.com.au>

Ian Traynor: *Afghans are Still Dying as Air Strikes Go On. But No One Is Counting*, *The Guardian*, <http://www.guardian.co.uk>

John Donnelly, Anthony Shadid: *Civilian Toll in US Raids Put at 1000*, *Boston Globe*, 17. února 2002.

<http://www.boston.com/globe>

rické letectvo k tomu, že opustilo taktiku „chirurgických úderů“ a k umlčení posledních bojovníků, kteří byli rozptýleni v horách, začalo používat zbraně hromadného ničení, letecké pumy BLU-82, nazývané „sekačky kopretin“.¹

Válka skončila rezolucí 1378 Rady bezpečnosti OSN.² Rezoluce stanovila rámec pro jednání v německém Bonnu³, na nichž se různé afghánské frakce dohodly na nové vládě.⁴ Při jednáních u kulatého stolu bylo dosaženo dohody o vytvoření prozatímní vlády s doporučením, aby v jejím čele stál Záhír Šáh. Protože ten se podle očekávání nabízené funkce zřekl, stal se ministerským předsedou Hamid Karzáí, který za války proti SSSR udržoval úzký osobní styk s tehdejšími řediteli CIA Williamem Ca-seyem. Proto také emigroval do USA, kde se stal blízkým přítelem Bushovy rodiny a byl zaměstnán v pobočce společnosti UNOCAL.⁵

Generál Abdel Rašid Dostum, zvaný Čingischán (pro zvěrstva, jichž se po dvacet let dopouštěl), se dokázal včas

¹ Letecké pumy BLU-82 nebyly původně určeny pro bojové použití, protože působí velmi značnou a nevybíravou zkázu. Používaly se ve Vietnamu k ničení porostu džunglí a k odlesnění ploch pro přistání vrtulníků.

² Rezoluce Rady bezpečnosti OSN

<http://www.org/french/docs/sc/2001/resl378f.pdf>

³ Oficiální dokumenty bonnských jednání viz

<http://www.uno.de/frieden/afghanistan/talks.htm>

Text dohody viz

<http://www.uno.delfrieden/afghanistan/talks/agreement.pdf>

⁴ Carl Conetta: *Strange Victory: a Critical Appraisal of Operation Enduring Freedom and the Afghánistán War*, Project on Defense Alternatives, monograph 6 (30. ledna 2002).

⁵ Wayne Madsen: *Afghánistán, the Taliban and the Bush Oil Team*, *Democrats.Com*, 23. ledna. 2002.

<http://www.detrocrats.com>

připojit ke Coalition Global. Vyplatilo se mu to - není stíhán pro válečné zločiny, ale stal se členem nové vlády, jejíž složení schválila Rada bezpečnosti OSN rezolucí 1383.¹ Státisíce Afghánců, kteří uprchli před bombardováním, se začaly vracet.

Operaci *Enduring Freedom* řídil v Národní bezpečnostní radě USA Zalmay Chálilzad,² syn poradce bývalého krále Záhira Šáha. Studoval v Americe na Chicagské univerzitě a za války proti SSSR bojoval v Afghánistánu, přičemž byl v úzkém spojení s CIA. Poté získal americké občanství a za vlády prezidenta Ronalda Reagana se stal poradcem na ministerstvu zahraničních věcí. Prezident Bush starší ho jmenoval do funkce náměstka ministra obrany, v níž dotýčný sehrál důležitou roli při operaci *Pouštní bouře* proti Iráku. V letech vlády Billa Clintona pracoval pro Rand Corporation a společnost UNOCAL. Když zdárně probíhala jednání s tálibánci, postavil se Chálilzad na jejich obranu článkem v deníku *Washington Post*. Píše v něm, že „...nejsou zdaleka tak antiameričtí jako fundamentalisté íránští“. Když zjistil, že jednání týkající se těžby a přepravy ropy byla přerušena, změnil názor a po 11. září se stal uznávaným expertem v Bushově vládě.³ Po skončení války obdržel funkci zvláštního zmoc-

¹ Rezoluce 1383 Rady bezpečnosti OSN.

<http://www.un.org/french/docs/sc/2001/Zresl383f.pdf>

² Pepe Escobar: *The Rowing Eye, Pipelineistan*, dvoudílná studie, *Asia Times*, 25. a 26. ledna 2002.

<http://atim.es.com>

³ O jeho osobě viz Jacob Weisberg: *Bush's Favorite Afghan, State*, 5. října 2001.

<http://sta.te.msm.com>

a Kim Sengupt, Andrew Gumbel: *New US Envoy to Kabul Lobbied for Taliban Oil Rights*, *The Independent*, 10. ledna 2002.

<http://www.independent.co.uk>

něnce pro Afghánistán. Jeho úkolem bylo dohlížet na výstavbu tak žádoucího ropovodu.

Zástupci mezinárodního tisku dostali pozvání k návštěvě trosek objektů *Tálíbanu* a organizace al-Kajdá. Novináři spatřili bídné chatrče, v nichž byly nahromaděny zbraně z války proti SSSR. Nikde však nikdo z nich neobjevil žádné továrny na výrobu chemických nebo bakteriologických zbraní, ani zařízení sloužící ke kompletaci jaderných zbraní, už vůbec nemluvě o odpalovacích základnách umělých družic Země, o nichž hovořil Donald Rumsfeld.

Největší armáda na světě pak nedopadla údajného veřejného nepřítele číslo 1, kterého hodlala zatknout, zatímco mullah Omar uprchl na mopedu do Pákistánu.

Kšefty pokračují. Pěstování máku se může konečně rozšiřovat a produkce je určena pro severoamerický trh.¹ Dne 9. února 2002 uzavřel Hamid Karzái se svým pákistán-ským protějškem, generálem Mušarrafem, dohodu o výstavbě středoasijského ropovodu.²

Pozornosti doporučujeme písemně vydanou Chálilzadovu zprávu: *Speech before the Los Angeles World Affairs Council*, 9. března 2000. <http://www.lawac.org/speech/khalilzad.html>

a článek, který napsal společně s Danielem Byrmanem: *Afghánistán: The Consolidation of a Rogue State*, *The Washington Quarterly* (zima 2000).

¹ Richard Lloyd Parry: *Opium Farmers Rejoice at Defeat of the Taliban*, *The Independent*, 21. listopadu 2001.

<http://www.independent.co.uk>

a Paula Harris: *Victorious Warlords Set to Open the Opium Flood-gates*, *The Observer*, 25. listopadu 2001.

<http://www.guardian.co.uk>

² Musharraf Karzai Agree Major Oil Pipeline in Co-operation Pact, *Irish Times*, 9. února 2002.

<http://ireland.com>

KAPITOLA X

TAJNÉ OPERACE

Ve stručné zprávě s názvem *Jak udržovat podporu vojenských akcí u veřejnosti*¹, kterou zpracoval kolektiv pod vedením Leonarda Wonga pro Ústav strategických studií pozemních vojsk USA, stojí:

„Podpora vojenské akce u veřejnosti je na srovnatelné úrovni s podporou, která následovala po útoku na Pearl Harbor. Dnes Američané prohlašují, že věří ve vhodnou vojenskou akci, že vydrží dlouhotrvající válku a jsou odhodláni snášet negativní důsledky války. Přes příznivé výsledky průzkumů veřejného mínění však mohou Američané náhle změnit názor. [...] Jakmile se vrátí k normálnímu způsobu života, jejich podpora vyjadřovaná vojenským akcím poklesne, pokud vojáci nebudou ve válce proti terorismu trvale úspěšní, neudrží sepětí národa s jeho ozbrojenými silami a účinně nezajistí vnitřní bezpečnost, třeba způsobem, který nebude příliš zjevný.“ Jinak řečeno, veřejnost bude podporovat americkou politiku války proti terorismu, dokud bude trvat nejistota.

Operace *Enduring Freedom* začala 7. října 2001. Třesk

¹ L. Wong: *Maintaining Public Support for Military Operations, Defeating Terrorism, Strategie Issues Analysis* (Ústav strategických studií). <http://carlisle-www.army.mil/uassi/public.pdf>

zbraní se vzdálil do Střední Asie. Vzhledem k poměru sil bylo o vítězství koalice rozhodnuto dříve, než začal boj. Zájem americké veřejnosti začal klesat. Faktem je, že i když bylo napadeno doupě al-Kajdy a Usáma bin Ládin vyhrožoval Americe v televizi, nebyla zjištěna žádná teroristická akce *spících agentů* usazených na území USA. Proto se začalo pochybovat o reálnosti ohrožení. Co si myslíte, že následovalo?

Dne 12. října rozšířily tiskové agentury poplašné zprávy. Novináři a členové Kongresu USA údajně dostali dopisy otrávené antraxem. Všechno všude bylo zasláno pět dopisů, a to vrchnímu státnímu zástupci, televizní společnosti NBC, redakci *New York Post* a kancelářím senátorů Da-schlea a Leahyho. Zásilky si vyžádaly pět obětí. Normální život ve Spojených státech se zastavil. Američané již nemohli otevírat došlou korespondenci jinak než v rukavicích a s rouškou na obličeji. Prodejci ochranných masek a souprav pro přežití měli vyprodáno. Všechny poštovní styk byl ochromen. Tato psychóza zasáhla jako náказа i státy amerických spojenců. V celé Evropě se objevovaly dopisy s osudným bílým práškem: al-Kajdá se údajně odhodlala přejít do útoku s použitím chemických a biologických zbraní, které si prý opatřila díky technické pomoci od Sad-dáma Husajna. Spojené státy se rozhodly vytvořit si zásobu vakcín proti antraxu, a totéž učinili jejich spojenci. Všude došlo k silnému oživení farmaceutického průmyslu, který obdržel objednávky na miliony dávek. Ale nestalo se nic. Až na zmíněných pět dopisů nešlo o nic jiného než o žertíky žáků středních škol a kolektivní mámení smyslů. Zbývá dodat, že oněch pět dopisů obsahovalo druh antraxu určeného pro vojenské účely, který byl vyroben v laboratořích pozemních vojsk USA. Ohrožení tedy pocházelo zevně, z USA. Barbara Hatch Rosenbergová z Federace amerických vědců uvedla, že jen zhruba pade-

sát badatelů, které je vesměs možné okamžitě identifikovat, mohlo mít k dispozici kmeny dotyčné nákazy a pracovat s nimi.¹ Na základě anonymního dopisu zaslání na vojenskou základnu Quantico koncem srpna, tj. dříve, než byl tisk informován o aféře s nakaženými dopisy, byl nařčen z piklů bývalý výzkumný pracovník americké instituce AMRIID, doktor Asád. FBI předvedla nové kouzlo -a neobjasnila nic.

Když pominula panika a skončila operace *Enduring Freedom*, veřejnost si oddechla a věřila, že nastal definitivní obrat k lepšímu. Ministerstvo obrany se však rozhodlo připomenout jí, že ohrožení trvá. Za vydatného využívání šokujících záběrů byli „obzvlášť nebezpeční teroristé“ uvězněni na vojenské základně Guantánamo na Kubě. Z Afghánistánu je tam dopravila letadla poté, co byli omámeni drogami, a za letu byli připoutáni k sedadlům. Na základně Guantánamo se pak museli podrobit procedurám, jež jim působily fyzické i psychické strádání: zakryli jim oči a uši a ucpali nos. Právníci ministerstva obrany² to bez jediného hnutí brvou vysvětlili tím, že mučení zakazují pouze federální zákony USA, které se však nevztahují na

¹ Barbara Hatch Rosenbergová: *h the FBI Dragging Its Feet?*, Federace amerických vědců, 5. února 2002.

<http://www.fas.org/bwc/news/anthraxreport.htm>

² Blíže k této polemice Jennifer Elsea: *Trying Terrorists as War Criminals*, Congressional Research Service (The Library of Congress, 29. října 2001).

http://www.fpc.gov/CRS_REPS/trying%20termrists.pdf

¹ Základnu Guantánamo postoupila Spojeným státům na 99 let po ame-ricko-španělské válce Kuba, která tehdy získala nezávislost. Po vypršení smluvní lhůty Fidel Castro pronájem neobnovil, ale Spojené státy základnu neopustily a nadále ji protiprávně okupují. Podle mezinárodního práva platí na jejím území kubánské, nikoli americké zákony, ale kubánská vláda je tam nemůže uplatňovat.

Guantánamo³ ležící mimo území USA. Pokud jde o ústavu, ta se o tom vůbec nezmiňuje. Francouzský generál Paul Aussaresses, který se přiznává, že organizoval mučení v Alžírsku a později horlivě propagoval své morbidní názory při školení amerických vojsk zvláštního určení, vědecky vysvětlil užitečnost mučení v televizním vystoupení.¹ Mezinárodní společenství bylo pobouřeno. Mary Robinsonová, vysoká komisařka Spojených národů pro lidská práva (a bývalá prezidentka Irské republiky) veřejně vyjádřila své pohoršení, volala americkou vládu k odpovědnosti a prohlásila, že zadržené osoby mají statut válečných zajatců a mají práva stanovená Ženevskou konvencí. Musí se s nimi jednat humánně a soudní proces s nimi musí být spravedlivý a nestranný.²

Zatímco veřejné mínění je pobouřené a vzrušené, začíná „válka proti terorismu“ ve skrytu, utajeně. Terorismus totiž není ani stát, ani organizace, ani doktrína, ale způsob konání. Mohou jej používat vlády (Robespierrova diktatura v roce 1793 se nazývala Teror), právě tak jako protivládní menšiny. Například za druhé světové války francouzské hnutí odporu (Résistance) podnikalo teroristické akce proti okupantům a kolaborantům, a to jak proti vojenským, tak civilním osobám. Výraz „Válka proti terorismu“ je stejně nesmyslný jako klišé „Válka proti válce“.

Je pravda, že George Bush chápe terorismus velice omezeně. Tak například nepovažuje za „teroristické“

¹ Pierre Abramovici: *Uautre sále guerre d'Aussaresses*, *Le Point*, 15. června 2001; César Chelal: *The French Connection in the Export of Torture*, *The International Herald Tribune*, 22. června 2001.

² *Déclaration de la Haut-commissaire aux Droits de l'Homme sur la détention de prisonniers talibans et d'Al-Qaeda a Guantánamo*, Organizace spojených národů, 16. ledna 2002 (dokument HR/02/4).
<http://www.unhcr>

akce eskader smrti v Nikaragui a zachází tak daleko, že jejich bývalého protektora Johna Negropontea jmenoval velvyslancem Spojených států u OSN.¹ Podle prezidentova pojetí se po rozpadu SSSR zřejmě považuje za terorismus každá násilná forma zpochybňování vedoucí úlohy USA.

Bob Woodward (jeden z dvojice novinářů, která odhalila aféru *Watergate*) na základě důvěrných sdělení několika účastníků a po prostudování příslušných dokumentů přesně popsal v listu *Washington Post* průběh schůzky Bushovy vlády, při níž dostala CIA neomezené pravomoci pro vedení „tajné války proti terorismu“.² Schůzka se konala 15. září 2001 v rámci vládního semináře v Camp Davidu.

Shromáždění samozřejmě začalo modlitbou George W. Bushe, k účasti na ní byli vyzváni všichni přítomní. Poté referovali o svých akcích ministr financí a ministr zahraničních věcí. Ředitel CIA George Tenet předložil dva plány, pečlivě doložené dokumenty. První nesl název *První úder: zničit al-Kajdu a uzavřít její útočiště* (afghánské). George Tenet zdůvodnil nezbytnost tajných akcí proti organizaci al-Kajdá nejen v Afghánistánu, nýbrž na celém světě, v případě potřeby v součinnosti i s tajnými službami nedemokratických zemí. Po získání souhlasu všech přítomných požadoval potřebné pravomoci k dosažení tohoto cíle. „Tenet požadoval vládní zmocňovací výnos natolik všeobecný, aby CIA mohla provádět jakékoli potřebné tajné operace, aniž by si musela vyžadovat formál-

¹ Jean-Guy Allard: *Negroponte entre l'ONU sur un vote unanime du Sénat*, *Gramma International*, říjen 2001.

² Bob Woodward, Dan Balz: *Saturday, September 15, At Camp David, Advise and Dissent*, *Washington Post*, 31. ledna 2002.
<http://www.washingtonpost.com>

ní schválení pro každou z nich. Tenet ujišťoval, že potřebuje nové pravomoci, které by umožnily CIA konat bez jakýchkoli omezení - a že očekává od prezidenta podporu k podstupování rizik. Přinesl si návrh výnosu, který poskytne CIA právo používat všechny prostředky k vedení tajných operací včetně vraždy [...]. Další návrh hovořil o posílení spolupráce CIA s důležitými zahraničními tajnými službami. Tenet se kojí nadějí, že získá součinnost těchto služeb pomocí stovek milionů dolarů, které doufal, že účelem dostat ze státního rozpočtu, a prohlašoval, že využívání cizích tajných služeb ztrojnásobí či zečtyřnásobí účinnost CIA. Tak jako mnohé záležitosti ve světě tajných služeb nejsou ani takovéto kroky bez rizika, protože by svázaly Spojené státy s pochybnými službami, z nichž některé jsou na tom velice zle z hlediska respektování lidských práv. Některé tyto instituce jsou pověstné svou brutalitou a za účelem získávání doznání se uchylují k mučení."

Schůzka pokračovala v méně napjaté atmosféře, když Tenet vysvětloval strategii CIA v Afghánistánu. Pak, když znovu nabral dech, předložil druhý dokument nazvaný *Vzor útoku ve světovém měřítku*. „Uvedl v něm, jaké tajné operace doporučuje v současné době zahájit v osmdesáti státech. Tyto akce zahrnovaly všechno možné - od rutinní propagandy až po vraždy v rámci příprav k vojenským útokům."

Přes tradiční řevnivost mezi CIA a Pentagonem ministr obrany Donald Rumsfeld vyslovil s Tenetovým návrhem vřelý souhlas. „Když ředitel CIA skončil své vystoupení, nenechal prezident Bush nikoho na pochybách, co si o předloženém návrhu myslí, a nadšeně zvolal: ‚Dobrá práce!‘"

Tak začala tajná válka. CIA potají po téměř celém světě zaútočila na odpůrce politik} prezident G. W. Bushe. No-

vinař Wayne Madsen konkrétně zjistil čtyři významné oběti tohoto tažení.¹

Dne 11. listopadu 2001 unesla speciální jednotka indo-néské armády KOPASSUS vůdce Západní Papuy, Theyse Eluaye. Tato jednotka, která se podílela na masakrech ve východním Timoru, byla vytvořena americkou supertajnou službou *stay-behind* a je začleněna do CIA. Theys Eluay bojoval za nezávislost své země a proti drancování jejího nerostného bohatství louisianskou společností Freeport McMoran, jejímž někdejším ředitelem není nikdo jiný než doktor Henry Kissinger.

Dne 23. prosince 2001 byl v pokoji svého bytu nezjištěnou diverzní skupinou zavražděn nigerijský ministr spravedlnosti Bola Ige, který kandidoval na prezidentskou funkci v Nigérii za Alianci pan-Yourba a zpochybňoval přednostní práva poskytnutá americkým společnostem Chevron (jejíž ředitelkou byla Condoleezza Riceová) a ExxonMobil.²

V lednu 2002 zaslal guvernér provincie Aceh dopis vůdci Hnutí za osvobození Acehu, Abdullahovi Syaffimu, v němž mu navrhoval, aby se zúčastnil mírových jednání. Syaffi se nespokojoval jen s požadováním nezávislosti, ale byl také proti ropným vrtům, které tam provádí americká společnost ExxonMobil. Jako člen UNPO (Organizace OSN pro zachování míru) v Nizozemí se dovolával nenásilného řešení problému a přešel do ilegality. V dopise, který mu poslal guvernér, byla ukryta „štěnice“, pomocí níž umělé družice NSA (National Security Agency) zjistily místo jeho pobytu, načež 22. ledna byl komandem KOPASSUS zavražděn.

¹ Wayne Madsen: *J'Accuse - Bush's Death Squads*, MakingNews.Com, 31. ledna 2002.

² *Death of a Patriot*, Newswatch, 30. prosince 2001.
<http://www.newswatchngr.com>

Dne 24. ledna zahynul při atentátu, k němuž bylo použito nastraženého vozidla, Elie Hobeika, předák libanonské krajní pravice a velitel libanonských křesťanských milicí. Spolu s ním byli usmrceni příslušníci jeho osobní stráže. Hobeika, který nesl hlavní odpovědnost za masakr v městech Sabra a Šatila (v roce 1982), se obrátil proti Izraeli a hodlal svědčit proti Arielu Šaronovi v procesu, který s ním měl být zahájen v Belgii za zločiny proti lidskosti. Akce proti Hobeikovi byla údajně společným dílem CIA a izraelské tajné služby Mossad.¹

Tak tomu se říká „válka proti terorismu“?

List *Washington Post* z 13. února 2002 přinesl rozsáhlou stat' doktora Henryho Kissingera², v níž tento dlouholetý inspirátor zahraniční politiky USA popisuje diskuse, které v té době probíhaly ve Washingtonu. Podle jeho názoru existují po vítězství v Afghánistánu tři možnosti.

Za prvé je možné zastávat názor, že záležitost skončila a že poučení z ní si vezmou k srdci ti, kdo by se mohli pokoušet napodobit *tálibánce*. Druhou možností je vyvíjet nátlak na státy, které se k terorismu staví příznivě, jako jsou Somálsko a Jemen. Třetí možnost předpokládá soustředit se na svržení iráckého prezidenta Saddáma Husajna, demonstrovat tak trvajících odhodlání Spojených států a upravit rovnováhu sil na Středním východě.

¹ *Elie Hobeika, le choc d'un assassinat a Détails exclusifs sur Vattentat*, LHebdo Magazíne, 22. února 2002.

<http://www.magazine.com.lb>

² Henry Kissinger: *Phase II and Iraq*, *Washington Post*, 13. února 2002.

<http://www.washingtonpost.com>

Načež Henry Kissinger volal po rozhodujícím útoku na Irák spojením použití síly zvenčí s podporou vnitřní opozice v Iráku.

Jeho pokusný balónek se setkal s pochopením a Busho-va vláda se dala do práce.

Dne 29. ledna 2002 pronesl prezident v Kongresu USA tradiční *Zprávu o stavu Unie*, tentokrát za přítomnosti předsedy prozatímní afghánské vlády Hamida Karzáiho. Ve zprávě prezident oznámil nové cíle „války proti terorismu": „Spojené státy budou bez ustání a trpělivě usilovat o dosažení dvou velkých cílů:

Za prvé musíme uzavřít výcvikové tábory, zmařit plány teroristů a postavit teroristy před soud. Za druhé musíme zabránit teroristům a vládám, které se snaží opatřit si chemické, biologické nebo jaderné zbraně, aby mohly ohrozit Spojené státy a svět.

Naše ozbrojené síly zneškodnily výcvikové tábory na území Afghánistánu, ale další takové tábory existují nejméně v tuctu zemí. Ilegální svět teroristů, který tvoří skupiny jako Hamáš, Hizballáh, Islámský džihád a Jaiš-i-Muham-mad, operuje v džunglích, izolovaných pouštích a skrývá se v samém srdci velkoměst. [...]

Naším druhým cílem je zabránit vládám, které jsou nakloněny terorismu, ohrožovat Spojené státy a jejich přátele zbraněmi hromadného ničení.

Některé z těchto vlád se po 11. září chovají klidně. My však známe jejich pravý charakter. Severní Korea má vládu, která si za cenu zbídačování svého obyvatelstva opatřuje řízené střely a zbraně hromadného ničení. Írán aktivně usiluje o výrobu těchto zbraní a vyváží terorismus, zatímco nezvolená menšina rdousí touhu íránského lidu po svobodě. Irák nadále veřejně vyhlašuje své nepřátelství vůči Spojeným státům a podporuje terorismus. Írácká vláda už více než deset let ilegálně usiluje o získání antraxu, nervo-

vých plynů a jaderných zbraní. Tato vláda již použila bojové otravné plyny a zahubila jimi tisíce svých vlastních občanů a nechala ležet zkrvavené mrtvolky matek na tělech jejich mrtvých dětí. Je to vláda, která po souhlasu s mezinárodní inspekcí kontrolory vyhnala. Je to vláda, která musí před civilizovaným světem mnoho skrývat.

Takové státy se svými teroristickými spojenci tvoří Osu Zla a vyzbrojují se, aby ohrožovaly světový mír."

Pro spojence USA představoval tento nátlak silný tabák. Už šest měsíců se museli mlčky smířovat s přehlížením. V době smutku po útocích z 11. září nebyla žádná kritika výstřelků vlády USA možná. A Spojené státy se postaraly o rozšíření smutku na své spojence a o jeho prodlužování nejružnějšími vzpomínkovými obřady a televizními pořady.

Francouzský ministr zahraničních věcí Hubert Védrine však 6. února 2002 kousl do kyselého jablka¹ a se souhlasem předsedy vlády a prezidenta republik) ve vysílání *France-Inter* řekl:

„Jsme spojenci Spojených států a přátelé jejich lidu. Býlí jsme upřímně a hluboce solidární při tragédii z 11. září tváří v tvář onomu teroristickému útoku. Jsme - stejně jako četné další státy - zapojeni do boje proti terorismu, a to nikoli jen ze solidarity s americkým lidem, ale protože je to logické a musíme toto zlo vymýtit. Je třeba zlikvidovat jeho kořeny. Dnes nám však hrozí nové zjednodušování, které spočívá v redukování všech světových problémů jen na boj proti terorismu. To není seriózní. [...]

¹ Rozhovor Huberta Védrina pro rozhlasovou stanici *France-Inter*: *Question directe*, 6. února 2002.
<http://www.diplomatie.fr>

Není možné redukovat všechny světové problémy na boj proti terorismu (i když je nezbytné proti terorismu bojovat) výhradně vojenskou silou. Je třeba vymýtit jeho kořeny. Je nutné řešit problémy chudoby, nespravedlnosti, pokořování atd.

Evropa musí být sama sebou. Nesouhlasíme-li s americkou politikou, musíme to říci. Můžeme a musíme to povědět. [...] Být přáteli amerického lidu, být spojenci Spojených států v Severoatlantické alianci neznamena podřizovat se jim. Neznamena to zříkat se svých názorů na cokoli. [...]

Budeme se Spojenými státy diskutovat, a budeme s nimi diskutovat přátelsky. Nechceme, aby se Spojené státy uzavřely do sebe, ale naopak si přejeme, aby se Spojené státy angažovaly ve světě, protože neexistují problémy, které by se daly řešit bez Spojených států. Je žádoucí, aby se angažovaly, ale aby tak činily na základě multilateralismu, partnerství, a aby se s nimi dalo mluvit. Když bude zapotřebí zvýšit hlas, uděláme to."

Ve Washingtonu velkopansky reagoval na návrh francouzského ministra zahraničních věcí Colin Powell a zesměšňoval „pařížské intelektuály, kteří mají své vrtochy".

Dva dny poté využil předseda francouzské vlády Lionel Jospin setkání předsedů parlamentů států Evropské unie, aby před mezinárodním auditoriem uhodil hřebík na hlavičku¹:

„Den po útocích z 11. září jsme vyjádřili naprostou solidaritu se Spojenými státy a po jejich boku jsme přispěli k reakci, kterou tato agrese vyžadovala. Tato společná akce proti terorismu bude usilovně pokračovat. To však vůbec

¹ *Allocution du Premier ministre devant la Conférence des présidents des Parlements de l'Union européenne contre le blanchiment d'argent* (Projev předsedy vlády na konferenci předsedů parlamentů Evropské unie proti praní špinavých peněz), Národní shromáždění, 8. února 2002. <http://www.premier-ministre.gouv.fr>

neznamená, že bychom neměli uvažovat o poučeních, která je třeba vyvodit z událostí, k nimž došlo 11. září. Světové problémy opravdu nelze redukovat jen na otázku boje proti terorismu - ať je sebenaléhavější - ani počítat při řešení těchto problémů převážně s použitím vojenské síly.

Naše představa světa je zaměřena na vybudování vyváženějšího mezinárodního společenství, světa, který bude bezpečnější, a také spravedlivější. Tato koncepce vychází ze zásady multilaterálního tvůrčího přístupu. Předpokládá všechny formy spolupráce, které umožní členům mezinárodního společenství společně řešit základní problémy, protože nikdo si nemůže činit nárok, že by je mohl vyřešit sám. [...] Přejeme si, aby Spojené státy nepodlehly silnému pokušení unilateralismu a znovu se s námi vydaly touto cestou, protože bez nich by bylo obtížnější dosáhnout žádoucí nové rovnováhy. Pokud jde o nás, my se budeme snažit prosadit toto pojetí."

V Evropě se vzrývá skepticismus. Hned příštího dne „prolomil mlčení" Chris Patten, evropský komisař pověřený řízením zahraničních vztahů Unie. V interview pro list *The Guardian* rozvinul francouzskou kritiku „absolutismu přílišného zjednodušování", a „okořenil" ji sladkokyselými poznámkami v tom smyslu, že je třeba, aby Spojené státy dokázaly naslouchat hlasu svých spojenců: „Gulliver nemůže snadno vítězit sám, a nebylo by správné, kdybychom se považovali za Liliputány a neodvažovali se pozvednout hlas." Dne 10. února zachvátila skepse konferenci ministrů zahraničních věcí evropských států, která se konala ve španělském městě Cuenca. Všichni její účastníci podpořili nečekaný tandem Védre - Patten.

¹ Rozhovor s Chrisem Pattenem: *Breaking the Silence*, *The Guardian*, 9. února 2002. <http://www.guardian.co.uk>

Kritické hlasy převládaly i na setkání představitelů členských států NATO na nejvyšší úrovni v Berlíně. Kanadský předseda vlády Jean Chrétien připomněl, že rezoluce OSN a NATO se vztahují pouze na Afghánistán a že on sám je nechápe v tom smyslu, že by se Spojené státy měly jednostranně angažovat v nějakých jiných konfliktech.¹

Že by se blížil okamžik pravdy?

KAPITOLA XI

SPIKNUTÍ

Poznatky, které máme nyní k dispozici, dávají podnět k domněnce, že útoky z 11. září byly financovány odněkud ze státního aparátu USA. Tento závěr nás však zaráží, protože jsme si zvykli na legendu o „spiknutí bin Ládina“ a těžko se můžeme smířit s pomyšlením, že by Američané cynicky obětovali na tři tisíce svých spoluobčanů. V minulosti však americký sbor náčelníků štábů již naplánoval - i když nikdy neuskutečnil - teroristickou kampaň proti vlastnímu obyvatelstvu. V této souvislosti se vnučuje vzpomínka na historickou událost.

V roce 1958 svrhli revolucionáři vedení plukovníky Fidelem Castrem, Raúlem Castrem, Ernestem Che Guevarou a Camilem Cienfuegosem na Kubě loutkový režim Fulgen-cia Batisty. Nová vláda, která ještě nebyla komunistická, skoncovala s drancováním ostrova, které již šest let prováděla skupina mnohonárodních společností USA (Standard Oil, General Motors, ITT, General Electric, Sheraton, Hil-ton, United Fruit, East Indián Co.) a společnost Bacardi. Tyto podniky pak přesvědčovaly prezidenta Eisenhowera, že je nutné vládu Fidela Castra svrhnout. Dne 17. března 1960 prezident Eisenhower schválil

¹ Sandra Cordonová: *Chrétien Resists American Pressure on Iraq*, *The Halifax Herald*, 18. února 2002.
<http://www.herald.ns.ca>

a Daniel Leblanc: *US Worries about PM's Position on Fighting Iraq*, *Globe and Mail*, 18. února 2002.
<http://www.GlobeandMail.com>

Program tajných operací proti castrovskému režimu. Onen plán lze srovnávat s *Vzorem útoku ve světovém měřítku* Georga Teneta, i když se omezoval pouze na Kubu. Jeho cílem bylo „nahradit Castrův režim jiným, který bude odanější skutečným zájmům kubánského lidu a přijatelnější pro Spojené státy, a provést to prostředky, jež vyloučí jakékoli podezření z intervence USA”.¹

Dne 17. dubna 1961 se pokusila brigáda kubánských exulantů a žoldnérů, kterou více méně potají zorganizovala CIA, o vylodění na Playa Girón. Operace skončila fiaskem. Prezident John F. Kennedy, který právě nastoupil do funkce v Bílém domě, odmítl vyslat k podpoře žoldnérů americké vojenské letectvo. Kubánské úřady zajaly tisíc pět set účastníků nezdařené akce. Kennedy operaci odvolal a zbavil funkci ředitele CIA (Allena Dullese), jeho náměstka (Charles Cabella) a šéfa akcí *stay-behind* (Richarda Bissella). Interním vyšetřováním celé akce pověřil svého vojenského poradce, generála Maxwella D. Taylora. Žádné konkrétní opatření však nenásledovalo. Také si vyžádal stanovisko sboru náčelníků štábů, který operaci schválil, přestože věděl, že je odsouzena ke krachu.²

Všechno působí dojmem, jako kdyby se generálové tehdy pokoušeli dostat Spojené státy do otevřené války proti Kubě. Jestliže prezident Kennedy potrestal CIA za metody a nezdař, nikterak nezpochybnil nepřátelskou politiku Washingtonu vůči režimu, který vládl v Havaně. Zřídil *Rozšířenou speciální skupinu*, která dostala za úkol zpracovat plán a řídit boj proti Castrovu režimu. Tuto skupinu

¹ *A Program of Covert Operations Against the Castro Regime*, odtajněný dokument CIA, 16. dubna 1961.

² Willard J. Webb, Ronald H. Cole: *The Chairmen of the Joint Chiefs of Staff*, ministerstvo obrany USA, 1989, a Maxwell D. Taylor: *Swords and Plowshares*, 1972.

tvořili ministr spravedlnosti (prezidentův bratr Robert Kennedy), vojenský poradce prezidenta (generál Maxwell D. Taylor), poradce pro národní bezpečnost (McGeorge Bundy), ministr zahraničních věcí (Dean Rusk) spolu se svým poradcem (Alexis Johnson), ministr obrany (Robert McNamara) s poradcem (Roswell Gilpatrick), nový ředitel CIA (John McCone) a předseda sboru náčelníků štábů (generál Lyman L. Lemnitzer).

Rozšířená speciální skupina vypracovala plán tajných akcí pod krycím názvem operace *Mongoose* (Mangusta). Jeho realizací a koordinováním součinnosti mezi ministerstvem zahraničních věcí, ministerstvem obrany a CIA byl pověřen generál Edward Lansdale (náměstek ministra obrany pro speciální operace a z titulu této funkce ředitel NSA - National Security Agency). Současně byla v rámci CIA vytvořena zvláštní účelová skupina nazvaná *Group W* pod vedením Williama Harveye.

V dubnu 1961 prožívala pozemní vojska Spojených států těžkou krizi poté, co prezident Kennedy odvolal z funkce generálmajora Edwina A. Walkera, který předtím, než převzal velení amerických pozemních vojsk v Německu, podnikl rasistické nepokoje v Little Rocku'. Generál Walker, člen Společnosti Johna Birche a organizace Pravých rytířů Ku-Klux-Klanu, byl obviněn z šíření pravicového extremismu v ozbrojených silách. Senátní komise pro zahraniční věci podnikla vyšetřování

¹ Viz naši studii *Les Forces spéciales clandestines, Les Notes d'information du Réseau Voltaire* č. 235. Podrobnější a bohatší informace viz Chris Cravens: *Edwin A. Walker and the Right Wing in Dallas*, South Texas State University, 1993.

týkající se extrémního pravičáctví v ozbrojených silách. Výslechy prováděl senátor Demokratické strany z Tennes-see Albert Gore, otec budoucího viceprezidenta USA. Senátoři podezírali předsedu sboru náčelníků štábů, generála Ly-mana L. Lemnitzera, z účasti na tzv. Walkerově spiknutí.¹

Albert Gore prohlásil, že generál Lemnitzer je odborník na tajné operace: v roce 1943 osobně vedl jednání, která měla za cíl přimět Itálii, aby přešla do tábora zemí bojujících proti hitlerovské říši, poté, v roce 1944, se účastnil ve švýcarské Asconě tajných rozhovorů s nacisty o kapitulaci Německa. (Operace Sunrise.)² Podílel se na vytvoření sítě NATO *stay-behind*, která získávala nacistické agenty pro boj proti SSSR, a na organizování tajné dopravy pachatelů zločinů proti lidskosti do útočišť v Latinské Americe. Prokázat Lemnitzerovi odpovědnost za současné události se však Goreovi nepodařilo.

Nedávno zveřejněná tajná korespondence generála Ly-mana L. Lemnitzera dokazuje, že dotyčný kul pikle s velitelem amerických ozbrojených sil v Evropě (generálem Laurisem Norstadem) a dalšími vysoce postavenými důstojníky s cílem sabotovat politiku Johna F. Kennedyho.

¹ Po skončení války v Koreji byl generálmajor Edwin Walker přesvědčen, že vláda USA začala praktikovat ne dost důraznou politiku proti postupu komunismu. Když ho ministr obrany Robert McNamara zbavil funkce a udělil mu důtku, podnítil uražený generál na státní univerzitě v Mississippi vzpouru na protest proti přijetí profesora černé pleti. Byl za to stíhán ministrem spravedlnosti Robertem Kennedym a zatčen pro buřičství, podněcování nepokojů a vzpouru. Díky podpoře ze strany konzervativního tisku, který ho označoval za „politického vězně bratří Kennedyových“, byl po složení kauce ve výši 100 000 dolarů propuštěn na svobodu. Později se jeho jméno znovu objevilo v souvislosti s financováním spiknutí OAS (Organizace tajné armády) s cílem zavraždit Charlese de Gaulla. Poté se stal horlivým příslušníkem „Výboru 8F“ podezřelého z naplánování vraždy prezidenta Johna Fitzgeralda Kennedyho.

² Allen Dulles: *Les Secrets d'une reddition*, Calmann-Lévy, 1967.

Extremisté v ozbrojených silách odsuzovali Kennedyho odmítnutí vojenského zásahu na Kubě. Zastávali názor, že za špatné naplánování vylodění na Playa Girón mohou ci-vilisté z CIA, a prezidenta Kennedyho kritizovali za nesouhlas s vysláním amerického vojenského letectva k podpoře výsadku. K nápravě vzniklé situace považovali za vhodné poskytnout prezidentovi záminku k vojenskému zásahu na Kubě. Tento plán s krycím jménem *Northwoods* (Severní lesy) vycházel z podrobných studií zpracovaných brigád-ním generálem Williamem H. Craigem. Rozšířené speciální skupině ho osobně předložil generál Lemnitzer 13. března 1962. Schůzka se konala v Pentagonu v pracovně ministra obrany a trvala od půl třetí do půl šesté odpoledne. Skončila však špatně: ministr obrany Robert McNamara odmítl plán jako celek, načež se generál Lemnitzer rozzlobil a začal vyhrožovat. Následovalo šest měsíců trvalého nepřátelství mezi Kennedyho vládou a sborem náčelníků štábů, v jehož průběhu došlo k odvolání Lemnitzera z funkce předsedy tohoto nejvyššího velitelského orgánu ozbrojených sil USA a k jeho jmenování velitelem amerických vojsk v Německu. Před odchodem z nejvyšší funkce nařídil generál Lemnitzer zahladit veškeré stopy po plánu *Northwoods*, ale ministr McNamara si uchoval kopii memoranda, které mu Lemnitzer předložil.¹ (Viz přílohy.)

¹ Dokumenty týkající se operace *Northwoods* poprvé zveřejnil Jon El-liston v Austrálii (*Psy War on Cuba, The Declassified History of US Anti-Castro Propaganda*, Oceán Press, 1999), aniž to vyvolalo ve Spojených státech nějakou reakci. Pak tyto dokumenty znovu použil novinář společnosti ABC News James Bamford v publikaci o historii NSA (*Body of Secrets, Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency from the Cold War to the Dawn of a New Century*, Doubleday, 2001). Práce vyvolala silný rozruch v řadách historiků.

Cílem operace *Northwoods* bylo přesvědčit mezinárodní společenství, že Castro je natolik nezodpovědný, že ohrožuje mír západního světa. Za tím účelem se předpokládalo, že USA zorganizují různé akce, které způsobí Kubě těžké ztráty. Uvádíme některé z plánovaných provokací:

- Útok na americkou vojenskou základnu Guantánamo. Akci měli provést žoldnéři přestrojení za příslušníky ozbrojených sil Castrova režimu a měla zahrnovat různé sabotáže, včetně exploze muničního skladu, která by nevyhnutelně způsobila značné hmotné škody a ztráty na životech.

- Vyhodit do povětří americké plavidlo v kubánských výsostných vodách, a oživit tak vzpomínku na zničení lodi *Maine* v roce 1898, které se stalo podnětem k americké intervenci proti Španělsku.¹ Ve skutečnosti mělo být takto obětované plavidlo prázdné, řízené na dálku, a všechno se mělo zorganizovat tak, aby byla exploze viditelná z Havany a ze Santiaga, a tím byli získáni svědci. Pro zvěrohodnění způsobených ztrát se předpokládalo provádění záchranných prací. Tisk měl přinést seznam obětí a k vyvolání rozhořčení veřejnosti se připravovaly fingoané pohřební obřady. Zahájení operace se plánovalo na dobu, kdy budou v daném prostoru kubánské válečné lodě a letadla, aby je bylo možné obvinít z útoku.

- Provést teroristické útoky proti kubánským exulantům v Miami na Floridě, a dokonce přímo ve Washingtonu. K získání důkazů se chystalo zatčení falešných kubánských agentů. Pro tisk měly být předem připraveny zfalšované kompromitující dokumenty, které měly být údajně nalezeny u zadržených pseudoagentů.

¹ Tehdy byla Kuba španělskou kolonií. Spojené státy vojensky zasáhly proto, aby dokončily její dekolonizaci a vnutily jí statut amerického protektorátu.

- Přesvědčit sousední státy o hrozícím napadení ze strany Kuby, a získat je tak pro boj proti ní. Falešný kubánský letoun měl v noci bombardovat Dominikánskou republiku nebo některý jiný stát v karibské oblasti pumami prokazatelně sovětské výroby.

- Pobouřit světové veřejné mínění zkázou umělé družice Země s lidskou posádkou. S cílem vyvolat co nejmasovější odsouzení tohoto činu se měl stát obětí provokace John Glenn, první Američan, který 20. února 1962 uskutečnil úplný oblet Země v kosmické lodi *Friendship* (v rámci programu *Mercury*).

Jedna provokace se připravovala obzvláště pečlivě:

- „Je možné zorganizovat incident, který přesvědčivě dokáže, že kubánský letoun napadl a sestřelil civilní doopravdy letadlo na cestě ze Spojených států na Jamajku, do Guatemaly, Panamy nebo Venezuely.“ Skupina cestujících, kteří se měli na tomto podvodu podílet - mohli to být například studenti - by nastoupila do letounu společnosti, která je tajným nástrojem CIA. U pobřeží Floridy se měl její letoun setkat s jiným, k nerozeznání podobným, ale prázdným a řízeným na dálku. Letadlo s cestujícími se mělo vrátit na některou leteckou základnu CIA, kdežto jeho dvojče bez posádky by letělo dál, načež by vyslalo nouzové volání, že bylo napadeno kubánskými stíhači - a explodovalo by ve vzduchu.¹

¹ V současné době je sledování provozu ve vzdušném prostoru natolik na výši, že by bylo velice nesnadné nahradit jedno letadlo druhým, aniž by si takové machinace všimli dispečerů. Zcela vyloučené to však není. Je známo, že každý dopravní letoun je vybaven zařízením, které vysílá identifikační signál a údaje o letu (výšce, rychlosti atd.), takže pracovníci služby řízení leteckého provozu nevidí na obrazovkách radiolokátorů letadlo jen jako bod, nýbrž vidí i jeho imatrikulační znaky. Přesnému a úplnému sledování provozu ve vzdušném prostoru však brání utajení, které vyžaduje ministerstvo obrany. Tak například civilní

■

Uskutečnění zmíněných tajných operací by samozřejmě stálo životy mnoha Američanů - civilistů i vojáků. Jenže právě obětované životy činí z takových akcí účinný prostředek k manipulaci s myšlením lidí.

Pro Johna F. Kennedyho byl generál Lemnitzer hysterický antikomunista, kterého si bezostyšně vydržují mnohonárodní podnikatelské společnosti. Nový prezident chápal smysl varování, které rok předtím vyslovil jeho předchůdce, prezident Eisenhower, ve svém projevu na rozloučenou: „Ve vládních orgánech se musíme mít na pozoru před nelegitimním - záměrně či nezáměrně prosazovaným - vlivem vojenskoprůmyslového komplexu. Hrozba zkázonosného uchopení moci existuje a bude trvat nadále. Nikdy nesmíme dopustit, aby vliv tohoto konglomerátu ohrozil naše svobody nebo naši demokracii. Nic nesmíme považovat za definitivně získané. Jen bdělost a občanská uvědomělost mohou zaručit rovnováhu mezi vlivem gigantické průmyslové a vojenské mašinerie a našimi metodami i našimi mírumilovnými cíli,

radiolokátory jsou vybaveny filtry, které je oslepují, jakmile zachytí letouny vysílající vojenské kódy. K záměně letadel by tedy bylo nutné mít k dispozici vojenský kód a během záměny přerušit vysílání civilního identifikačního zařízení.

Stojí za zmínku, že 11. září přestaly identifikační přístroje letounů, které podle oficiální verze změnily kurz, z neznámé příčiny fungovat. Podle zavedené praxe měli pracovníci řízení leteckého provozu okamžitě navázat s takovým letounem rádiové spojení a ověřit si, zda se neocitl v nouzi, a kdyby nedostali odpověď, bylo jejich povinností upozornit příslušný vojenský orgán (NORAD), aby k podezřelému letadlu vyslal stíhače a navázal s ním vizuální kontakt.

aby se mohly ruku v ruce rozvíjet bezpečnost a svoboda."¹

John F. Kennedy definitivně odolal nátlaku generálů Walkera, Lemnitzera a jejich přátel a odmítl další zavlčení Ameriky do války proti komunismu, Kubě, Laosu a Vietnamu, války vedené až do konečného rozhodnutí, načež byl 22. listopadu 1963 zavražděn.²

Generál Lemnitzer odešel v roce 1969 do výslužby. Šest let poté, v roce 1975, když Senát USA zahájil vyšetřování skutečné role CIA za vlády Richarda M. Nixona, vyzval ho Gerald Ford, který po aféře *Watergate* přechodně zastával prezidentský úřad, aby se podílel na senátním šetření. Když Lemnitzer pomohl umlčet polemiku, Ford ho pověřil dalším úkolem - oživit nátlakovou skupinu zvanou *Committee on the Present Danger* (Výbor pro aktuální ohrožení). Tuto instituci si zřídila CIA, jejímž ředitelem tehdy byl George Bush starší. Úkolem výboru bylo vést boj proti nebezpečí ze strany Sovětského svazu. Mezi jeho řídícími pracovníky byli různí vysocí funkcionáři CIA a Paul D. Wolfowitz (v současné době náměstek ministra obrany pověřený řízením operací v Afghánistánu). Současně s tím prezident Ford povýšil brigádního generála Williama H. Craiga, který řídil předběžné plánování operace *Northwoods*, do funkce ředitele NSA (National Security Agency).

Generál Lyman L. Lemnitzer zemřel 12. listopadu 1988.

V roce 1992 se začala americká veřejnost vyptávat na okolnosti zavraždění prezidenta Kennedyho. Tento zvýšený zájem vyvolal film Olivera Stonea, v němž se poukazuje na nesrovnalosti mezi skutečností a oficiální verzí. Pre-

¹ Dwight Eisenhower: *Farewell Address*, 17. ledna 1961.

² William Raymond: *JFK, Autopsie d'un crime d'Etat*, Flammarion, 1998.

zident Bili Clinton nařídil odtajnění velmi četných archivních materiálů z doby Kennedyho vlády. Při tom byl v dokumentech tehdejšího ministra obrany Roberta McNamary objeven onen unikátní zachovaný výtisk plánu *North-woods*.

Tento historický precedens připomíná, že interní kom-plot předvídající obětování amerických občanů v rámci nějaké teroristické akce není bohužel nemožný. V roce 1962 se John F. Kennedy postavil proti šílenství štábů ozbrojených sil - a pravděpodobně ho to stálo život. Jak by v téže situaci reagoval prezident George W. Bush, nevíme.

Současná situace ve Spojených státech ukazuje, že vnitřní terorismus je praxe, která je na postupu. Od roku 1996 FBI zveřejňuje pravidelně výroční zprávy o akcích vnitřního terorismu.¹ V roce 1995 to byly čtyři akce, o rok později osm, v roce 1997 pětadvacet, v roce 1998 sedmnáct a v roce 1999 devatenáct. Ve většině případů se jich dopouštěly ultrapravicové vojenské a polovojenské skupiny.

Existenci spiknutí v lůně ozbrojených sil za účelem spáchání útoku z 11. září 2001 potvrdila výpověď poručíka

¹ *Terrorism in United States*, FBI. 1996:
<http://www.fbi.gov/publications/terror/terroris.pdf> 1997:
<http://www.fbi.gov/publications/terror/terr97.pdf> 1998:
<http://www.fbi.gov/publications/terror/terror98.pdf> 1999:
<http://www.fbi.gov/publications/terror/terror99.pdf>

Delmarta Edwarda Vreelanda před Nejvyšším soudem v kanadském Torontu.¹

Poručík Vreeland byl zatčen pro podvod s bankovní kartou. Hájil se tak, že se vydával za příslušníka tajných služeb vojenského námořnictva Spojených států (Naval Intelligence). Policistům sdělil, že shromažďoval v Rusku informace o vraždě Marca Bastiena, šifřanta kanadského velvyslanectví v Moskvě, a o přípravě útoků na New York. Když se policie ujistila, že Marc Bastien nebyl zavražděn, nýbrž zemřel po předávkování antidepresivy v opilosti, odmítla Vreelandovu výpověď, kterou označila za patetickou obhajobu. Vreeland šel do vazby.

Dne 12. srpna 2001 Vreeland odevzdal vězeňským orgánům zalepenou obálku, která obsahovala jeho výpověď o chystaných útocích. Kanadské úřady jí nevěnovaly žádnou pozornost. Dne 14. září obálku otevřely a našly v ní přesný popis útoků spáchaných na New York tři dny předtím. Okamžitě se obrátily s dotazem na Pentagon a dozvěděly se, že Delmart „Mike“ Vreeland opustil vojenské námořnictvo v roce 1986 pro velice špatný výkon služby a nikdy nebyl přidělen ke zpravodajské službě vojenských námořních sil. Generální prokurátor odsunul Vreelandovy

¹ Tímto případem se zabývají čtyři články Nicka Prona v listu *Toronto Star*. *Did This Man Predict Sept. 11?* (23. října 2001), *US Looks into Inmate's Story, Jail Man Said He Tried to Warn About Attacks* (25. října 2001), *Plot to Murder Judge May Never Have Existed* (31. října 2001), a *Was Embassy Worker Poisoned?* (21. ledna 2002). <http://www.thestar.com>

Třetí článek se také zmiňuje o výpovědi týkající se přípravy zavraždění jistého vysokého úředníka. To, že se policie vrátila k onomu případu, vyvolává dojem, že tak učinila ve snaze zdiskreditovat Vreelanda. Vydavatel listu *From The Wilderness* Michael Rupert, který je ve styku s Vreelandovými obhájci, věnoval tomuto případu několik článků. <http://www.copvcia.com>

výpovědi stranou a na zasedání Nejvyššího soudu zvolal: „Copak je tohle možné? Nechci tvrdit, že je to nemožné, ale není to pravděpodobné!“

K prvnímu nečekanému obratu došlo, když se soudní lékař Line Duchesne vrátil k případu smrti diplomata Marca Bastiena a dospěl k závěru, že dotyčný byl skutečně zavražděn. Vreelandova tvrzení tak opět nabyla věrohodnosti. Druhý obrat nastal, když při veřejném přelíčení u Nejvyššího soudu v Torontu, které se konalo 25. ledna 2002, obhájci poručíka Vreelanda, doktor Rocco Galati a Paul Dlansky, zatelefonovali na ústřednu Pentagonu a zapnuli hlasitý odposlech. Úředníkům, kteří hovor poslouchali, se dostalo potvrzení, že jejich klient byl v aktivní službě u vojenského námořnictva USA. Navíc, když požádali o možnost hovořit s jeho nadřízenými, odkázala je telefonistka na přímou linku Naval Intelligence, tj. zpravodajské služby námořnictva.

Jak je to tedy s útoky, o nichž předem vědělo pět zpravodajských služeb (německá, egyptská, francouzská, izraelská a ruská), agent zpravodajské služby vojenského námořnictva Vreeland i autoři anonymních výstrah zaslaných firmě Odigo, nemluvě o spekulantech na burze? Kam všude unikly informace? Kdo všechno byl do kom-plotu zapojen?

Bruce Hoffman, viceprezident Rand Corporation, při svém slyšení ve Sněmovně reprezentantů prohlásil, že svým rozsahem jsou útoky „nepředstavitelné“. Je to ne-

slyšení, 26. září 2001.

<http://www.rand.org/publications/CT/CT182/CT182.pdf>

sporný, neoddiskutovatelný závěr nejpovolanějšího odborníka. S ročním rozpočtem, dosahujícím částky 160 milionů dolarů, je Rand Corporation¹ nejdůležitějším soukromým výzkumným pracovištěm zabývajícím se otázkami strategie a organizace ozbrojených sil na světě. Je prestižní vizitkou americké vojenskoprůmyslové lobby. Jejím předsedou je James Thomson a mezi jejími vedoucími představiteli jsou osobnosti jako McLaughlin Korologos (bývalý prezident Institutu Aspen) a Frank Carlucci (předseda správní rady gigantu Carlyle Group). Condoleezza Riceová a Donald Rumsfeld působili v jeho správní radě, pokud jim to dovolovaly jejich úřední funkce. Zalmay Chálilzad v ní zastával funkci analytika.

Bruce Hoffman tedy lže: na konferenci, o níž vydala zprávu US Air Force Academy (Vysoká škola vojenského letectva USA) v březnu 2001, předložil svou představu, která se přesně shodovala s „nepředstavitelným“ scénářem, podle něhož pak proběhly události z 11. září.² V projevu před shromážděnými vysokými důstojníky vojenského letectva řekl:

„Snažíme se připravit naše obranné prostředky proti al-Kajdě, organizaci - nebo snad hnutí, které je spojeno s bin Ládinem. [...] Vzpomeňte si, jak to bylo s pumovým atentátem na Světové obchodní centrum v roce 1993. A teď si uvědomte, že je možné způsobit zřícení severní věže na věž jižní a zahubit tak 60 000 lidí. [...] K útokům na své cíle si najdou jiné zbraně, jinou taktiku a jiné prostředky. Je

¹ Oficiální internetová adresa Rand Corporation: <http://www.rand.org>

² *Twenty-First Century Terrorism, The Terrorism Threat and US Government Response: Operational and Organizational Factors*, US Air Force Academy, Institute for National Security Studies, březen 2001. Text Bruce Hoffmana viz <http://www.usafa.af.mil/inss/foreword.html>

zřejmé, že mají širokou možnost volby zbraní, mimo jiné bezpilotních letadel (tj. letounů řízených na dálku)." To je ale jasnozřivost a předvídavost, co?

Ve snaze ochladit válečnický zápal Republikánské strany souhlasili demokraté při schvalování finančního rozpočtu pro rok 2000 se zřízením Komise pro vyhodnocování organizace a plánování bezpečnosti Spojených států v oblasti využívání kosmického prostoru. Komise předložila svou zprávu 11. ledna 2001,¹ několik dní předtím, než se její předseda, ctihodný Donald Rumsfeld, stal ministrem obrany v Bushově vládě a opustil své křeslo ve správní radě Rand Corporation.

Osm z dvanácti členů komise byli generálové ve výslužbě, vesměs zastánci „protiraketového štítu". Tak se stalo, že dvaatřicet dní práce komise nebylo věnováno hodnocení stávající situace, ale hledání argumentů, které by se zpětnou platností ospravedlnily společný názor a přesvědčení jejích členů.

Rumsfeldova komise považuje kosmický prostor za vojenskou oblast, srovnatelnou se zemí, vzdušným prostorem a mořem. Proto musí mít vesmír své vlastní ozbrojené síly odpovídající pozemnímu vojsku, letectvu a vojenskému námořnictvu. Spojené státy musí tuto oblast ovládnout a zabránit každé jiné mocnosti se v ní usadit. Díky asymetrii existujících prostředků bude nadvláda USA nesporná a neomezená.

¹ *Report of the Commission to Assess U.S. National Security Space Management and Organization.*
<http://www.defenselink.mil/pubs/space20010111.html>

Rumsfeldova komise předložila deset návrhů:

1. Kosmické ozbrojené síly musí podléhat přímo prezidentovi.

2. Prezident musí jmenovat svého poradce pro otázky kosmického prostoru, aby Spojené státy mohly optimálně těžit ze své převahy.

3. Různé zpravodajské služby musí být koordinovány a podřízeny kosmickým ozbrojeným silám v rámci Rady pro národní bezpečnost.

4. Protože kosmické ozbrojené síly jsou jak prostředkem zpravodajským, tak nástrojem k ničení, vyžaduje jejich použití sladění činnosti ministerstva obrany a řady zpravodajských služeb. Zpravodajské služby přitom budou podřízeny výhradně řediteli CIA.

5. Ministr obrany musí jmenovat svého náměstka pro kosmický prostor.

6. Velitelství kosmických ozbrojených sil musí být odděleno od velitelství letectva.

7. Kosmické ozbrojené síly musí mít možnost využívat služeb ostatních druhů vojsk.

8. NRO (Agentura pro zobrazování kosmu) musí být podřízena náměstkovi ministra letectví.

9. Ministr obrany musí osobně kontrolovat investice do kosmického výzkumu a vývoje s cílem zvětšovat asymetrii mezi silami USA a silami ostatních vojenských mocností.

10. Pro vojenský kosmický program musí být uvolněny značné prostředky z rozpočtů USA.

Tento okázalý program militarizace kosmického prostoru předpokládá kromě vypovězení smlouvy o omezení protiraketových obranných systémů (ABM) z 26. května 1972 tak zásadní změny v organizaci a strategii amerických ozbrojených sil, že se zdá neuskutečnitelný. Proto Rumsfeldova komise prohlašuje: „Historie zná spoustu situací, kdy se ignorovala varování a odmítalo se provedení změn

až do chvíle, kdy nějaká vnější událost, považovaná do té doby za „nepravděpodobnou“, donutila váhavé byrokraty jednat. Vnucuje se otázka, zda budou Spojené státy natolik moudré, že začnou jednat zodpovědně a co nejrychleji sníží svou zranitelnost z kosmického prostoru, nebo zda, jak už se stalo v minulosti, musí k vyburcování energie našeho národa a k přinucení vlády USA k činu dojít k ničivému útoku na naši zemi a její obyvatelstvo, ke „kosmickému Pearl Harboru“. Byli jsme varováni, ale nejsme ve stavu pohotovosti."

Pro Donalda Rumsfelda a generály amerického letectva představují události z 11. září 2001 jakési „božské překvapení“ - podle slov, jichž používali francouzští fašisté, když jim porážka Francie (v roce 1940) umožnila svrhnout vládu a svěřit veškerou moc Philippu Pétainovi.

Dne 11. září v 18 hodin 42 minut uspořádal Donald Rumsfeld v Pentagonu tiskovou konferenci.¹ Aby manifestálně projevíli v těžké chvíli jednotu Ameriky, zúčastnili se této tiskové konference představitelé Demokratické i Republikánské strany ze senátní komise pro obranu.

O prezidentu Bushovi nebyly žádné zprávy a svět očekával se znepokojením, jak Spojené státy na útoky zareagují. V průběhu tiskové konference se však přímo před objektivy kamer zástupců mezinárodního tisku obořil Donald Rumsfeld na demokratického senátora z Michiganu Carla Levina slovy: „Vy, tak jako ostatní představitelé Demokratické strany v Kongresu USA, jste vyjádřili obavy, že nemáme postačující prostředky k financování podstatného zvýšení rozpočtu na obranu, které požaduje Pentagon, zejména na protiraketovou obranu. Obáváte se, že k financo-

vání tohoto úsilí bude zapotřebí čerpat z fondů určených na sociální zabezpečení. Copak vás charakter událostí, k nimž právě došlo, nepřesvědčil, že naše země naléhavě musí zvýšit výdaje na obranu a že v nutném případě bude třeba ke krytí vojenských výdajů - ke zvýšení vojenských výdajů - čerpat z fondů určených na sociální zabezpečení?" Toto vzrušené vyjádření si lze vyložit jako doznání.

¹ *DoD News Briefing on Pentagon Attack.*
<http://www.defenselink.mil/cgi-bin/dlprint.cgi>

EPILOG

Jestliže z války proti Afghánistánu nejvíce vytěžila energetická lobby, hlavním vítězem z 11. září 2001 je vojensko-průmyslový komplex a jeho lobby. Jeho nejpošetilejší naděje jsou od nynějška vrchovatě naplněné.

Především George W. Bush jednostranně vypověděl smlouvu ABM, která stanoví meze dalšímu zbrojení.

Navzdory zřejmému selhání CIA v souvislosti s událostmi 11. září nebyl její ředitel odvolán, ale dotace z rozpočtu pro ni okamžitě vzrostly o 42 %.

Vojenský rozpočet Spojených států, který od rozpadu SSSR neustále klesal, se náhle závratně zvýšil. Sečteme-li mimořádné navýšení rozpočtových výdajů, k němuž došlo po útocích na New York a Washington, a zvýšení, s nímž se v rozpočtech počítalo, zjistíme, že za první dva roky vlády prezidenta Bushe vzrostou vojenské výdaje o 24 %. Za pět let bude vojenský rozpočet USA představovat částku přesahující dva tisíce miliard dolarů, a to za situace, kdy závody ve zbrojení skončily a Spojené státy již nemají žádného závažného nepřítele. V současné době dosahuje vojenský rozpočet USA zhruba stejné výše jako vojenské výdaje pětadvaceti ostatních států světa, které mají nejpočetnější ozbrojené síly.

Nejštědřeji dotované jsou instituce, obory a funkce, které nějak souvisejí s využíváním kosmického prostoru

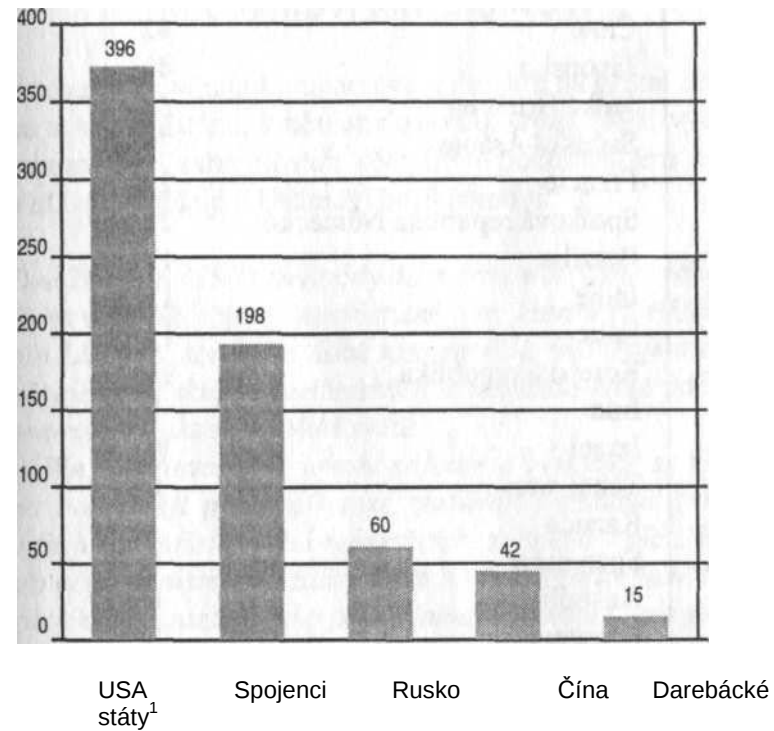
a s tajnými operacemi. To je dokladem skutečnosti, že v americkém státním aparátu zaujala rozhodující postavení aliance těch, kdo odpovídají za tajné operace (tj. lidí z kruhů blízkých řediteli CIA Georgi Tenetovi) a zastánců kosmických ozbrojených sil. Ti jsou seskupeni kolem ministra obrany Donalda Rumsfelda a generála Ralpha E. Eberhar-ta, nynějšího vrchního velitele NORAD, a tedy nejvyššího funkcionáře, který odpovídal za řízení leteckého provozu a činnost letectva 11. září 2001.

Cesta, kterou nastoupila americká vláda po událostech z 11. září 2001, budí dojem, že na ní můžeme očekávat -podle slov Winstona Churchilla - „mnoho krve, potu a slz“. Ještě je třeba vědět, kdo na této planetě za to zaplatí.

Paříž 20. února 2002

PŘÍLOHY A DOKUMENTY

VOJENSKÉ VÝDAJE HLAVNÍCH STÁTŮ SVĚTA

Zdroj: <http://www.cdi.org/issues/wme>

Obě tabulky (údaje jsou uvedeny v miliardách dolarů) ukazují drtivou převahu amerických vojenských výdajů, které převyšují úhrn vojenských výdajů pětadvaceti dalších zemí.

¹ *Spojenci* zahrnují členské státy NATO, Austrálii, Japonsko a Korejskou republiku (Jižní Koreu).

K Darebáckým státům patří podle Američanů Kuba, Írán, Irák, Libye, Korejská lidově demokratická republika, Súdán a Sýrie.

USA	396
Rusko	60
Čína	42
Japonsko	40
Velká Británie	34
Saudská Arábie	27
Francie	25
Spolková republika Německo	21
Brazílie	17
Indie	15
Itálie	15
Korejská republika	11
Írán	9
Izrael	19
Tchaj-wan	8
Kanada	7
Španělsko	6
Austrálie	6
Nizozemsko	5
Turecko	5
Singapur	4
Švédsko	4
Spojené arabské emiráty	3
Polsko	3
Řecko	3
Argentina	3
Celkem (bez USA)	382
(v miliardách dolarů)	

DOKUMENTÁRNÍ NOTA MINISTERSTVA ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ USA USÁMOVI BIN LÁDINOVI

Ve snaze zdůvodnit bombardování objektů na území Súdánu a Afghánistánu, k němuž došlo 20. srpna 1998, vydalo ministerstvo zahraničních věcí USA dokumentární notu, v níž uvádí údaje o Usámovi bin Ládinovi:

Dne 20. srpna 1998 zaútočily ozbrojené síly Spojených států na několik objektů teroristické sítě, kterou řídí Usáma bin Ládín. V současné době tato síť řídí, financuje a podněcuje řadu skupin muslimských extremistů, které páchají teroristické akce po celém světě.

Bin Ládínova síť je mnohonárodní a vyskytuje se všude na světě. Její pohlaváři také zastávají významné funkce v jiných teroristických organizacích, zejména v těch, které označilo ministerstvo zahraničních věcí za zahraniční teroristické organizace, jako jsou „Jamaa islamiya“ (v Egyptě) a „Islámský džihád“ (rovněž v Egyptě). Usáma bin Ládín a jeho síť se pokoušejí vyprovokovat válku mezi islámským světem a Západem a svrhnout stávající muslimské vlády, jako jsou vlády Egypta a Saudské Arábie.

Zaútočit na objekty patřící síti Usámy bin Ládína jsme se rozhodli na základě přesvědčivých informací, podle nichž jeho skupina ve spolupráci s dalšími teroristickými organizacemi zosnovala odporné atentáty, jež byly spáchány 7. srpna proti velvyslanectvím Spojených států v Nairo-bi (Keňa) a v Dar-es-Salaamu (Tanzanie). Příslušníci sítě Usámy bin Ládína se také podíleli minulý týden na spiknutí, při němž mělo dojít k dalším atentátům na zastupitelské úřady Spojených států.

Kromě toho se islámská fronta, kterou vytvořil bin Ládín a jež se nazývá „Světová islámská fronta pro svatou válku

proti židům a křižákům ", dne 19. srpna radovala z pumových atentátů na naše velvyslanectví a prohlásila: „Budoucnost Spojených států bude chmurná. (...) Budou napadány všude, a islámské skupiny budou povstávat jedna po druhé do boje proti americkým zájmům."

Hnusné atentáty, ke kterým došlo v Africe, nejsou prvními případy, kdy se příslušníci sítě Usámy bin Ládina dopustili teroristických činů proti Spojeným státům a jejich spojencům. Seznam těchto akcí je dlouhý:

V roce 1992 zorganizovali v Jemenu spiknutí, jehož cílem bylo pobít americké vojáky, kteří se chystali k účasti na humanitární akci v Somálsku. Také naplánovali zavraždění amerických vojáků a vojáků jiných zemí, kteří tam zajišťovali rozdělování potravin hladovějícím Somálcům.

Síť Usámy bin Ládina pomáhala egyptským teroristům, kteří se v roce 1995 pokusili zavraždit prezidenta Mubaraka a v posledních letech zahubili v Egyptě několik desítek turistů. „Islámský džihád" (sídlicí v Egyptě), který patří k hlavním uskupením této sítě, spáchal v roce 1995 pomocí nastroženého vozidla atentát na egyptské velvyslanectví v Pákistánu. Tento útok si vyžádal kolem dvaceti životů Egyptanů a Pákistánců.

Členové skupiny Usámy bin Ládina měli v plánu ničit explozemi letadla amerických dopravních leteckých společností nad Tichým oceánem a kromě toho se chystali zabít papeže.

Přívrženci této sítě odpálili v roce 1995 bombu v budovách americko-saúdské výcvikové mise v Rijádu (Saúdská Arábie).

Síť Usámy bin Ládina několikrát opakovaně ohlásila svůj program násilných protiamerických akcí:

- V srpnu 1996 Usáma bin Ládín využil sdělovacích prostředků k „vyhlášení války" Spojeným státům.

- V únoru 1998 prohlásil: „Zabít amerického vojáka je lepší než promrhat čas nějakou jinou činností."

- V únoru 1998 oznámila „Evětová islámská fronta pro svatou válku proti židům a křižákům", která je součástí sítě Usámy bin Ládina, že hodlá útočit na Američany a jejich spojence - vojáky či civilní osoby - všude na světě.

- V květnu 1998 Usáma bin Ládín na tiskové konferenci v Afghánistánu prohlásil, že se výsledky jeho výhrůžek ukáží „během několika týdnů".

Síť Usámy bin Ládina

Usáma bin Ládín oznámil, že jeho cílem je „sjednotit všechny muslimy a vytvořit vládu, jež se bude řídit pravidly, která stanovili kalifové". Dosáhnout tohoto cíle je podle jeho názoru možné jedině svržením téměř všech vlád muslimských zemí, vymýcením vlivu Západu v těchto zemích a v budoucnu zrušením hranic mezi státy. Jeho síť podporuje teroristy v Afghánistánu, Bosně, Čečensku, Tádžikistánu, Somálsku, Jemenu a nyní v Kosovu. Také cvičí příslušníky teroristických skupin v tak odlišných zemích, jako jsou Filipíny, Alžírsko a Eritrea.

Další informace

Usáma bin Ládín, mladší syn saúdskoarabského podnikatele, vytvořil v sedmdesátých letech celosvětovou organizaci za účelem verbování muslimských teroristů, kteří hodlali bojovat proti Sovětům v Afghánistánu. V roce 1988 pak založil síť, která se specializovala na terorismus a podvratnou činnost. V roce 1989 se vrátil do Saúdské Arábie, ale jen na krátký čas, protože v následujícím roce ho saúdsko-arabská vláda vyhostila pro podporu, kterou nadále poskytoval teroristickým skupinám.

Tehdy se Usáma bin Ládín usadil v Súdánu, odkud nadále podporoval teroristické akce. Na naléhavou žádost Spojených států a v důsledku jeho účasti na pokusu o zavraždění prezidenta Mubaraka, na němž se podílela i súdánská vláda, ho Súdán v roce 1996 vypověděl ze země. Své finanční zájmy a značný majetek v Súdánu si však Usáma bin Ládín podržel.

AMERICKÁ SVATÁ VÁLKA

William S. Cohen

Den po útocích, 12. září 2001, vyzval ve volné tribuně deníku *Washington Post* William S. Cohen, bývalý ministr obrany za vlády prezidenta Billa Clintona, k nahrazení ideologie „studené války proti komunismu“ ideologií „války proti terorismu“ pod sugestivním názvem *Americká svatá válka*.¹ Tato volná tribuna předjímá politicko-náboženskou rétoriku křížáckého tažení, které zahájí George W. Bush.

Na nebi nad New Yorkem, Washingtonem a na východě Pensylvánie zvolna řídne kouř... nicméně řada věcí týkajících se včerejších teroristických útoků zůstává zahalená mlhou. Jasně je jedno - že americký lid teroristům nepodlehne a neustane, dokud nebudou viníci postaveni před soud.

Skutečnost, že jsme svobodná společnost a že se naše společenství neustále oživuje a posiluje lidmi z jiných zemí a jiných kultur, činí Ameriku obzvlášť zranitelnou těmi, kdo této otevřenosti zneužívají. Cílem těchto teroristů je přimět Ameriku, aby zalezkýjio úkrytů, stáhla se ze světa a zapomněla na své ideály. Amerika se však nemůže uzavřít do kontinentální ulity, izolovat se a skrývat se před nebezpečným světem. Máme globální ekonomické a politické zájmy nebo zájmy týkající se naší bezpečnosti, které vyžadují, abychom aktivně zasahovali za hranicemi naší země. I kdybychom se stáhli ze světového dění, zůstala by Amerika ta-

¹ William S. Cohen: *American Holy War*, *The Washington Post*, 12. září 2001.

<http://www.washingtonpost.com>

kovým symbolem, že by všichni ti, jež jejich těžkosti podněcují k násilí, na ni nadále zaměřovali své útoky.

Příliš mnoho generací zaplatilo nejvyšší cenu při obraně naší svobody, než abychom si mohli dovolit odvrátit se od světa, nebo zřít se některých našich hodnot. Dnes Amerika musí zahájit svou vlastní „Svatou válku“, válku nepodněcovanou nenávistí a krvelačností, nýbrž vedenou ve prospěch svobody, tolerance a prosazení nadřazenosti práva. K obraně těchto hodnot musíme být vyzbrojeni vůlí použít všechny prostředky, jež máme k dispozici. Protože teroristé nešetřili svým úsilím, nešetřeme ani my naším.

Žádná vláda nemůže zaručit úplnou bezpečnost svých občanů jak ve své vlastní zemi, tak v zahraničí. Žádná vláda však nemůže dovolit, aniž by riskovala ztrátu loajality a důvěry těch, které má chránit, aby její občané byli beztretně napadáni.

Má-li být toto úsilí účinné, bude vyžadovat větší mezinárodní součinnost, zesílenou zpravodajskou činnost v zahraničí a kvalitnější získávání informací pořádkovými silami v naší zemi. Informace představují moc, a chceme-li zlepšit přístup k informacím, je třeba, aby americký lid a jeho volení představitelé našli potřebnou rovnováhu mezi ochranou soukromého života a ochranou všeobecně. V minulosti bývalo nesnadné o tomto problému soustavně, rozumně a obecně diskutovat. Čím víc však budeme tento dialog podněcovat, tím dříve dospějeme k oné správné rovnováze. V takové diskusi vyvstanou závažné otázky týkající se zasahování vlády do našeho soukromí, ale naše individuální svobody jsou podstatně více ohroženy chaosem a spouští, které by způsobilo napadení biologickými zbraněmi a na které bychom byli nedostatečně připraveni, a voláním po odvetě, jež by po takovém útoku následovalo. Těm, kdo používají teror jako zbraň, pomáhá každý projev strachu nebo slabosti jejich protivníka. Obětem takového napadení

nezbývá nic jiného, než bojovat, anebo se vzdát. Všechn náš lid - nejen naši vedoucí představitelé - se postavil proti fašismu a poté proti komunismu, které ohrožovaly svobodu. Američané nevyšli vítězně z dlouhého a chmurného období studené války, aby nyní ono vítězství promarnili ve válce proti anonymním teroristům. Stejně jako v předchozí válce nebude ani v tomto zápase dosaženo úspěchu jen vojenskou odvetou. Má-li z něj americký lid vyjít jako vítěz, bude muset prokázat odvahu, víru, jednotu a odhodlání, aby v budoucnu úspěšně obstál.

SLYŠENÍ GENERÁLA MYERSE PŘED SENÁTNÍM VÝBOREM

Dne 13. září 2001 vypovídal generál Richard Myers před senátním výborem pro ozbrojené síly. Toto slyšení bylo naplánováno dlouho předtím a mělo se na něm schvalovat Myersovo jmenování do funkce předsedy sboru náčelníků štábů místo generála Hugh Sheltona. Vzhledem k událostem, ke kterým došlo dva dny předtím, projednával senátní výbor při této příležitosti také otázky související s reakcí ozbrojených sil na atentáty.

Generál Myers byl v době útoku v pracovně senátora Clelanda. Do Pentagonu dorazil se zpožděním a pak řídil akce z Národního vojenského velitelského ústředí z titulu své funkce zástupce předsedy sboru náčelníků štábů, protože jeho nadřízený, generál Shelton, byl právě na cestě do Bruselu.

Ve svých prohlášeních před senátním výborem nebyl generál Myers schopen vylíčit reakci ozbrojených sil na útoky, a vyvolal tak dojem, že k žádné nedošlo. K doplnění a opravení jeho výpovědi vydalo velitelství NORAD dodatečně prohlášení, které obsahovalo tvrzení, že se stíhací letouny pokoušely dostihnout tři letadla, jež změnila plánovanou trasu letu a zamířila na New York a Washington.

Senátor Carl Levin: *Obrátila se FAA, FBI či některá jiná instituce na ministerstvo obrany poté, co obě letadla, která změnila trasu letu, narazila do Světového obchodního centra, předtím než byl zasažen Pentagon?*

Generál Myers: *Na tuto otázku, pane, nedokážu odpovědět. Mohu vám odpověď opatřit jako přílohu k zápisu o tomto slyšení.*

Senátor Levin: *Děkuji. Podniklo ministerstvo obrany -*

nebo bylo ministerstvo obrany vyzváno, aby nějak zasáhlo proti konkrétnímu letadlu?

Generál Myers: *Pane, byli jsme...*

Senátor Levin: *A podnikli jste nějaká protiopatření! Například bylo oznámeno, že letoun, který se zřítil v Pensylvánii, byl sestřelen. Takové řeči se stále ozývají.*

Generál Myers: *Pane předsedo, ozbrojené síly nese-střelily žádný letoun. Když byla upřesněna povaha ohrožení, skutečně jsme nařídili start stíhacích letounů, letadel AWACS, létajících radiolokátorů a cisternových letounů, a začali jsme je rozmísťovat ve vzdušném prostoru pro případ, že by nějaká další unesená letadla pronikla do systému FAA. Nemuseli jsme však ani jedenkrát použít sílu.*

Senátor Levin: *Bylo toto nařízení, o němž jste právě hovořil, vydáno předtím, než byl zasažen Pentagon, nebo až potom? Víte to?*

Generál Myers: *Pokud vím, byl ten rozkaz vydán poté, co byl zasažen Pentagon.*

(...)

Senátor Bili Nelson: *Pane předsedo, jestli dovolíte, rád bych něco dodal. Cituji časový sled událostí podle CNN: přesně v 9 hodin 3 minuty narazilo letadlo společnosti United Airlines do jižní věže Světového obchodního centra. V 9 hodin 43 minuty narazil letoun na lince 77 společnosti American Airlines do Pentagonu. V 10 hodin 10 minut se letadlo spoje 93 společnosti United Airlines zřítilo v Pensylvánii.*

Mezi útokem na druhou věž a nárazem do Pentagonu tedy uplynulo čtyřicet minut, a do havárie v Pensylvánii celá hodina a sedm minut.

Senátor Levin: *Co nevíme, je přesný čas, kdy byl informován Pentagon, jestli dostal od FAA, FBI či jakékoli jiné instituce zprávu o možném ohrožení, o tom, že letadla změ-*

nila kurz letu nebo něco podobného. A vy nám říkáte totéž, protože...

Generál Myers: Na to vám mohu odpovědět. Ve chvíli, kdy došlo k prvnímu nárazu do Světového obchodního centra, aktivovali jsme náš krizový tým. To se stalo okamžitě.

Mobilizovali jsme tedy a začali jsme se radit s federálními agenturami. Co nevím, je přesný čas, kdy NORAD vydal rozkaz k vzletu stíhačů. Ten okamžik neznám.

Senátor Levin: Neinformovali vás ti, na které jsem se ptal, tj. FAA nebo FBI, o tom, že další letadla změnila trasu letu, plán svého letu, a nabrala kurz na Washington? Jestli se tak nestalo, svědčí to o jejich zřejmém selhání.

Generál Myers: Přesně tak.

Senátor Levin: Jenže v každém případě... a tohle je závažnější: buďte tak laskav a opatřte nám tuto informaci.

Generál Myers: Pravděpodobně se to stalo... Jak si vzpomínáte, já jsem v té chvíli nebyl v Pentagonu, a proto je tento časový úsek poněkud zmatený. Poté jsme dostali prostřednictvím velitelství NORAD normální zprávu od FAA o dalších letech, které nám působily znepokojení. A byli jsme informováni o letadle, které se zřítilo v Pensylvánii. Znovu opakuji, že nevím, jestli jsme proti nim vyslali stíhací letouny. Budu se muset...

Senátor Levin: Kdybyste nám přece jen mohl tyto časové údaje upřesnit. Víme, že je neznáte.

Generál Myers: Opatříme je.

ROZHOVOR S VICEPREZIDENTEM CHENEYEM

Na pozvání televizní společnosti NBC hovořil viceprezident Cheney v pořadu *Meet the Press* 16. září 2001 před kamerami o tom, jak prožíval události, k nimž došlo 11. září.¹ Televizní diváci se při tom dozvěděli, že tajná služba Secret Service převzala kontrolu nad hlavními představiteli politické moci. Rovněž si vyslechli fantastický příběh o letadle, které kroužilo nad Washingtonem, aniž proti němu zasáhla protivzdušná obrana.

Viceprezident Cheney: Zůstal jsem tam několik minut, abych sledoval vývoj událostí v televizi. Právě jsme se chystali rozhodnout, co je třeba udělat. V tom okamžiku k nám vrazili agenti Secret Service a za dané situace se vůbec neobtěžovali s dodržováním zdvořilosti. Neřekli: „Promiňte, pane“ a nepožádali mě, abych šel s nimi. Prostě přišli, řekli mi „Pane, musíme okamžitě odejít“, sebrali mě a...

Tim Russert: Doslova vás sebrali a odvěkli?

Viceprezident Cheney: Jo, přesně tak. Jen chvílemi jsem se dotýkal nohama podlahy. Protože byli větší než já, vzali mě mezi sebe a rychle mě táhli pryč. Prošli jsme chodbou, sestupovali po schodištích, procházeli nějakými dveřmi a pokračovali pořád níž, až jsme se dostali do podzemního úkrytu pod Bílým domem. Ve skutečnosti to byla z obou stran zavřená chodba. Tam mi řekli, že dostali zprávu, že nějaký letoun míří k Bílému domu.

Tim Russert: Šlo o letoun linky 77, který startoval z Dullesova letiště?

Viceprezident Cheney: Ano, bylo potvrzeno, že to byl

¹ Úplný text rozhovoru <http://stacks.msnbc.com/news/629714.asp>

letoun na lince 77. Odstartoval z Dullesu, a než se ho zmocnili teroristé, měl letět na západ směrem nad Ohio. Únosci vyřadili jeho automatické identifikační zařízení. To bylo příčinou, proč první informace hovořily o letadle, které se zřítilo nad Ohiem, což samozřejmě nebyla pravda. Poté únosci změnilí kurz a zamířili nad Washington. Podle informací, které jsme měli, se hnali přímo nad Bílý dům...

Tim Russert: Dostal se letoun na dohled Bílého domu?

Viceprezident Cheney: Ne, na dohled se nedostal, ale směřoval nad něj. Secret Service navázala přímý styk s FAA a tato linka fungovala od okamžiku, kdy bylo Světové obchodní centrum...

Tim Russert: FAA sledovala letoun svými radiolokátory.

Viceprezident Cheney: Když letoun vnikl do zakázaného pásma a zdálo se, že míří na Bílý dům, chlapci ze Security Service mě sebrali a odvedli do sklepa. Jak víte, letadlo se Bílého domu ani nedotklo, nýbrž změnilo kurz. Domníváme se, že provedlo otáčku o 360 stupňů a vrátilo se, aby narazilo do Pentagonu. To nám aspoň ukazuje rozbor údajů z radiolokátorů.

(...)

Viceprezident Cheney: Prezident byl na palubě letounu Air Force One. Obdrželi jsme zprávu o ohrožení Air Force One -předala nám ji Secret Service...

Tim Russert: Zprávu o ohrožení Air Force One, která byla věrohodná? Jste si tím jistý?

Viceprezident Cheney: Ano, jsem si tím jist. Mohlo ovšem jít o dílo nějakého vtipálka, ale vzhledem k tomu, co se tehdy právě dělo, se to nedalo zjistit. Domnívám se, že hrozba byla dostatečně věrohodná a postačující k tomu, aby mě o ní Secret Service informovala. Po rádiovém rozhovoru s prezidentem, kterého jsem naléhavě vyzval, aby se

zatím nevracel, jsem opustil podzemní úkryt, odebral se na PEOC (Presidential Emergency Operational Center), Nouzové operační středisko prezidenta a požádal jsem Normana Minetu (...).

STÁTY PODPORUJÍCÍ TERORISMUS BY MĚLY BÝT ROVNĚŽ ZLIKVIDOVÁNY

Richard P e r l e

Richard Perle, jeden z washingtonských „jestřábů“, odsoudil ve volné tribuně, zveřejněné v Londýně redakcí listu *Daily Telegraph*¹, nedostatek bojovnosti spojenců. Příliš podrobné pátrání po totožnosti teroristů považuje za projev jistého „vi-chismu“ a předem odmítá vybírání si nějakých aliancí. Podle jeho názoru je třeba některé státy zničit. Nezáleží na tom, jestli byly, či nebyly zapleteny do útoků nebo zda jsou proti Usámovi bin Ládinovi a Tálibánu. Pojem „teroristický“ se nevztahuje jen na skupiny, které se uchylují k akcím vojenského rázu, nýbrž označuje všeobecně nepřátele Spojených států. Richard Perle, bývalý náměstek ministra obrany za vlády Ronalda Reagana, je jedním z iniciátorů instituce Center for Security a vydavatelem listu *Jerusalem Post*:

Britské komentátory, kteří píšou o nynější válce proti terorismu, ovládá jisté vichistické poraženectví.

Neustále operují množstvím sloganů, jako například: „Nevíme, kdo je nepřítel“, „Nevíme, kam je zapotřebí udeřit“, „I kdybychom věděli, kde je nalézt, jen bychom podnikli uctívání nových mučedníků“, a nakonec tím, že „Za-tracenci Země {podle názvu slavné protikolonialistické knížky Franze Fanona} jsou natolik zoufalí, že se již nebojí se ctí upadnout do ohně Velkého Satana“.

Ministr obrany Spojených států, pan Donald Rumsfeld, a další důležití členové vlády plným právem prohlašují, že

¹ Richard Perle: *States Sponsors of Terrorism Should be Wipped Out, Too*, *The Daily Telegraph*, 18. září. <http://www.dailytelegraph.co.uk>

Svobodný svět zde čelí válce zcela nového druhu. Navzdory této novosti by však parta vichystů z toho neměla vyvozovat, že jsou Spojené státy a jejich spojenci bezmocní.

I když dosud neznáme všechny podrobnosti zločinů spáchaných minulý týden, víme toho dost, abychom jednali, a abychom jednali rázně.

Je pravda, že mezinárodní společenství dosud nevytvořilo nový světový řád, podle něhož by byla státní podpora terorismu uznána za nepřijatelnou. Bez konkrétní pomoci, kterou mohou poskytovat jen státy, tj. útočiště, školení, materiálně technické zabezpečení, výcvik a kapitál, by síť Usámy bin Ládina a jim podobné byly schopné jen čas od času zorganizovat explozi nastraženého automobilu. Vezměte teroristům kanceláře, ve kterých pracují, zbavte je rozsáhlých pozemních základen, o které se opírají, pronásledujte je tak, abyste je donutili hledat si každý den nový úkryt, kde by se mohli vyspat - a rozsah jejich akcí bude nesmírně omezen.

(...)

Írán má důvody k tomu, aby podporoval vojenské akce proti tálibánskému režimu v Afghánistánu. Nic se však nemí přeceňovat a v íránské podpoře této akce nelze spatřovat všeobecné zapojení Íránu do boje proti terorismu. (...) Jestli má mít protiteroristická aliance reálnou naději na úspěch, musí ji tvořit státy, které uznávají zásady demokracie, svobody jednotlivce a posvátnost života.

Takové spojenectví nemůže zahrnovat země, které utlačují vlastní obyvatelstvo, porušují základní lidská práva a pohrdají základními hodnotami západní civilizace. Dočasná, konkrétně zaměřená spolupráce s nimi je ovšem přijatelná, abychom si zajistili okamžitou taktickou výhodu, jak to učinil Winston Churchill, když se v zájmu porážky nacismu spojil se Sovětským svazem. V žádné koalici pro boj proti terorismu však nesmí být země, jež schvalují ne-

navídné a pomlouváme kampaně. Státy, které trpí podněcování k zabíjení civilistů - amerických, britských, izraelských nebo jiných - nemají ve válce proti terorismu legitimní místo.

Některé státy mohou nesouhlasit nebo nemít možnost účastnit se koalice, která vyžaduje respektování hodnot a norem západní civilizace. Zdroj jejich moci může být neslučitelný se skutečným odporem proti terorismu. Takové země představují součást problému, nikoli brzdu jeho řešení. Jejich pomoc vůbec nepotřebujeme a z jejich podpory bychom neměli žádný prospěch. Státy, které poskytují teroristům útočiště, dodávají jim prostředky k zabíjení nevinných civilistů, musí být zničeny.

Válka proti terorismu je válka proti režimům. Ve válce proti terorismu nezvítězíme tím, že budeme stíhat jednotlivé teroristy, právě tak jako se nedá vyhrát válka proti drogám uvězněním pašeráků z Heathrow.

Zničit je nutné teroristické sítě, které posílají mladé lidi páchat sebevražedné útoky, a jejich sponzory.

NOVÝ DRUH VÁLKY

Donald Rumsfeld

Text této volné tribuny, v níž hovořil ministr obrany, vyšel v deníku *New York Times* 27. září 2001.¹

Ve válce tohoto typu mizí pojmy „civilisté“ a „vojáci“, aby byly nahrazeny pojmem „společnost“, jejíž každý jednotlivec může být povolán do války podle Goebbelsova pojetí „totální války“.

Prezident Bush si dal za úkol semknout národ pro válku proti teroristům, kteří útočí na náš způsob života. Někteří lidé si myslí, že první obětí každé války je pravda. V této válce musí být prvním vítězstvím říkat pravdu. A pravdou je, že tato válka se nebude podobat žádné, kterou jsme vedli dříve, a to do té míry, že je snadnější popsat její budoucí scénář vzhledem k tomu, co se nestane, než k tomu, co bude.

Tato válka nebude záležitostí velké aliance, jejímž jediným cílem je porazit osu tvořenou nepřátelskými mocnostmi. Ve skutečnosti ji povedou proměnné koalice států, které budou schopné se měnit a vyvíjet. Různé státy budou mít rozdílné úkoly a jejich podíly na společném úsilí se budou lišit. Jeden bude poskytovat diplomatickou podporu, druhý pomoc finanční a jiný zase podporu vojenskou nebo materiálně technickou. Některé nám budou pomáhat veřejně, kdežto jiné podle okolností neveřejně a tajně. V tomto spolenectví bude koalici určovat poslání, a nikoli obráceně.

Chápeme, že státy, které považujeme za své přátele, by nám mohly pomáhat v jistých věcech, ale při jiných záleži-

¹ Donald Rumsfeld: A New Kind of War, *Washington Post*, 27. září 2001.

<http://www.washingtonpost.com>

tostech mohou zůstat v pozadí, zatímco určité jiné kroky by mohly záviset na účasti zemí, které považujeme za ne zcela přátelské.

V této souvislosti rozhodnutí Spojených arabských emirátů a Saudské Arábie, které jsou přáteli Spojených států, přerušit styky s Tálbánem, je prvním důležitým úspěchem našeho tažení, což si však nelze vykládat tak, že se budou účastnit každé akce, kterou bychom mohli zamýšlet. Tato válka nebude taková, aby od nás vyžadovala plně se zabývat analýzou vojenských cílů a soustřeďovat síly, abychom oněch cílů dosáhli. Vojenská síla bude pravděpodobně jen jedním z řady nástrojů, jež budeme používat k zasazování ran jednotlivcům, skupinám a státům, které se dopouštějí terorismu.

Naše reakce může zahrnovat odpalování řízených střel s plochou dráhou letu na vojenské cíle kdekoli na světě. Právě tak bychom mohli vést elektronický boj za účelem odhalování a maření kapitálových investic, o které by se pokoušela zahraniční bankovní centra. Proužkované obleky bankéřů a ošoupané oděvy programátorů budou v tomto konfliktu stejně ceněným stejnokrojem jako maskovací uniformy pro boj v poušti.¹

Nejde o válku proti nějakému jednotlivci, nějaké skupině, nějakému náboženství nebo státu. Naším protivníkem je celosvětová síť teroristických organizací a států, které ji podporují a zuřivě se pokoušejí zbavit svobodné lidi možnost žít tak, jak chtějí. Právě tak, jako bychom mohli podniknout vojenské kroky proti cizím vládám, které chrání a podporují terorismus, mohli bychom se spojit s národy, které jsou těmito státy utlačovány.

Tato válka bude odlišná i pokud se týká výrazů, jež se

v ní budou používat. Řekneme-li, že „vtrhneme na nepřátelské území“, může to docela dobře znamenat napadení nepřítele v kybernetické oblasti. Nepochybně se budeme méně často vyloďovat na pobřežích a častěji potírat lstivé úklady. Už nepůjde o „strategii výpadů“, ale o trvalé nasazení, které nezná časové omezení. Také nemáme pevné pravidlo pokud jde o nasazení našich vojsk. Spíše si stanovíme zásady, které nám pomohou rozhodovat, zda je použití ozbrojených sil tím nejlepším prostředkem k dosažení toho kterého cíle.

Veřejnost možná bude svědkem toho, že některé závažné použití ozbrojených sil nepřinese žádné markantní vítězství, i když nepochybně neupadne v zapomnění v komplexu akcí vedoucích k velkým úspěchům. „Bitvami“ v této válce budou akce celníků, kteří budou na našich hranicích zadržovat podezřelá individua, právě tak jako to bude činnost diplomatů, kteří se budou snažit získávat v zahraničí pomoc proti praní špinavých peněz.

Přestože jde o válku nového druhu, jedno je neměnné: Amerika zůstane nepokořitelná. Vítězi budou Američané, kteří budou nadále žít svůj běžný, každodenní život, budou chodit do zaměstnání, vychovávat své děti a realizovat své sny jako velký a svobodný národ.

¹ Zdůrazněno autorem.

opozice ve Sněmovně, vedoucí většiny a menšiny v Senátu a vedoucí činitelé parlamentních výborů Sněmovny reprezentantů a Senátu, pověřených kontrolou zpravodajských služeb.

Tento postup nejlépe poslouží našemu společnému cíli, jímž je chránit životy Američanů, zachovávat potřebný stupeň utajení v zájmu zajištění úspěšnosti našich vojenských, zpravodajských a policejních operací a zabezpečit příslušnou informovanost vedoucích představitelů Kongresu o závažných událostech. Dnes ráno jsem informoval vedení Sněmovny reprezentantů a Senátu o této praxi, která zůstane v platnosti do doby, než ode mne obdržíte další pokyn.

George Bush

**NÁMĚSTEK MINISTRA OBRANY
1010 Defense Pentagon
Washington, DC 20301-11**

Memorandum pro:
ministry druhů ozbrojených sil
předsedu sboru náčelníků štábů
náměstky ministra obrany
ředitele vojenského výzkumu a vývoje
pomocníky ministrů druhů ozbrojených sil
hlavního poradce ministerstva obrany
generálního inspektora ministerstva obrany
ředitele vojenských zkoušek a vyhodnocování
pomocníky ministra obrany
ředitele pro vyhodnocování komunikačních sítí
ředitele agentur ministerstva obrany
ředitele pro správu oblastí činnosti ministerstva obrany

Věc: Zajištění bezpečnosti na všech úsecích ministerstva obrany

Dne 14. září vyhlásil prezident výjimečný stav v celém státě v důsledku teroristických útoků a bezprostřední hrozby dalších útoků na Spojené státy. Protože se naše ministerstvo podílí na rozsáhlém úsilí zaměřeném na porážku mezinárodního terorismu, je zřejmé, že životy příslušníků vojenských i civilních služeb, operační potenciál, zdroje a zařízení i utajování informací, jež mají životně důležitý význam pro bezpečnost státu, budou po neurčitou dobu vystaveny ohrožení.

Proto je životně důležité, aby zaměstnanci ministerstva obrany, jakož i osoby působící v jiných organizacích, které s ministerstvem obrany spolupracují, byli velmi opatrní při hovorech týkajících se ministerstva obrany, a to bez ohledu

na zastávanou funkci. O své práci nehovořte s nikým na volných prostranstvích, na veřejných místech, cestou mezi bydlíštěm a pracovištěm, ani pomocí nezabezpečených elektronických spojů. Utajované skutečnosti se smí projednávat výhradně na místech k tomu určených, a to jen s osobami, které mají konkrétní důvod, aby se s nimi seznámily, a také příslušné bezpečnostní oprávnění. Stejnou ochranu mohou vyžadovat také informace netajného charakteru, protože jejich rozbořením a kombinací lze dospět k závažným závěrům. Řadu informací, které používáme při činnosti ministerstva, je třeba chránit před zveřejněním vzhledem k jejich závažnosti. V případě pochybností neposkytujte žádné informace služebního rázu ani o nich nemluvte s nikým jiným než s pracovníky ministerstva obrany.

Všechny velké složky tohoto ministerstva, včetně úřadu ministra obrany, ministerstev druhů ozbrojených sil, sboru náčelníků štábů, operačních velitelství, agentur ministerstva obrany, orgánů ministerstva na válčích, jakož i veškeré ostatní organizační složky patřící do rámce ministerstva obrany, si znovu prostudují Program zabezpečení operací (OPSEC - Operations Security Program), který je popsán ve směrnici ministerstva obrany 5205.2, a zajistí, aby jejich činnost, pracovní postupy i činnost jejich pracovníků byly v souladu s jeho ustanoveními. Musíme zabezpečit, aby naši protivníci nezískali žádné informace, jež by mohli zneužít k plánování a provádění dalších teroristických nebo podobných nepřátelských akcí proti Spojeným státům a našemu ministerstvu.

Paul Wolfowitz

DEPUTY SECRETARY OF DEFENSE
10100 DEFENSE PENTAGON WASHINGTON DC 20301
1010

18 XT

MEMORANDUM FOR SECRETARIES OF THE MILITARY DEPARTMENTS
CHAIRMAN OF THE JOINT CHIEFS OF STAFF UNDER
SECRETARIES OF DEFENSE DIRECTOR, DEFENSE
RESEARCH AND ENGINEERING ASSISTANT SECRETARIES
OF DEFENSE GENERAL COUNSEL OF THE DEPARTMENT
OF DEFENSE INSPECTOR GENERAL OF THE DEPARTMENT
OF DEFENSE DIRECTOR, OPERATIONAL TEST AND
EVALUATION ASSISTANTS TO THE SECRETARY OF
DEFENSE DIRECTOR, NET ASSESSMENT DIRECTORS OF
THE DEFENSE AGENCIES DIRECTOR OF THE DOD FIELD
ACTIVITIES

SUBJECT: Operations Security Throughout the Department of Defense

On 14 September the President declared a national emergency by reason of terrorist attacks and the continuing and immediate threat of further attacks on the United States. As this Department assists wide-ranging efforts to defeat international terrorism, it is clear that US military and civilian service units, DOD operational capabilities, facilities and resources, and the security of information critical to the national security will remain at risk for an indefinite period.

It is therefore vital that Defense Department employees, as well as persons in other organizations that support DOD, exercise great caution in discussing information related to DOD work, regardless of their duties. Do not conduct any work-related conversations in common areas, public places, while commuting, or over unsecured electronic circuits. Classified information may be discussed only in authorized spaces and with persons having a specific need to know and the proper security clearance. Unclassified information may likewise require protection because it can often be compiled to reveal sensitive conclusions. Much of the information we use to conduct DOD's operations must be withheld from public release because of its sensitivity. If in doubt, do not release or discuss official information except with other DoD personnel.

All major components in this Department must include the Office of the Secretary of Defense, the Military Department, the Joint Staff, the Combatant Commands, the Defense Agencies, the DOD Field Activities and all other organizational entities within the DOD will review the Operations Security (OPSEC) Program, described in DOD Directive 5205.2, and ensure that their policies, procedures and personnel are in compliance. We must ensure that we deny our adversaries the information essential for them to plan, prepare or conduct further terrorist or related hostile operations against the United States and this Department.

O

0

PROJEV LAURY BUSHOVÉ K NÁRODU

Dne 17. listopadu 2001 pronesla manželka George W. Bus-he, paní Laura, rozhlasový projev k americkému národu. Podle slov „první dámy“ není cílem válečného tažení v Afghánistánu výstavba ropovodu, nýbrž obrana práv afghánských žen a dětí.

Dobrý den.

Jsem Laura Bushová a hovořím k vám tento týden, abych zahájila kampaň, která má upozornit na brutalitu teroristické organizace al-Kajdá a tálibánského režimu v Afghánistánu vůči ženám a dětem. V mnoha oblastech země se tento režim v současné době začíná hroutit a Afghánci, zejména ženy a děti, se radují. Afghánci vědí z vlastních trpkých zkušeností to, co se ostatní svět teprve dozvídá, totiž že hlavní snahou teroristů je krutý útlak žen.

Tálibánci a jejich terorističtí spojenci začali dělat dětem a ženám ze života peklo již dlouho před vypuknutím této války. Sedmdesát procent Afghánců trpí podvýživou. Vinou nedostatku lékařské péče se jen jedno ze čtyř dětí dožívá pěti let. Když Ženy onemocní, nesmějí vyhledat lékařskou pomoc.

Život za tálibánského režimu byl natolik těžký a tak ubíjený, že byly zakázány i ty nejprostší projevy radosti. Děti nesměly například pouštět draky a jejich matky dostávaly výprask, když se příliš nahlas smály, leny nesměly pracovat mimo svou domácnost a bylo jim zakázáno samostatně vycházet z domu.

Tento brutální útlak žen v Afghánistánu nemá nic společného s legitimní náboženskou praxí. Muslimové na celém světě toto hanebné pokořování žen a dětí tálibánským režimem odsoudili. Chudoba, špatný zdravotní stav a anal-

fabetismus, k němuž přivedl Tálibán Afghánce, jsou v rozporu se způsobem zacházení se ženami ve většině islámského světa, kde se ženy významně podílejí na životě své společnosti. Teroristé a Tálibánci jako jediní zakazují vzdělávání žen. Teroristé a Tálibánci jsou jediní, kdo hrozí ženám vytrháváním nehtů, když si je nalakují. Utrpení žen a dětí v Afghánistánu je důsledkem záměrné krutosti těch, kdo se snaží zastrašit lidi a ovládnout je.

Civilizované národy celého světa jsou zděšeny nejen utrpením žen a dětí v Afghánistánu, ale i proto, že poměry v Afghánistánu ukazují, co by chtěli teroristé vnutit nám všem.

My všichni máme povinnost postavit se proti tomu. Jistě, všichni pocházíme z rozdílných prostředí a vyznáváme různá náboženství, ale všechny matky na světě milují své děti. My si našich matek, našich sester a našich dcer vážíme. Boj proti krutému zacházení se ženami a dětmi není výrazem nějaké zvláštní kultury, nýbrž vyplývá z uznávání našeho společného lidství a společného závazku lidí dobré vůle ze všech světadílů.

V důsledku našich nedávných vojenských úspěchů v Afghánistánu tam již nejsou ženy uvězněny doma. Mohou poslouchat hudbu a učit své děti, aniž by se musely obávat potrestání. Teroristé, kteří se podíleli na vládě v této zemi, však nadále pokračují ve spiklenecké činnosti a osnují plány v řadě zemí. Je nutné učinit jim přítrž. Součástí boje proti terorismu je boj za práva a důstojné postavení žen.

V Americe budeme příští týden slavit Den díkůvzdání. Ve světle událostí, k nimž došlo v posledních měsících, se více než kdy jindy přimkneme ke svým rodinám. Obzvlášť si budeme vážit všech dobrodiní, kterým se těšíme v Americe. Doufám, že se Američané připojí k naší rodině v úsilí zabezpečit, aby afghánské ženy a děti opět žily důstojně

a mohly využívat možností, které nabízí život. Přeji vám příjemné prožití svátků a děkuji vám za to, že jste mě vyslechli.

Laura Bushová pronáší projev k národu.

Zdroj: Bílý dům

www.whitehouse.gov/news/releases/2001/11/images/20011117-2.html

KOMPLEXNÍ A SPRÁVEDLIVÉ VOJENSKÉ SOUDNICTVÍ

Alberto Gonzales

Ve volné tribuně, jejíž znění přinesl 30. listopadu 2001 list *New York Times*¹, obhazuje Alberto Gonzales, právní poradce George W. Bushe, prezidentův výnos o zřízení vojenských komisí, který sám zpracoval.

Tak jako jeho předchůdci použil prezident Bush svých pravomocí a zřídil vojenské komise, jejichž úkolem je soudit nepřátelské bojovníky, kteří se dopustí válečných zločinů. Za určitých okolností nabízejí tyto komise závažné výhody v porovnání s civilními soudy. Ušetří členům porot, soudcům a americkým soudům závažná rizika spojená se soudními procesy s teroristy. Dávají možnost vládě používat jako důkazy tajné informace, aniž by tím byly kompromitovány zpravodajské služby nebo ozbrojené síly. Mohou soudit rychle, v blízkosti prostorů bojové činnosti našich ozbrojených sil, aniž by musely věnovat celé roky procedurální přípravě soudního procesu nebo odvoláním po jeho skončení. Ke svému usnášení také mohou brát v úvahu spoustu prostředků dokazujících zjištěné skutečnosti. Často se například stává, že situace v oblasti válečných operací znemožňuje splnit podmínky, které požaduje civilní soud k ověření předkládaných dokumentů, přičemž dokumenty pocházející z míst, která sloužila jako útočiště sítě al-Kajdá v Kábulu, mohou podstatně přispět ke zjištění, zdapří-

¹ Alberto Gonzales: *Martial Justice, Full and Fair*, 30. listopadu 2001 *New York Times*. <http://www.nytimes.com>

slušníci buněk této sítě, kteří se ukrývají na Západě, jsou skutečně vinni.

Někteří členové volených zastupitelských orgánů a někteří stoupenci anarchismu jsou vůči vojenským komisím nadále skeptičtí. Jejich kritické hlasy, třeba dobře míněné, jsou mylné a zakládají se na falešné představě o tom, s čím prezidentův výnos počítá, a o jeho uplatňování.

Výnos se týká výhradně válečných zločinců ze zahraničí. Nevztahuje se na občany Spojených států, dokonce ani na nepřátelské vojáky, kteří dodržují ustanovení válečného práva. Podle tohoto výnosu může prezident pohnat před vojenské komise pouze osoby zahraničního původu, které jsou příslušníky sítě al-Kajdá či jiných teroristických organizací působících proti Spojeným státům nebo které tyto organizace aktivně podporují. Prezident musí rozhodnout, Zeje v zájmu Spojených států, aby takové osoby byly souzeny vojenskou komisí, přičemž dotyční musí být obviněni z činů, jež jsou v rozporu s mezinárodním válečným právem, například z napadání civilistů, z ukrývání se mezi civilním obyvatelstvem nebo z odmítání nosit zbraně viditelně. Nepřátelští váleční zločinci nemají stejné právo na procedurální ochranu jako osoby, které nerespektují naše národní právo.

Procesy před vojenskými komisemi nejsou tajné. Prezidentův výnos zmocňuje ministra obrany, aby v zájmu ochrany tajných informací nařídil konání některých přelíčení za zavřenými dveřmi, ale nevyžaduje, aby se jakýkoli soudní proces, či dokonce některé jeho části konaly utajeně. Procesy před vojenskými komisemi budou pokud možno přístupné veřejnosti, bude-li to slučitelné s naléhavými požadavky bezpečnosti státu. Vidina spousty tajných procesů, jak to vylíčili někteří kritici, nedává správnou představu ani o prezidentově výnosu, ani o tom, co jeho vydáním prezident sleduje.

Výnos výslovně požaduje, aby byl každý proces konaný před vojenskou komisí komplexní a spravedlivý. Každá osoba souzená vojenskou komisí bude seznámena s obviněními, jež jsou proti ní vznesena, bude zastupována schopným advokátem a bude mít právo se hájit. Vojenské soudnictví Spojených států je nejlepší na světě. Je známé tím, že tradičně zakazuje jakékoli ovlivňování průběhu soudního procesu ze strany velení, že poskytuje obviněným schopné a snaživé obhájce a že prokazuje svou nezájatost. Za druhé světové války vojenské komise dokonce osvobodily některé německé a japonské obviněné. Říkat, že vojenské komise jsou pouhou parodií soudnictví - stejně jako soudnictví v zemích ovládaných diktátorskými režimy - je urážkou našeho vojenského soudnictví.

Výnos zachovává možnost kontroly soudního procesu civilním tribunálem. Podle znění výnosu bude moci každá osoba, zatčená, vězněná nebo souzená ve Spojených státech vojenskou komisí, zpochybnit kompetentnost této komise odvoláním se podle zákona „habeas corpus“ k civilnímu soudu. Formulace výnosu se podobá dekretu o vojenských soudech, který vydal prezident Franklin Roosevelt a jenž podle výkladu Nejvyššího soudu umožňoval revizi rozsudku odvoláním se na zákon „habeas corpus“.

Vojenské komise jsou v souladu s historickými a ústavními tradicemi Spojených států. Vojenská komise soudila agenty Konfederace (za občanské války Severu proti Jihu -pozn. překl.), kteří se převlékli do občanských oděvů, aby se dostali tajně do New Yorku a založili tam požár. Za druhé světové války soudily vojenské komise nacistické sabotéry, kteří se vylodili na Long Islandu (ostrově nedaleko New Yorku) s úmyslem provádět sabotáže v amerických továrnách na výrobu zbraní. Nejvyšší soud po právu rozhodl, že používání těchto komisí je v souladu se zákony.

Vojenské komise se nijak nedotýkají ústavně zaručených

občanských práv ani rozdělení pravomocí, naopak je chrání tím, že zaručují, že Spojené státy mohou vést válku proti nepřátelům ze zahraničí a vítězit nad nimi. V zájmu obrany naší země se prezident Bush plným právem snaží využít všech prostředků, které má k dispozici. Jedním z těchto prostředků jsou vojenské komise, jejichž účelné používání umožní chránit bezpečnost a svobodu Američanů.

SEZNAM DEVATENÁCTI TERORISTŮ-SEBEVRAHŮ, KTERÝ UVEŘEJNILA FBI

Letoun na lince 11 společnosti American Airlines, který narazil do severní věže Světového obchodního centra:

1. **Sattám Sudžámí** (Satam M. A. AI Suquami), pravděpodobně občan Saudské Arábie, uváděné datum narození 28. června 1976, poslední známá adresa: Spojené arabské emiráty.

2. **Valid Šihrí** (Walled M. Alshehri), pravděpodobně občan Saudské Arábie, používaná data narození: 13. září 1974, 3. března 1976, 8. července 1977, 20. prosince 1978, 11. května 1979 a 5. listopadu 1979. Bydliště Hollywood (Florida), Orlando (Florida) a Dayton Beach (Florida). Zkušený pilot.

3. **Váhil Šihrí** (Wail M. Alshehri), používané datum narození: 1. září 1968, bydliště Hollywood (Florida) a Newton (Massachusetts). Zkušený pilot.

4. **Muhammad Atta** (Mohamed Atta), pravděpodobně egyptský občan. Používané datum narození: 1. září 1968, bydliště Hollywood (Florida), Coral Springs (Florida)

a Hamburk (Německo). Vyhlášený pilot. Používal jména: Mehan Atta, Mohammad El Amir, Muhammad Atta, Mohamed El Sayed, Mohamed Elsayed, Muhammad Muhammad AI Amir Awag AI Sayyid Atta, Muhammad Muhammad Al-Amir Awad AI Sayad.

5. **Abdal Umari** (Abdulaziz Alomari), pravděpodobně občan Saudské Arábie. Používaná data narození: 24. prosince 1972 a 28. května 1979. Bydliště: Hollywood (Florida). Zkušený pilot.

Letoun na lince 175 společnosti United Airlines, který narazil do jižní věže Světového obchodního centra:

1. **Marván Šihrí** (Marwan Al-Shehhi), používané datum narození: 9. května 1978, bydliště Hollywood (Florida), vyhlášený pilot. Užíval jména: Marwan Yusif Muhammad Rashid Al-Shehi, Marwan Yusif Muhammad Rashid Lakrab Al-Shihhi, Abu Abdullah.

2. **Faíz Ahmad** (Fayez Rashid Ahmed Hassan Al Qadi Banihammad), bydliště Delray Beach (Florida). Užíval jména: Fayez Ahmad, Banihammad Fayez Abu Dhabi Banihammad, Fayez Rashid Ahmed, Banihammad Fayez, Rasid Ahmed Hassen Alqadi, Abu Dhabi Banihammad, Ahmed Fayez, Faez Ahmed.

3. **Ahmád Ghamdí** (Ahmed Alghamdi) alias Ahmed Salah Alghamdi.

4. **Hamzá Ghamdí** (Hamza Alghamdi), bydliště: Delray Beach (Florida). Užíval jména: Hamza Al-Ghamdi, Hamza Ghamdi, Hamzah Alghamdi, Hamza Alghamdi Saleh.

5. **Muhald Šihrí** (Mohand Alshehri), bydliště: Delray Beach, (Florida). Užíval jména: Mohammed Alshehhi, Mohamd Alshehri, Mohald Alshehri.

Letoun na lince 77 společnosti American Airlines, který narazil do Pentagonu:

1. **Chálid Minzár** (Khalid Almihdhar), pravděpodobně občan Saudské Arábie. Bydliště: San Diego (Kalifornie) a New York. Užíval jména: Sannan Al-Makki, Khalid Bin Muhammad, Addallah Al-Mihdhar, Khalid Mohammad Al-Saqaf.

2. **Madžíd Mukid** (Majed Moqed), pravděpodobně občan Saudské Arábie. Užíval jména: Majed M. G H. Moqed, Majed Moqed, Majed Mashaan Moqed.

3. **Naváf Hazmí** (Nawaf Alhazmi), pravděpodobně občan Saudské Arábie. Bydliště: Fort Lee (New Jersey), Wayne (New Jersey) a San Diego (Kalifornie). Užíval jména: Nawaf Al-Hazmi, Nawaf Al Hazmi, Nawaf M.S. Al Hazmi.

4. **Sálím Hazmí** (Salem Alhazmi), pravděpodobně občan Saudské Arábie. Bydliště: Fort Lee (New Jersey) a Wayne (New Jersey).

5. **Hani Handžúr** (Hani Hanjour). Bydliště: Phoenix (Arizona) a San Diego (Kalifornie). Užíval jména: Hani Saleh Hanjour, Hani Saleh, Hani Hanjour, Hani Saleh H. Hanjour.

Letoun na lince 93 společnosti United Airlines, který explodoval za letu nad Stony Creek Township:

1. **Said Ghamdí** (Saeed Alghamdi), bydliště: Delray Beach (Florida). Užíval jména: Abdul Rahman Saed Alghamdi, Ali S. Alghamdi, Al-Gamdi, Saad M. S. Al Ghamdi, Sadda Al Ghamdi, Saheed Al-Ghamdi, Seed Al Ghamdi.

2. **Ahmad Haznáví** (Ahmed Ibrahim A. Al Haznawi), pravděpodobně občan Saudské Arábie, užívané datum narození: 11. října 1980, bydliště: Delray Beach (Florida), užíval jméno Ahmed Alhaznawi.

3. **Ahmad Námi** (Ahmed Alnami), bydliště: Delray Beach (Florida). Užíval jména Ali Ahmed Alnami, Ahmed A. Al-Nami, Ahmed Al-Nawi.

4. **Zijáh Džarráh** (Ziad Samir Jarrah), zkušený pilot. Užíval jména: Zaid Jarrahi, Zaid Samr Jarrah, Ziad S. Jarrah, Ziad Jarrah Jarrat, Ziad Samir Jarrahi.

PŘEPIS VIDEOKAZETY USÁMY BIN LÁDINA, UVEŘEJNĚNÝ MINISTERSTVEM OBRANY

Předběžné upozornění ministerstva obrany

Ministerstvo obrany uveřejnilo videokazetu Usámy bin Lá-dina, šéfa teroristické sítě al-Kajdá, který při návštěvě neidentifikovaného šejka v Kandaháru v polovině listopadu hovoří o teroristických útocích spáchaných 11. září na Světové obchodní centrum a na Pentagon.

Videokazeta a překlad jejího obsahu do angličtiny byly zveřejněny ve Washingtonu 13. prosince 2001. Nahrávka není příliš kvalitní a zachycuje bin Ládinovo líčení zkrávy, způsobené civilními dopravními letouny, které narazily do dvojice věží Světového obchodního centra.

„Předem jsme vyčkulovali," říká Usáma bin Ládin, „počet nepřátelských obětí vzhledem k umístění věže. Počítali jsme s tím, že budou zasažena tři nebo čtyři podlaží. Já jsem byl ze všech nejoptimističtější."

„(nesrozumitelné) Vzhledem ke svým zkušenostem v tomto oboru jsem se domníval, že žár, vyvolaný hořením paliva letounu, povede k roztavení kovové kostry budovy a způsobí zřícení zasažené části a pouze pater nad ní. To je všechno, v co jsme doufali."

Dále Usáma bin Ládin vysvětluje, že teroristé z organizace al-Kajdá, kteří provedli útoky 11. září, byli od chvíle vyslání do Spojených států informováni, že se zúčastní akce, jež z nich učiní mučedníky, ale že podrobné pokyny pro operaci obdrželi teprve v onen den, krátce před nastoupením do letounů. Také upřesnil, že teroristé, kteří letouny pilotovali, neznali ostatní teroristy, kteří se s nimi účastnili akce.

V notě, zaslané současně s přepisem videokazety, ministerstvo obrany uvádí, že americké orgány objevily tuto ka-

zetu koncem listopadu v Džalalabádu v Afghánistánu. V připojeném dokumentu ministerstva obrany se píše, že kazetu možná zapomněl někdo, kdo musel narychlo odejít, nebo že tam byla ponechána záměrně.

Přepis v arabštině a překlad do angličtiny provedli nezávisle na sobě dva překladatelé. Pak byly výsledky jejich práce porovnány s překladem, který zpracovali překladatelé federální vlády, přičemž nebyl zjištěn žádný nesoulad.

Zde uvádíme francouzskou verzi přepisu, který byl původně přeložen do angličtiny.

Přepis videozáznamu rozhovoru Usámy bin Ládira

V polovině listopadu hovořil Usáma bin Ládin se svými druhy v neznámém bytě pravděpodobně v Kandaháru. To, co jim říkal, bylo natočeno s jeho souhlasem i souhlasem ostatních přítomných.

Videozáznam je téměř hodinu dlouhý a skládá se ze tří částí: jedna je z návštěvy několika osob na místě v provincii Ghazní, kde havaroval americký vrtulník (zhruba dvacet minut), a dvě další jsou věnovány návštěvě Usámy bin Ládira a jeho spřeženců u neidentifikovaného šejka, který měl zřejmě ochrnuté dolní končetiny. Návštěva se asi konala v soukromé rodinné vile v Kandaháru. Na videozáznamu je sled událostí v obráceném pořadí. Konec návštěvy Usámy bin Ládira je na začátku, návštěva v místě havárie amerického vrtulníku uprostřed a zahájení návštěvy Usámy bin Ládira běží přibližně od 39. minuty po začátku videopásky. Přepis byl pořízen v normálním chronologickém sledu.

Vzhledem ke kvalitě kazety nejde o doslovný přepis každého slova, které bylo při onom setkání vyřčeno, ale obsahuje vše důležité, co bylo řečeno.

**První část návštěvy Usámy bin Ládina
natočená třicet devět minut po začátku videokazety
(Začátek přepisu)**

Šejk: (Nesrozumitelné) *Dali jste nám zbraně, dali jste nám naději a děkujeme za to Alláhovi. Nechceme příliš zneužívat vašeho času, ale toto je záležitost našich bratří. Teď nás lidé více podporují - dokonce tak činí ti, kteří nás dříve nepodporovali. Nechtěl bych vás příliš zdržovat. Alláh budiž pochválen, chválíme Alláha. Přišli jsme z Kábulu. Jsme nesmírně šťastní, že vás můžeme navštívit. Necht' vám Alláh žehná jak u vás doma, tak v poli. Požádali jsme řidiče, aby nás odvezl. Díky Alláhovi byla měsíčná noc. Věřte mi, není to náhoda. Staří (...) všichni vás chválí za to, co jste z vůle Alláhovy udělali. Je to vůle Alláhova a požehnaný plod džihádu.*

Bin Ládin: Alláh budiž pochválen. Jak to vypadá v mešitách tam dole (v Saudské Arábii)?

Šejk: *V pořádku, je to velmi dobré. Šejk Al-Bahrání (foneticky) k nám po modlitbách po západu slunce proslovil pěkné kázání. Natočil jsem je na video a měl jsem v úmyslu vzít je s sebou, ale bohužel jsem musel odjet narychlo.*

Bin Ládin: *Bylo to v den, kdy došlo k oněm událostem?*

Šejk: *Právě v době útoku na Spojené státy, zrovna v té chvíli. On (Bahrání) měl velmi působivé kázání. Necht' mu Alláh žehná za jeho dobré skutky. On první psal v současné době o válce. Dvakrát jsem ho navštívil v Al-Qasimu.*

Bin Ládin: Alláh budiž pochválen.

Šejk: *O to jsem prosil Alláha. On (Bahrání) řekl mladým: „Chcete se stát mučedníky a ptáte se, kam byste měli jít (abyste se jimi stali)?" Alláh jim dal pokyn, aby šli tam. Prosil jsem Alláha, aby mi umožnil dovolat se pravdy před nespravedlivým vládcem. Modlili jsme se k Alláhovi, aby ho ochraňoval a učinil z něj mučedníka poté, co vyhlásil*

prvnífatwu (náboženský výnos). Jak víte, byl zatčen a vyslýchán. Když ho předvolali a vyzvali, aby podepsal, řekl jim: „Neztrácejte čas, mám ještě druhou fatwu. Jestli chcete, mohu je podepsat obě najednou.”

Bin Ládin: Alláh budiž pochválen.

Šejk: *Jeho (Bahráního) postoj je velice příznivý. Když jsem ho poprvé navštívil před půldruhým rokem, zeptal se mne: „Jak se má šejk bin Ládin?" Posílá vám velmi srdečný pozdrav. Pokud jde o šejka Sulejmana Ulwana, ten sepsal krásnou fatwu, Alláh mu žehnej. Šťastnou náhodou jsem ji slyšel ve vysílání rozhlasové stanice Korán. Bylo to podivné, protože on (Ulwán) obětoval své postavení, které odpovídalo funkci ředitele. Onafatwa byla přepsána slovo od slova. Naši bratři ji poslouchali celou, se všemi podrobnostmi. Já jsem ji slyšel jen krátce před poledními modlitbami. (Ulwán) Řekl, zeje to džihád (svatá válka) a že oběťmi nejsou nevinní lidé (jde o oběti ve Světovém obchodním centru a v Pentagonu). Od přísáhl to před Alláhem. Bylo to předáno šejku Sulejmanovi AI (Omarovi). Necht' mu žehná Alláh.*

Bin Ládin: Co je s šejkem AI (Rayanem)?

Šejk: *Popravdě řečeno, s ním jsem se nesetkal. Moje pohyby byly opravdu omezené.*

Bin Ládin: *Necht' vám Alláh žehná. Bud'te vítán.*

Šejk: *(Líčí cestu, kterou podnikl, aby se mohl zúčastnit setkání.) Museli jsme sem přijít tajně. Domníval jsem se, že budeme v nějakých jeskyních v horách, a byl jsem proto překvapen, když jsem spatřil velmi pěkné a komfortní rodinné sídlo. Budiž pochválen Alláh. Také jsme se dověděli, že díky Alláhovi je to místo bezpečné. Je vhodné a jsme zde velmi spokojeni.*

Bin Ládin: (Nesrozumitelné) *Při pohledu na silného koně a koně slabého si člověk raději vybere toho silného. Máme jediný cíl - ti, kdo chtějí, aby se lidé modlili k Pánu,*

aniž by vyznávali toto učení, budou vyznávat víru Mohamedovu, mír s ním.

(Poté Usáma bin Ládín cituje několik krátkých a neúplných veršů z *Hadithu* - vyprávění o Mohamedově životě.)

Bin Ládín: *Mladí lidé, kteří uskutečnili ony akce, nejednali podle „fiqhu“ v jeho populárním výkladu, nýbrž vyznávali „fiqh“, který ustanovil prorok Mohamed. Tito mladí lidé (nesrozumitelné) vyvolali svými činy v New Yorku a ve Washingtonu diskuse, které předčily všechny projevy, jež se konaly všude jinde na světě. Těmto diskusím porozuměli jak Arabové, tak lidé nearabského původu, dokonce i Číňané. Aspoň to říkají sdělovací prostředky. Některé z nich uvedly, že v jednom muslimském středisku v Nizozemí převýšil počet lidí, kteří přistoupili k islámu ve dnech po útocích, celkový počet osob, které se přihlásily k islámu za posledních jedenáct let. V islámském vysílání jsem slyšel, že jakýsi majitel školy ve Spojených státech řekl: „Nestačíme vyhovět požadavkům zájemců, kteří se dožadují islámských knih, aby získali informace o islámu.“ Tato událost přiměla lidi, aby přemýšleli (o pravém islámu), což je pro věc islámu velice přínosné.*

Šejk: *Do této úžasné události měly vůči vám stovky lidí jisté pochybnosti, a jen někteří z nás stáli za vámi. Nyní se k vám připojily stovky osob. Vzpomínám si na předpověď šejka Sáliha AI (Shuaybi), který řekl: „Dojde k velké události a lidé budou po stovkách přicházet do Afghánistánu.“ Zeptal jsem se ho: „Do Afghánistánu?“ Odpověděl mi kladně. Podle jeho názoru budou ti, kteří tam neodejdou, slabí duchem nebo lháři (pokrytci). Pamatuji se na jeho slova, že do Afghánistánu půjdou stovky lidí. Ono vidění měl před rokem. Tato událost rozliší různé typy našich přívrženců.*

Bin Ládín: (Nesrozumitelné) *Předem jsme vykalkulovali počet nepřátelských obětí vzhledem k umístění věže. Po-*

čítali jsme s tím, že budou zasažena tři nebo čtyři podlaží. Já jsem byl ze všech nejoptimističtější.

(Nesrozumitelné) *Vzhledem ke svým zkušenostem v tomto oboru jsem se domníval, že žár vyvolaný hořením paliva letounu roztaví kovovou kostru budovy a způsobí zřícení pouze vyšších podlaží. To je všechno, v co jsme doufali.*

Bin Ládín: *Byli jsme v (nesrozumitelné), když se to stalo. Od čtvrtka předchozího týdne jsme věděli, že k tomu dojde v ten den. Přestali jsme pracovat a posadili jsme se k rádiu. Bylo 5 hodin a 30 minut místního času. Byl se mnou Ahmad Ai>íi-a/(Khair). Pojednou jsme se dozvěděli, že do Světového obchodního centra narazil letoun. Naladili jsme si jinou stanici, abychom zachytili zprávy z Washingtonu. Vysílání zpráv probíhalo normálně. Zmínka o útoku byla zařazena až na konci. Tehdy hlasatel oznámil, že do budovy Světového obchodního centra narazilo nějaké letadlo.*

Šejk: *Alláh budiž pochválen.*

Bin Ládín: *Po chvíli rozhlas oznámil, že do Světového obchodního centra narazil další letoun. Naši bratři, kteří tuto zprávu slyšeli, šleli radostí.*

Šejk: *Já jsem seděl a poslouchal zprávy. Nemysleli jsme na nic zvláštního a náhle, díky Alláhovi, zrovna když jsme hovořili o věcech, které se nás nijak netýkaly, přišla zpráva, která u každého vyvolala šílenou radost, a všichni až do následujícího dne hovořili o tom, co se právě stalo. Poslouchali jsme zprávy až do 4 hodin. Zprávy byly pokaždé trochu odlišné, a všichni se radovali a volali „Alláh je veliký“, „Alláh je veliký“, „Alláh budiž pochválen“ a „Děkujeme Alláhovi“. Měl jsem radost z jásotu svých bratrů. Po celý ten den jsme neustále dostávali telefonická blahopřání. Matka nepřetržitě odpovídala na telefonická volání. Budiž Alláhovi dík. Alláh je veliký. Děkujeme Alláhovi. (...)*

Šejk: *Vítězství je jasné a není o něm pochyb. Alláh nám prokázal (...) čest (...) a bude nám žehnat i nadále. V posvátném měsíci ramadánu přijdou další vítězství. V to všichni doufali. Díky Alláhovi Amerika vylezla ze svých doupat. Zasadili jsme jí první úder, a příště na ni udeříme rukama věřících, dobrých věřících, těch nejpřesvědčenějších věřících. Při Alláhovi, je to velké dílo. Alláh vám chystá za tuto práci velikou odměnu. Nerad mluvím ve vaší přítomnosti, ale jsou to jen myšlenky, pouze myšlenky. Při Alláhovi, který je ztělesněním všeho dobrého! Prožívám radost, mám radost (...) Už dlouho jsem se necítil tak dobře.*

Vzpomínám si na slova Al-Rabbániho, který řekl, že v zimě uzavřeli proti nám spojenectví s nevěřícími, například s Turky a jinými, dokonce i s některými Araby. Obkličují nás (...)jako za časů proroka Mohameda. Bylo to přesně stejně jako to, co se děje dnes. On však posílil své věrné slovy: „Situace se obrátí proti nim.“ Je to pro nás milost, požehnání. Přivede to lidi. Pohledte, jak byl (Mohamed) moudrý! A Alláh tomu požehná. Přijde den, kdy se pozvednou symboly islámu, a bude to jako za časů Al-Mudžahedi-nů a Al-Ansarů (první léta islámu), vítězství pro všechny, kdo vyznávají Alláha. Nakonec pravil, zeje to jako za dávných časů, za časů Abú Bakra, Osmána, Aliho a dalších. V těchto dnech, v současné epoše, to bude největší svatá válka v dějinách islámu a proti nevěřícím.

Šejk: *Ve jménu Alláha, šejku. Blahopřejeme vám k vašemu velkému dílu. Alláh budiž pochválen.*

Bin Ládín: *Abdallah Azzam, nechť Alláh žehná jeho duši, mi řekl, abych nic nenatáčel (nesrozumitelné). Dominával jsem se však, zeje to příznivé znamení a že nám Alláh bude žehnat (nesrozumitelné). Před několika dny hovořil Abú-Al-Hasan A/-(Masří) v televizi El Džazíra a vyzval Američany: „Jste-li skutečně lidé, přijďte sem utkat se s námi.“ (nesrozumitelné). Před rokem mi řekl: „Zdalo se*

mi, že hrajeme fotbalový zápas proti Američanům. Když nastoupili na hřiště hráči našeho mužstva, byli to samí piloti!“ Pak pokračoval: „Položil jsem si dokonce otázku, jestli je to fotbalový zápas, nebo zápas pilotů. Naši hráči byli piloti.“ On (Abú-Al-Hasan) nevěděl o té operaci vůbec nic do té doby, než o ní uslyšel v rozhlase. Řekl, že zápas pokračoval a my jsme vyhráli. To byla pro nás dobrá předpověď.

Šejk: Alláh budiž veleben.

Neidentifikovaný muž sedící mimo záběr kamery: *AbdAl Rahmán A/-(Ghamrí) řekl, že měl před tou operací vidění-že spatřil letadlo, které naráží do velice vysoké budovy. Nebyl zasvěcen do ničeho.*

Šejk: Alláh budiž pochválen.

Sulejman (Abú Guaith): *„Seděl jsem se šejkem v pokoji a odešel jsem do jiné místnosti, kde byl televizor. V televizi se hovořilo o velké události. Na obrazovce byla egyptská rodina usazená v salonu, která pojednou propukla v jásot. Víte, jak to bývá, když jste na fotbalovém zápase a vaše mužstvo vítězí - takový to byl výbuch radosti. V titulku stálo: „V odvetu za děti z Al Aqsy provádí Usáma bin Ládín operaci proti Americe.“ Proto jsem se vrátil k šejkovi (míní tím bin Ládína), který seděl v místnosti s padesáti nebo šedesáti lidmi. Pokusil jsem se povědět mu, co jsem viděl, ale on mi pokynem ruky naznačil: „Já vím, já vím.“*

Bin Ládín: *Nebyl o akci informován. Nikdo nic nevěděl (nesrozumitelné). Za skupinu nesl odpovědnost Muham-mad (Atta) z egyptské „rodiny“ (tj. patřil k egyptské skupině organizace al-Kajdá).*

Šejk: *Letadlo, které naráží do velké budovy - to je pro každého nepředstavitelné. Byla to dobrá práce. Byl oddaný člen organizace. Ted je z něj mučedník. Nechť Alláh žehná jeho duši.*

Šejk: (odvolává se na své sny a vidění): *Letadlo, které*

narazí do budovy, vidělo předtím několik osob. Jeden zbožný věřící všeho nechal, aby sem mohl přijít. Řekl mi: „Měl jsem vidění. Byl jsem ve velkém letadle - bylo dlouhé a široké. Nesl jsem je na ramenou a šel jsem po pouštní cestě asi půl kilometru. Letadlo jsem táhnul.^{1'} Naslouchal jsem mu a prosil jsem Alláha, aby mu pomohl. Další člověk mi pověděl, že on měl před rokem vidění, ale já jsem mu nerozuměl a řekl jsem mu to. On mi odpověděl: „Viděl jsem lidi odcházet do džihádu... a sešli se v New Yorku... ve Washingtonu a v New Yorku." Zeptal jsem se ho, o čem to mluví. Odpověděl mi, že viděl narazit letoun do budovy. To bylo vloni. V té době jsme tomu nevěnovali příliš pozornosti. Když však došlo k útokům, přišel mě dotyčný navštívit a řekl mi: „Viděl jste (...), to je podivné." Znímám i dalšího člověka, který přísahá při Alláhovi, že jeho žena viděla tu událost týden předtím, než k ní došlo. Viděla letoun, který narazil do budovy... to bylo neuvěřitelné.

Bin Ládín: *Ti naši bratři, kteří útok uskutečnili, věděli jen to, že mají provést akci, při níž se stanou mučedníky. Každého z nich jsme vyzvali k odjezdu do Ameriky. O operaci samotné však nevěděli nic, ani jediné slovo. Byli však vycvičení, a my jsme jim o akci nic neřekli až do chvíle, kdy byli všichni na místě a chystali se nastoupit do letadel.*

Bin Ládín: (nesrozumitelné) *Ti, kdo byli vycvičeni v pilotování letounů, neznali ostatní. Skupiny se navzájem rovněž neznaly (nesrozumitelné).*

(Jeden z přítomných žádá bin Ládira, aby šejkovi pověděl o snu [Abú Dauda]).

Bin Ládín: *Byli jsme v tábořišti strážce jistého našeho bratra v Kandaháru. Dotyčný bratr patřil k velitelství skupiny. Přišel ke mně a vyprávěl mi, že viděl ve snu velkou budovu v Americe, a v tomtéž snu viděl, jak je Mukhtar učí karate. V tom okamžiku se mě zmocnily obavy z vyjádření tajemství, kdyby to začal kdekdo vidět ve snu. Proto jsem*

skončil rozhovor a dotyčnému jsem řekl, aby v případě, že bude mít nějaký další sen, o něm s nikým nehovořil, protože by se na něj ostatní hněvali.

(V nahrávce je slyšet další osobu hovořit o snu, v němž spatřila dva letouny narazit do velké budovy.)

Bin Ládín: *Když první letadlo narazilo do budovy, zmocnila se jich šílená radost. Já jsem jim řekl: „Mějte strpení!"*

Bin Ládín: *Mezi nárazy prvního a druhého letounu do věží uplynulo dvacet minut a od útoku prvního letadla do nárazu toho, které se roztráсило o Pentagon, celá hodina.*

Šejk: (Američané) *byli vyděšení a domnívali se, že jde o státní převrat.*

Ayman Al-Zawahrí vzdává bin Ládira dík za jeho znalost informací, které se objevily ve sdělovacích prostředcích. Potom řekl, že to poprvé, co (Američané) mají pocit, že jim hrozí nebezpečí.

Bin Ládín recituje báseň.

Konec nahrávky bin Ládirovy návštěvy. Film o návštěvě na místě havárie amerického vrtulníku následuje po básni.

Konec přepisu.

Konec textu.

NEUVĚŘITELNÁ OPERACE NORTHWOODS

aneb Jak chtěli američtí vojenští činitelé zorganizovat na svém vlastním území „operace“, aby mohli vydávat vpád na Kubu za legitimní obranu.

THE JOINT CHIEFS OF STAFF
WASHINGTON II. OC,
13 March 1962.

MEMORANDUM FOR THE SECRETARY OF DEFENSE

Subject: Justification for US Military Intervention in Cuba (TS)

1. The Joint Chiefs of Staff have considered the attached Memorandum for the Chief of Operations, Cuba Project, which responds to a request of that office for brief but precise description of pretext which would provide justification for US military intervention in Cuba.

2. The Joint Chiefs of Staff recommend that the proposed memorandum be forwarded as a preliminary submission suitable for planning purposes. It is assumed that there will be a similar subanalysis from other agencies and that these inputs will be used as a basis for developing a final phase plan. Individual projects can then be considered on a case-by-case basis.

3. Further, it is assumed that a single agency will be given the primary responsibility for developing military and para-military aspects of the basic plan. It is recommended that this responsibility for both overt and covert military operations be assigned to the Joint Chiefs of Staff.

For the Joint Chiefs of Staff:

SYSTEMATICALLY
BY JCST -

CLASSIFICATION CONTINUED

L. L. B. K. N. I. T. Z. B. R.
Chalman, Joint
Chiefs of Staff

1. Enclosure Hano for Chief of Operations, Cuba Project

(x) uoed fkw Gi

rsan
BBQUOIW; D00 DIB 0206.10
BOSS ROT AIPH

rnn ornrr
nnrmii

APPENDIX TO ESCLCSnEE
A

jstucn

MEMORANDUM K3H OKDSP OF OPERATIONS, COBA PROJECT

Subject: Justification for US Military Intervention in Cuba (TS)

1. Reference is made to memorandum from Chief of Operations, Cuba Project, for General Craig, subject: "Operation HON000SB", dated 5 March 1962, which requested brief but precise description of pretext which the Joint Chiefs of Staff consider would provide justification for US military intervention in Cuba.

2. The projects listed in the enclosure hereto are forwarded as a preliminary subanalysis suitable for planning purposes. It is assumed that there will be similar subanalyses from other agencies and that these inputs will be used as a basis for developing a final phase plan. The individual projects can then be considered on a case-by-case basis. X */ ii

3. This plan, incorporating projects selected from the attached suggestions, or from other sources, should be developed to focus all efforts on a specific ultimate objective which would provide adequate justification for

US military intervention. Such a plan would enable a logical build-up of incidents to be combined with other seemingly unrelated events to camouflage the ultimate objective and create the necessary impression of Cuban rashness and irresponsibility on a large scale, directed at other countries as well as the United States. The plan would also properly integrate and take phase the operation of the United States in the apparent position of suffering defensible grievances from a rash and irresponsible government of Cuba and to develop an international image of a Cuban threat to peace in the Western Hemisphere.

5

Appendix to
Enclosure A

~~w mm mmi~~

1. Sta* 1* M i*>ortant faator d'WfcHfiin of the Ouban problém. Therefore, the pian should be so tne-phssed that projeofa «ould be operahle withln tte next f« monthu.

5. maanuoh a» the ultiaate objeotlve ls ov«* military intervention, i* 1» reeo-nended that ^toaryjwwwlbilly for dereloping ailtary and para-etLltary aspeofcs of the pian for bottTovvrt and oovert «Ultary opemtiona be aaignod the Jolct Ohlefa of Staff.

App to
Bneloasure A

~~HAMBUM~~

U

JUWEX TO APPBNDIX TO BNOLOSDRE A PPETKXTS 10
J03TIÍY 08 MILITMcf MTEKVEHTIOH IH ODBA

(Notë: The oouroes of aotlor. whloh folio* are a preliminary subalsalon sultabla only for planning purposen. may are arranged nelther ohronologloally nor in asoenaing order. Togothar with olmlar inputs from other agenolaa, they are Intended to provi.de a polet of departure for the developoant of a single, Integreted, tline-phaeed pian. Suoh a pian rould parmlt the evaluatlon of Individual projeots withln the oontext of ousMlativej oorrelated aotlonn deaigned to lead Inexorably to tha objeotlve of adequate Juatlfloatlon for US military Intarventlon in Čuba),

1. Sinoa it would seem deslrabls to use legltlmate provoatlob as the basis for US military Intarvantlon in Čuba a oovert and deoeption pian, to Inalude requlsite preliminary aotlona suoh as has been darelaped In response to Task 33 o, Qioald ba axeouted as an initial affort to provoke Cuban reaofcions. Barasanent plus deooptiva aotlons to oonvlnoe the Cubano of lmlnent invaolon would be eqphasiBad. Our military poature throughout exeoutlon of the pian vili allow a rapid ohanga from exerolse to interrarrantlon if Ouban responss jtutlfles.

2. k senes of well ooordlnated Inolčente td.ll be planned to také plaœ In and sround Quatitemano 'id glve gonulna appoaranœ of belng donë by hostila Ouban foroës.

a. moldants to establsh a oredlble attaoit (not In ohronologloal order)i

(1) Start ruaora (many). Ose olandestlne radlo.

(2) Land friendly Oubans In unlforn "oTor-the-fenoe" to stage att&ok on base.

(3) Daptura Cuban (frlently) sabotaurs inalde the base.

(4) Start rtots naar the base nain gate (frlently Oubans).

Annex to Appendix
to Bnollosure A

~~gprnin mim~~
mm

- (5) Blow up aranunltlors inside the basej start flrea.
 - (6) Burn airoraffc on alr ba»e (oabotaga).
 - (7) Lob mortar shslla flrom outside of basa Into basa. Sama damaga to lneltallations.
 - (8) Oapture assault teams approaohtng tram tne saa or viointy of Quantonemo City.
 - (9) Capture mllltla group whloh Btoroa tha basa.
 - (10) Sabotage ship in harbor; larga firaa - napthalene.
 - (11) 3tnk ship near harbor entranoe. Conduot funerals for nook-vlotlms (nay ba lleu of (10)).
- b. UnltwS States would respond by axstoutng offenolve operationa to aaoura w&ter and powar supplles, d»stroyng artiilery and mortar eapl&omsntu vhlh threat«n th» baee.
- o. Conoanoe larga soala Unitou States military operatione.
3. A "RamaBbar tha Kaine" lnolent ould be arranged In asveral fonsa:
- a. Wa ould blow up a OS shlp In Quantanano Bay and blane Čuba.
 - b. Ve ould blow up a drone (unmanned) vessel anjrwara In the Coban watars. Va ould arrange to osuae auoh lnoldeht In tbe violnlty of Havana or Santiago as a spastaotOar reeult of Ouban attaok from tije alr ar »ea, or both. Iba preaanoe of ouban planeš or ahlpa merely lnveaġating the Intont of tb» vaaaal ouua be fairly ooapellng evldanoa tbat tha shlp waa takán under attaok. lbe n«anooB8 to Savana or Santiago would add aredlblllty eap«olally to those peopla tbat nlght háve heaxd tha blaot or hanra smn the tltre. Um U3 ould follow up with an alr/saa resous operation ooovared by Q3 fightera to "avaouate" reaalnng neobera of tha non-ezlstant oraw. Casualty lista In 08 newBpapers Kould oauaa a hslpful ways of national lnagnatlon.
4. He ould develop a Coamnlse OuImo terror oaapalgn In the mami area, In other Plorlda oltiea and evan In Vashliigton.

~~UNCLASSIFIED~~

The terror oanpaign ould be poimteá at OúMS rafugea* soeking haven tn tha United States. «e ould stnlc • toeitload of Oubans enrouto to Florida (real or stnolated). Va ould foatar attempta on llves of ouban refugaes In tha United States even to the extent of troundng In lnstaaes to be widely publloled. Explodng a fro plastlo boabs In oarefully ohosen spota, the arraat óf Ouban agenta and tha releasa of prepared dosumentí substanttatng Ouban lnvolveoent alao muld ba helpiml in projeotng tha Idea. of an lvresponalble govertasnt.

5. A "Ouban-baaed, Oastro-supported" fillboatar ould be aljulated agalnst a nelghbotng Oarlbbaan natlon (In the vein of the 14th of June lnvaalon or the Domlnioan Rapublio). Wa know that Castro la baoklag subvarsiva effořta olandeotlnaly againat Haiti, Dcminloan Republio, CKuttasala, and Mloaragua. at present and poasible others. mase efforts oan be magnified and additional onaa ontrived for axpoaure. For exaspla, advantag* oan ba takán of the sensitivity of tha Domnloan Alr Paroe to lntruslana vltbln thslr nafrlonal alr apaoe. "Ouban" 8-26 or 0-46 type alroraft ould Mlet osne-buroing ralde tt.ntcfat. Sovlet ELoc Inoandlarlas ould be founi. Thla ould be oouplm wltb "cuban" maasages to the Oo-arlst unoerground la the nnm^rtnan Republio and "Cuban" ahlpoante of azna iftlah would be found, or interoeped, on the beaoh.''

6. Um of KIO type alroraft by US pilota ould provlda . additional provooation. Haraasnant of olvil alr, attaoka on surfaoe ahlspng and deaferuotlon of VS ailitary drone alroraft by MM tarpe planeš would be useful aa aoaplawuilaay aotlon*. An 7-66 properly palnted would oonvtas alr pessengem that they aaw a Ouban no, espeolally if tbe pilot of the transport were to announoe suoh faot. lbe prlaary draxbaoJc to thta suggeetlon appears to be the aeourly rлак Uherant In obtalnng or aodlfy-Ing an alroraft. Hcmavar, reasonable oopiea of the KO ould be prodnoed fran TIS reaonraes In about three Bootha.

lilii:

7. Hljsoktng attanpta agalost olvll alr and surfae oraft Bshould appear to oontlnue aa haraasitig neasures oondoned by ttaa govartnant of Ouba. Ccnourrentlj, genujne defeotions of Cutan olvll and military alr and surfae araft should be enoouraged.

8. It la poaalble to creat a incident whloh wlll deonstrate oonvlnolngly that a Cuban alraraft has sttaok«d and shot down a obartered olvll airllnsr enrouto írom the United Stataa to Jamaioa, Ouateaala, Panena ar Venezuela. Ba destlnatlon would be ohoneri only to oauae the flight platí routã to orosa Ouba. Iha paaangera ould ba a group of oollega studenti off on a hollday op any grouping of pereone wlt a oonaon Interest to support obartarlng a non-sobeduled flight.

a. An alrcraft at íglin AIB would te painted and nuab«wia» an exaot duplloate for a oivil raglatorad atroraft belonglng to a OIA proprletaXT org&nizatlon in tn* Mlaml ar«a. At a doslgnated Slma the duplloata would b« ■ aubatltuted for the aotual olvll alroraft and would ba loaded wlt h aelaoted paseangora, all boardad tmier oarefully ppapaxad allawM. 'Dut aotual regl«tered alroraft vould be oonverted to a drona,

b. Taká off tloai of tba drone alroraft and tb* aotual alroraft wlll ba aoha4ul«4 to allotr a rand«svoaa aoutb of Florida. Pros tha rendeaovu* polottha paasenger-oarrying alroraft ulil dauoend to winimim altitude and go dlreotly Into an atuailary fleld at Bglln ABB utaare axTaageaanta wlll nava ba«o made to avaauate tha paesengers and retorn tha alroraft to lt» originál atatus. The drona alroraft awamhlla wlll oontlaus to fly tne fllled fllgbt plas. Mian over Čuba tha drona mil balog trananlttlng on tha intor- . national dlatraaa frequonoy a "KUT BH" oessaga atatlng oe le undar attaak by Otiban KCO alroraft. Tha trsnsalsaloR ulil be Intarrupted by destruotion of tne alroraft whloh wlll te trlggerad by rádio algnal. Ibis wlll allow IOAO radlo

Amax to Appendix

10 to Rnólosnra A

otatlona ln tne Western H«*l«{iflawW^tell the VS what has happened to tbe alroraft lnstead of the 118 trylng to "seli" tbe lnodent.

9. Xt la poeslble to craate an incident whleh wlll nalce lt appear that Coammist Cuban MIûi nava destroyod a OSAF alroraft over International waters ln an unprovoked attaok.

a. Approxloately 4 oř 5 P-101 alroraft vlil be dlepatohed ln trall from Uomestaad AJ/B, Tlorlda, to tha violnity of Čuba Tbeir nission wlll be to reverse oourse and almulata faklr alroraft for an alr defense exerolae ln aouthsrn Florida. Thaaa alroraft would oonduot varlations of theae fllgtit a frequent lotervals. Orens would be briefed to ranaln at least 12 mlles off tha Caban ooast; however, they would be required to oarry 11 ve anraanltion ln the everrt that hostile aotlons were taken by the Cuban mas.

b. on íone suoh fllght, a pre-briefed pilot would fly tall-end Charley at oonslderable Interval between alroraft. Whlle near the Ouban Island thls pilot would broadoast that ne had been Jumped by KtOe and was going down. Ho othar oalls would be made. The pilot would then fly dlreotu vest at extremaly low altitude and land at a seoura base, an Bglln auxUlary. The alroraft would be met by the proper people, qolokly stored and given a sev tall number. Tne pilot who had parf crnnad tbe mlssion under an alias, would resumé his proper Identity and retüm to bia nonul plaoc of businsaa. The pilot and alroraft would then háve disappeared.

o. At preolsely the aaaa tlme that the alroraft waa preannably shot down a Bubnarlne or anall surfae oroft would dleburse P-101 parta, paraohute, eto., at approximately 15 to 20 mlles off the Ouban ooast and depart. The pilota returning to Homestead would háve a trne story as far as they knew. Search Bhips and alroraft ououA be dispatohed and parte sf alroraft found.

Annax to Appendix to Sãoioaure A
11

Po odletu ze základny amerického vojenského letectva v Offuttu hovoří prezident Bush z paluby Air Force One s viceprezidentem Cheneyem. (11. září 2001) *(White House photo by Eric Draper)*

Viceprezident Dick Cheney v úkrytu pod Bílým domem při telefonickém rozhovoru s prezidentem Bushem. Po jeho pravici sedí Condoleezza Riceová. (11. září 2001) *(White House photo by David Bohrer)*

Prezident Bush na návštěvě základny vojenského letectva USA (USAF) Elgin na Floridě dne 4. února 2002. *(White House photo by Paul Morse)*

Prezident Bush při projevu v Národní katedrále ve Washingtonu dne 14. září 2001.
(White House photo by Moreen Ishikawa)

Prezident Bush tiskne po projevu ruku svého otce.
(White House photo by Eric Draper)

Prezident Bush podpisuje USA PATRIOT Act dne 26. října 2001.
(White House photo by Eric Drafer)

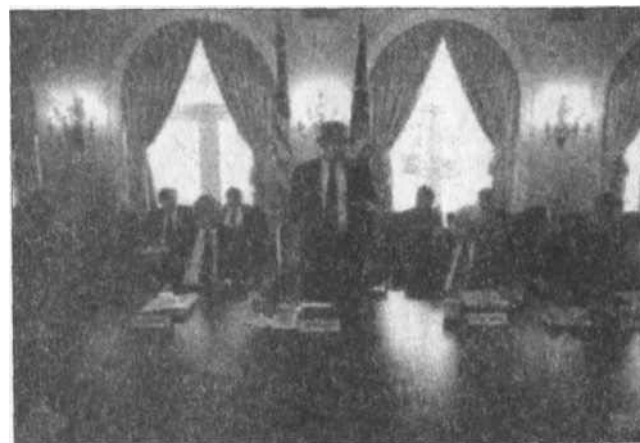

Colin Powell, prezident Bush, Dick Cheney a Hugh Shelton na tiskové konferenci v Bílém domě 12. září 2001.
(White House photo by Tina Hager)

Setkání s představiteli tisku v Pentagonu 11. září 2001, které řídil ministr obrany Donald H. Rumsfeld. Při této příležitosti došlo k poněkud „živé“ výměně názorů se senátorem Carlem Levinem (na snímku zcela vpravo).

(DoDphoto by Heleně C. Stikkel)

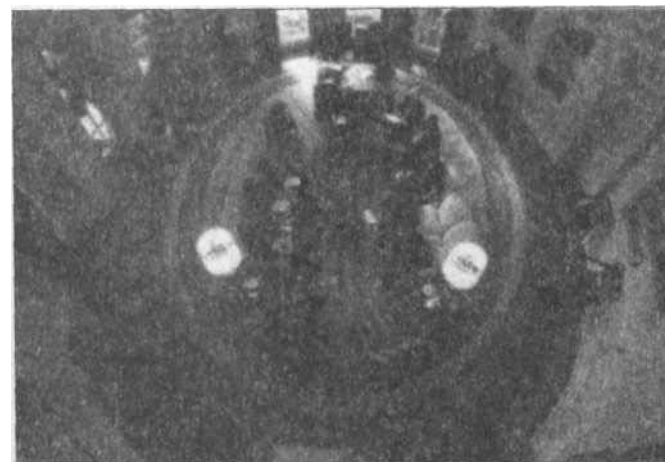
Setkání s Radou pro národní bezpečnost 12. září 2001.

(White House photo by Eric Draper)

Tisková konference, kterou uspořádal Tom Ridge, ředitel Úřadu pro bezpečnost vlasti, dne 18. října 2001.

(White House photo by Tina Hager)

Porada v Oválné pracovně Bílého domu 20. prosince 2001. Přítomni jsou zejména: prezident Bush, guvernér Tom Ridge, Condoleezza Riceová, admirál Steve Abbot...

(White House photo by Paul Morse)

Prezident Bush s afghánským prezidentem Hamidem Karzá-ím.

(White House photo by Paul Morse)

Prezident Hamid Karzáí přijímá ovace vestoje dne 29. ledna 2002.

(White House photo by Paul Morse)

Generál Ralph E. Ed Eberhart.

Vrchní velitel North American Aerospace Defense Command a US Space Command, velitel Air Force Space Command a manažer ministerstva obrany pro zabezpečení letů do kosmu s posádkou. Letecká základna Peterson, Colorado.

(Departement of the Air Force)

Náměstek ministra obrany
USA Paul Wolfowitz. *(DoD
photo by R. D. Ward)*

